Oameni si demoni

Carmen Gigartu

"Sunt in varful muntelui si ceata este atat de deasa, incat nu vad la un pas, iar fulgi de nea mi se astern in par transformandu-se in cristale de gheata. Unde esti frate? Te caut, te caut, te caut..... Tu, frate al meu care te simti ratacit si strain in lumea asta trebuie sa stii ca timpul a sosit. A venit vremea sa ne dam mastile jos. Am jucat destul roluri de tati, mame, soti, indragostiti....A sosit timpul sa ne jucam rolul pentru care am venit aici, a venit vremea sa jucam rolul final. Stiu ca sunteti pierduti si rataciti pe Terra, semnul si simbolul nostru de recunoastere este adanc ascuns in inima voastra. Cautati-l si-l veti gasi. Energia muntelui ne asteapta sa ne hraneasca . Veniti dragii mei frati la Poarta Noua din astralul Bucegilor. Ne vom intalni pe coordonata 9 ."
Vantul se joaca printre pletele lungi si albe ale Batranului. Cativa fulgi de nea s-au asezat pe barba lui si stralucesc jucaus.Privirea-i rataceste prin ceata deasa incercand sa-l zareasca pe cel care-i cauta pe rataciti si a transmis mesajul in eter. Ridica toiagul spre cer si cearta ceata care se risipeste indata, lasand soarele sa-si etaleze razele in unda stravezie a lacului din acel varf de munte. Pentru o fractiune de secunda pe lac apare silueta fantomatica a unui vapor urias care dispare imediat in adancul lacului glaciar. Batranul intelege acea viziune si privirea-i se indreapta catre crestele inalte ale Bucegilor. O vede cum tasneste din varful Bucegilor drept spre cer, frumoasa,

stralucitoare si invizibila pentru ochii umani, acea energie care farmeca, cucereste si te coplesete. Ii urmeste drumul spre inaltul azuriu al cerului si vede cum se uneste cu celelalte sase energii din Egipt, Mexic, Tibet,…….. formand o cupola transparenta de energie care acopera toata Terra.

Batranul sopteste pentru sine:”A venit timpul mult asteptat. Am asteptat milenii ca cei sapte sa se nasca si sa vina sa-i ajute pe bietii pamanteni.”

Cei sapte s-au nascut in corpuri umane . Par oameni simpli, neinstruiti si neinsemnati. Nu au mers la scolile inalte alte oamenilor, ci doar la scolile cerului. Batranul i-a dus pe fiecare in parte la acele scoli dure, putin asemanatore cu cele spartane, unde invatau sa lupte si sa supravietuiasca in conditii foarte vitrege. Acolo invatau sa lupte si sa domine energiile si fantasmele demonilor. Zambeste aducandu-si aminte de acel tanar mexican cu mustacioara, care are ochii atat de adanci si patrunzatori ca poate sa vada pana in adancul pamantului. Ii este drag si frumosul tibetan care se lua la intrecere cu norii sau egipteanul care zbura pana la stele cat ai clipi. Toti ii erau dragi batranului, ii iubea ca pe copiii lui. Il iubea si pe Ioan din Fagaras care putea sa domine orice tip de energie demonica si care nu avea frica de nimeni si de nimic spunand mereu:”Domnul este cu mine”.

Cei sapte au venit pe Terra cu misiunea de a schimba lumea, de a fauri o lume noua. Batranul ii priveste cum vin pe nori prin undele spatiului la Poarta cea Noua a Bucegilor. Sunt tacuti, melancolici, profunzi, simpli, directi, critici, duri, dar si sentimentali, calculati, puternici, sinceri. Ei sunt cei sapte

salvatori nestiuti de nimeni care traiesc printre oameni , care locuiesc in corpuri umane, dar care, totusi, nu sunt oameni, ci fii ai cerului. Uneori sunt tristi si tacuti, stiind, fiind constienti ca soarta omenirii depinde de ei. Le-a fost greu sa se impace cu propriul lor destin, sa constientizeze ca ei nu sunt la fel ca ceilalti oameni. Au fost socati cand au descoperit cine sunt cu adevarat si ce calitati ascunse cu strasnicie salasuiesc in ei. Acele calitati pe care le poseda fiecare or sa le foloseasca doar atunci cand se va da semnalul, doar atunci, in acea secunda cand li se va spune. Uneori s-a intamplat ca propriile lor calitati sa-i sperie. Batranul isi aminteste de sarmanul Ion, om simplu de la tara, care s-a speriat atunci cand si-a vazut propriul eu, adevaratii ochi, si mai ales atunci cand s-a dematerializat si a devenit invizibil. Fiecaruia i-a trebuit ceva timp sa se obisnuiasca si sa inteleaga adevarul despre ei insisi. Pentru ei, Batranul este un fel de calauza, profesor, prieten si tata.
Batranul a venit pe Terra in urma razboiului de pe Marte dintre Lumina si Intuneric.
Atunci, fata lui a fost rapita de demonii care s-au refugiat in interiorul Terrei.. El a cerut permisiunea Luminii sa supravegheze pamantul si pe demoni, sperand ca intr-o zi va putea sa o elibereze pe Arienne, mult iubita lui copila din ghearele raului. Batranul a asteptat milenii pana cand Lumina a hotarat sa intervina, trimitandu-i pe cei sapte.
De-a lungul timpului rasa demonilor a fost alungata din multe colturi ale Universului. Ultimul lor camin fiind Terra, aceasta planeta micuta de la marginea galaxiei. Ei sunt foarte evoluati din punct de vedere tehnologic si al capacitatilor psi. Pe oameni ii considera animale, sclavi, unelte vorbitoare. Ca sa domine si sa controleze rasa umana, au construit sapte centre energetice foarte puternice pe Pamant.

Batranul se transforma intr-o sfera stralucitoare de lumina si porneste pe aripile blande ale vantului spre crestele Bucegilor, intalnindu-se cu cei sapte la Poarta cea Noua . Nimeni nu reusea sa treaca de aceasta poarta daca nu avea inscris in adancul inimii simbolul sfant al Luminii. Cei sapte necunoscuti impreuna cu Batranul trec de poarta si ajung intr-un loc pe care omul nu l-a vazut, nu l-a visat sau imaginat vreodata. Acum se hotaraste soarta Terrei , daca va mai fi sau nu, fiindca raul s-a intins ca o caracatita peste intreg Pamantul. Lumina a hotarat ca cei sapte sa se intrupeze in corpuri umane pentru ca sa inteleaga ce simte un om. Astfel au cunoscut : durerea, suferinta, neputinta, umilinta, curajul, dorinta, iubirea…

Soarele se pregatea sa apuna cand cei sapte impreuna cu Batranul parasesc muntele si se indreapta spre imensitatea cerului.

Doar Ioan din Fagaras se intoarce, se aseaza pe o stanca draga lui si admira o floare de colt. Langa el apare o sfera de lumina care spune:

_De ce, Ioane?

_O! Din ce lume ai aparut?

Sfera se transforma intr-o femeie superba care-l priveste direct in ochi si Ioan intelege ca trebuie sa comunice intr-un mod pe care doar ei doi il stiau , ca discutia lor sa nu fie interceptata de demoni.

Ea il intreaba iar:

_De ce ?

_Cum se face ca ai auzit, fiindca nici cel mai iscusit dintre demoni nu poate sa auda ce se vorbeste dincolo de zidul energetic?
_Ioane, stii prea bine cine sunt.
__Da, stiu cine esti ,Arienne.Ne cunoastem de atata timp si amandoi stim ce se pregateste.
_Ne aflam in pragul unui razboi cum nu a mai fost niciodata. Intunericul pregateste mii de soldati in laboratoarele subterane.
_Intunericul a condus si conduce lumea oamenilor de milenii cu ajutorul celor sapte centre energetice pe care le-a creat pe Terra.

_Da, de mii de ani controleaza , conduc si manipuleaza rasa umana in sensul dorit de ei. Au oameni fideli in toate institutiile, organzatiile din lume. Se folosesc in egala masura de bogati , de saraci, de crestini,de musulmani, budisti,…. dar si de satanisti sau atei. Se folosesc de toti, indiferent de culoarea politica sau religioasa.Ei creeaza natiuni, provoaca razboaie, numesc presedinti fideli lor, inventeaza religii peste noapte.

_Adevarul este bine ascuns. Omul este in permanenta dezinformat si manipulat. Ei detin controlul aupra finantelor, economiei, politicii, presei, religiei…

_Scopul lor este de a-l zapaci pe sarmanul om in acest labirint informational. Pentru ei, omul este un sclav, o unealta

vorbitoare, un robotel din carne, sange si oase , o simpla marioneta si nimic mai mult. De aceea inventeaza mereu noi metode de control absolut asupra rasei umane.

_Ceea ce este trist, e faptul ca isi duc la indeplinire scopul urmarit cu ajutorul acelor oameni care-si tradeaza rasa, specia in schimbul unor avantaje materiale si pozitii sociale cat mai inalte. Din nefericire lumea este condusa de oameni care sunt fideli demonilor.

__Omenirea nu este condusa de oameni , ci de demoni. Daca oamenii ar incepe sa analizeze faptele celor ce-i conduc, daca orice om care vede azi discordie, ura, razboaie, foamete,saracie, coruptia oamenilor politici, perversiunea si violenta, crizele economice, somajul, lipsa de credinta a oamenilor in Dumnezeu si o defaimare a crestinismului pur, lupta acerba impotriva Fecioarei si a Crucii(care de fapt sunt doua arme puternice impotriva demonilor)dusa chiar de unele secte asa zise “crestine”, ar intelege ca nimic nu se intampla intamplator azi in lume, ci ca totul a fost programat pas cu pas, minut cu minut,secunda cu secunda.
_De cand am fost rapita de demoni, de-a lungul atator milenii am vazut atatea civilizatii, atatea imperii, atatea puteri care au pierit in negura timpului, iar lumea de azi se afla intr-o mare agonie dinnaintea sfarsitului.

_Arienne, lumea de azi este o lume a fatarniciei, o lume plina de paraziti care se hranesc cu sangele si sudoarea celor ce trudesc. E o lume in care troneaza minciuna, banul, ura, uraciunea, prostia, nebunia, viciul si tot ce este rau.

_Ioane, in momentul actual singura speranta luminoasa a omului este doar moartea si viata dupa moarte.

_Totusi , orice om doreste o viata in dragoste, plina de iubire, de intelegere, de liniste, de armonie, de lumina, dar din pacate omul parca este condamnat sa traiasca intr-o lume nebuna, care isi cauta singura sfarsitul.

_Omul a fost binecuvantat de Dumnezeu cu puterea de a face bine, dar din nefericire a uitat sa o mai folosesca, a uitat si cine e cu adevarat, a uitat chiar si de Dumnezeu .

_Daca speranta ar inflori in inima omului ranit, dezamagit de vicisitudinile vietii, daca ar iubi cu toata fiinta sa, daca ar cauta lumina , pe Dumnezeu, fiecare, in inima sa,in constiinta sa, si nu ar mai asculta de nebuniile pe care le debiteaza unul sau altul filozof, guru, pastor, …… care vor doar sa manipuleze si sa obtina bani si faima pe urma bietelor oite ratacite, daca Omul ar scrie cu litere de aur in inima sa, invatatura simpla si plina de iubire a lui Iisus, daca ar cauta adevaratele valori ale vietii,

atunci, acel om ar atinge aripile libertatii._Arienne, mereu m-am intrebat: Ce cauta omul cat traieste?
_Oamenii cauta multe lucruri. Unii cauta placerea, altii cauta bani, averi, faima, altii vor sanatate, altii siguranta, liniste, si foarte putini sunt cei care cauta adevarul, intelepciunea si pe Dumnezeu.

_Iar altii cauta o viata intreaga fericirea, iubirea, sufletul pereche. Arienne, spune-mi, este adevarata teoria reincarnarii?
_Nu o sa-ti spun, singur trebuie sa descoperi acest lucru. De ce te preocupa acest subiect?
_Am avut niste vise ciudate in ultimul timp.
_Ce anume ai visat?
_Mereu visez ca sunt cu Irina, dar in fiece vis suntem in alta epoca si in alta tara.
In ultimul vis cred ca eram prin secolul optisprezece in satul ei, dar nu unde locuieste acum ,ci pe locul unde este bisericuta veche de lemn care e declarata monument istoric. In casa noastra era foarte curat si spre apus trona un cuptor de pamant, unde Irina a aprins un foc. In alt vis eram in Egipt langa Sfinx. Altadata eram in Grecia antica in perioada Misteriilor, in India cand Budha a primit luminarea, in Persia pe timpul lui Zoroastru….
_Nu te-ai visat si in Atlantida?
-O! Da.
_Da?

_Eram intr-un tinut cetos si ne jucam cu cristalele, de fapt vroiam cu ajutorul lor sa inlaturam ceata. Am visat ca eram si in Lemuria , unde cu puterea gandului cream….
_Ha-ha-ha! Nu te-ai visat cu Irina si pe Soare, Luna, Marte, Jupiter, Saturn, Pluto, Neptun sau pe Nibiru? Sau poate ai visat ca voi doi erati primii embrioni cu viata in oceanul primordial si va priveati dragastos plini de dorinte ascunse.
__Asta nu am visat si nu-mi place deloc ironia ta.
_Ioane, visele au o anumita coerenta si pot semana cu un film sau cu o piesa de teatru datorita faptului ca exista o energie constienta care astfel vrea sa-ti indeplineasca dorintele si asteptarile tale care in realitate nu sunt satisfacute.
_Vrei sa spui ca visele mele sunt un fel de satisfacere deghizata a propiilor dorinte?
_Da.
_O fi si asa cum spui tu, dar visele pot sa-mi dea si un raspuns, o rezolvare la problemele care ma framanta. Arienne, eu cred ca esenta intotdeauna este ascunsa, invizibila, impalpabila, inaccesibila direct omului.
_Ha-ha-ha! Si tu crezi ca esenta o sa o gasesti in vise?
Ioane, nu-i asa ca problema care te preocupa pe tine e Irina ?
_Da.
_ Trezeste-te! Nu vezi ca dragostea pentru aceasta femeie te-a prostit si aproape te-a innebunit! Incerci sa te agati de niste fantasme ale noptii pentru a explica propria neputinta de a te detasa de aceasta femeie care te-a ranit, te-a mintit si te-a

inselat. Cum poti sa o mai iubesti, Ioane, stiind prea bine ca ea ……
__Nu pot sa o urasc.
_Nu zic sa o urasti,dar de ce nu o ignori?
_Nu pot.
_Sarmanul de tine!
_Arienne nu am nevoie de mila ta, ci de ajutorul tau.
_Nu pot sa te ajut cu nimic. Tu singur trebuie sa te ajuti, sa vezi adevarul, sa constientizezi…
Si, mai stiu ca tu ai fost acela care i-a chemat pe ceilalti in Bucegi. Aveai nevoie de energie fiindca te simteai slab si neputincios.
_Ariene, nu am crezut vreodata ca am sa sufar atat de mult, ca cineva o sa ma dezamageasca atat de rau.
_Si totusi, tu si acum dupa atata timp tot o mai iubesti.
_Vedeam cu ochii mei, citeam si nu, nu puteam sa cred……..
_Ai sa o poti ierta vreodata?
_Am iertat-o, dar cel mai greu imi este ca nu ma pot ierta pe mine, ca am fost atat de naiv, atat de credul. Chiar nu ma asteptam la asa ceva din partea ei. Nici in cosmarurile mele cele mai negre, sufletul meu nu a fost supus la asemenea incercari, la asemenea suferinte cum a trait in realitate. Oare va veni o zi cand suferinta va inceta si cand sufletul meu se va vindeca? Sufletu-mi este tare trist si obosit, iar existenta-mi pare un pustiu imens in care mi-e teama sa nu ma pierd pe mine insumi printre

aceste nisipuri nesfarsite. Alerg insetat printre dunele vietii, dar nu gasesc nicio oaza,unde sa ma odihnesc si sa-mi astampar setea , nu gasesc nici macar o boaba de roua.
_De ce ,Arienne?
_Ioane, trebuie sa speri ca intr-o zi……
_Ca intr-o zi voi putea uita ……..
_E o amagire, Arienne. Durerea din sufletul meu nimeni nu o poate alina. O iubesc pe diavolita asta si poate ca nu e chiar asa de rea cum pare.
_ Ioane, esti un bolnav de dragoste incurabil si esti tare dezamagit ca nu ai reusit sa schimbi nimic.
_E o prostie si o mare nebunie sa crezi ca poti schimba ceva.Ceea ce poti intr-adevar schimba e doar pe tine insuti si nimic altceva.
Arienne, uneori imi face placere sa evadez din realitate si sa patrund intr-o lume iluzorie, arhaica, nemuritoare si saturata de lumini si umbre cu care ma joc. Imi place sa umblu pe poteci virgine, pline de liane, de pericole si sa visez…..
Ceva s-a intamplat cu mine,Arienne. Eu nu mai sunt cel care eram.Parca o energie stranie a pus stapanire pe mine si ma forteaza sa fac ceea ce fac, chiar daca sunt singur si nimeni nu……
Acest lucru a inceput sa semene cu un viciu de care nu ma pot lasa sau cu un microb care mi-a intrat in sange. Vreau nu vreau ma impinge, imi da forta sa merg mai departe. Adevarul este ca atunci cand fac acest lucru pe care tu il sti foarte bine, ma

eliberez de monstrii interiori, e ca un fel de …..mascata, voalata, un fel de terapie personala.
_O! Ioane, oamenii se cred ingeri si nimeni nu vrea sa recunoasca ca in interiorul lor e ceva rau.
_Asta inseamna sa te amagesti singur. Si eu aveam o parere destul de buna despre mine, dar odata cu aceasta iubire nebuna am descoperit cat sunt de departe de perfectiune.Am aflat cat sunt de mic, de slab, de limitat, de nestiutor…..
Vezi, pentru acest lucru trebuie sa-i multumesc Irinei, femeia pe care am iubit-o ca un nebun.
_Si pe care inca o mai iubesti.
- In fiece lucru rau exista intotdeauna si o parte buna.
_Da, intotdeauna exista si o parte buna pe care o descoperim de cele mai multe ori destul de tarziu.
_Toate rautatile si mizerile pe care le-a facut, intr-un final m-au ajutat sa ma cunosc, sa ma razboiesc cu mine insumi si sa-mi dau seama cine sunt cu adevarat si ce vreau. Doar Dumnezeu stie prin cate a trecut sufletul si inima mea din cauza ei si cum lacrimile nu se mai uscau pe obrajii mei de parca ochii-mi devenisera doua izvoare.
_Ioane, un om intelept isi creeaza o insula pe care niciun val nu o va acoperi.Un om priceput, cumpatat, serios,stapan pe sine intotdeauna va avea trei teluri: virtutea,iubirea si credinta. Cel care-si dedica viata adevarului si al carui suflet este plin de iubire intr-un final va reusi, chiar daca in aparenta este ingenuncheat si infrant de loviturile vietii.

_Mi-am dat seama ca omul sufera din cauza ignorantei,propriei necunoasteri.Cu cat omul cunoaste mai mult,cu atat devine mai bun,mai nobil sufleteste si daruieste usor toate comorile pe care le-a gasit,le-a descoperit in cautarile ,in explorarile sale.
_Stiu ca tu acum cauti tacerea si singuratatea desertului in propriul suflet.
_ Caut cheia, mai bine zis taina stapanirii de sine.
_Ioane,omul este raspunzator de ceea ce este. El are puterea de a face tot ce doreste.
_Din propria experienta pot sa-ti spun ca singurul lucru pe lumea aceasta care mi-a dat puterea de a supravietui a fost CREDINTA.
Credinta in Dumnezeu mi-a dat forta, taria, puterea de a lupta, de a fi,de a exista.
_Arienne, am descoperit ca omul indragostit nu are teama de nimic, el nu se teme niciodata pentru viata sa.
_Da, am vazut multi nebuni frumosi pe care i-am ajutat din umbra. Omul care crede cu tarie poate infaptui tot ce vrea.
_Si eu cred cu tarie in ceva, chiar daca pare pura utopie.
_Atunci, cine stie, poate si visul tau se va implini intr-o zi .
_Ii multumesc lui Dumnezeu ca exista si mi-a dat speranta si incredere. Fara el as fi cazut de mult in abisurile intunericului.
_Ioane, tu ai fost in acele adancuri.
_Da, Arienne. Am fost, am vazut negrul cel mai negru si m-am luptat cu intunericul pentru viata mea.

In ciuda nenumaratelor furtuni care s-au abatut, am crezut cu tarie in puterea binelui, in dragostea lui Dumnezeu pentru oameni.
_Arienne, am observant ca omul cand ajunge la o constiinta de sine isi formeaza constiinta morala si incepe sa fie framantat de mari indoieli.
_Incepe sa fie calauzit in viata de idealuri inalte de dreptate, de libertate….
_ Cred ca unul din rolurile supreme ale vietii omenesti este si lupta pentru intronarea adevarului, iar destinul omului este libertatea si nazuinta spre masura si armonie.
Incerc sa inteleg si sa descifrez sensul adanc al vietii si al omului. Visez la o lume plina de armonie si iubire, dar sunt constient ca e doar o utopie. Sufletul ma indeamna sa pornesc in cautari si sa patrund in profunzimea lucrurilor. Arienne, simt dragostea cerului pentru pamant, simt cum cerul doreste sa imbratiseze si sa sarute Terra, cum vrea sa o fereasca de rau.
_Iubirea cerului pentru pamant va duce lumea inainte.
O lume moare si alta se naste.
_Ioane, pasiunea ta pentru Irina imi aduce aminte de Medeea care a iubit cu patima pana la deznadejde, a carui viata a fost axata pe acest puternic sentiment.
_Da, ea a iubit fara rezerva, sacrificand totul pentru cel iubit ca la un moment dat sa fie parasita. Si astfel marea si nemarginita ei iubire se transforma intr-o mare ura, iar dorinta de razbunare pune stapanire pe ea. Astfel idolul devine cel mai

mare dusman al ei. Medeea a fost una din tragediile lui Euripide care m-au impresionat profund.
_Te-a impresionat pentru ca ai gasit unele asemanari, unele corespondente si in realitate.
_Da, Arienne. Este adevarat ceea ce spui.
Numai ca oricat rau ne-ar face cel pe care-l iubim, nu trebuie sa permitem niciodata urii sau razbunarii sa puna stapanire pe sufletul nostru, chiar daca alearga si ne da tarcoale ca niste fiare infometate. Sa luptam cu aceste sentimente si sa le infrangem, fiindca, daca pun stapanire pe noi ne transforma in adevarati demoni. Nu se merita sa -ti pierzi sufletul lasandu-te prada urii si razbunarii.
_“Iubeste fara teama-zana vrea asa
Si vindeca-te mulcomindu-ti patima”(Euripide)
_Arienne, stiu ca m-am nascut pentru a iubi si nu pentru a uri…Daca Dumnezeu este iubire , atunci si noi oamenii santem tot iubire, doar suntem copiii Lui.
_Din nefericire germenii raului sunt si ei ascunsi in om si de aici tragedia omului. Doar cautand intelepciunea omul poate ajunge la izvorul fericirii.
_De-ai sti cat imi doresc sa ajung si eu la acest izvor.
_Marile idealuri ale omului se realizeaza pe calea adevarului, condus de constiinta . Nimeni nu scapa de suferinta pe pamant, dar omul indura cu demnitate si incredere tot ce ii este sortit. Uneori, se intampla ca omul sa cada victima destinului implacabil.

_Ma revolt impotriva soartei, impotriva destinului crud . O vreau pe Irina!
_Ioane! Ma asteptam la tine sa ai idealuri mai inalte, nu sa te lasi prins in plasa lui Eros, pentru ca nu de putine ori se intampla ca pornirile erotice sa aiba o anumita putere si forta distructiva.
_O iubesc, Arienne! Si stai linistita, ca de azi inainte o sa fiu inexistent pentru ea. Despre iubirea mea pentru ea doar tu si Batranul stiti.
Am renuntat la Irina, dar asta nu inseamna ca nu o mai iubesc.
_Ioane, tata stie de iubirea ta?
_Lui nu-i scapa nimic, dar nu mi-a zis niciodata .
_Cred ca este putin uimit de ceea ce se intampla.
_Da, poate nu s-a gandit ca un om se poate indragosti atat de tare de una din copilele intunericului, ca poate sa sufere atat pentru o diavolita.
_Ioane, suferinta purifica sufletul omului si-l inalta.
_Arienne, pe mine suferinta m-a dus pana in abisurile iadului. De multe ori m-am intrebat daca nu era mai bine sa nu fi fost, sa nu fi existat, fiindca, asa nu as mai fi suferit atat de mult.
_ Suferi pentru ca inima omului nutreste desertaciuni.
_Iar clipele de fericire sunt atat de putine fata de multimea suferintelor si la capat ma asteapta frumoasa doamna cu coasa pentru a ma imbratisa si a-mi da o sarutare.
__Te asteapta pentru a te elibera de chin. Dupa cum tarmul este batut de valurile marii, de furtuni, de vant, tot asa si viata

omului este chinuita, biciuita fara crutare. Omul nu are incotro si indura suferintele cu resemnare.
_In om este o energie care-l ajuta, care-i da putere de a suporta valurile chinuitoare ale vietii.
Nu-mi place sa ma resemnez, ci sa actionez. Nu pot sa renunt, ci mai bine intervin, chiar daca este in van.
_Da, datoria omului este sa actioneze pana la ultima suflare.
_Ma simt ca un vulcan care e gata sa erupa. Parca o vointa oarba a pus stapanire pe mine si nu-mi da pace.
_Ioane, converteste-te la drumul adevarului! E singurul lucru care-ti poate aduce liniste si multumire sufleteasca.
Acest drum este greu si plin de suferinte pentru cel care se aventureaza. La tot pasul te intalnesti cu iluzii, fantasme, pe care o vointa constienta le pune frumos in calea ta, stiind ca te-ai aventurat pe aceasta cale. Multi pornesc in acesta cautare, dar foarte putini reusesc. Nu faci un pas si alta bariera, alta capcana, alt examen pe care-l ai de dat. Omul, oricat s-ar zbate, e o fiinta limitata. Oricat ar vrea sa se aventureze in necunoscut cineva nestiut ii impune bariere de netrecut si-l amageste ridicand uneori cate un coltisor de la perdeaua dintre lumi cu scopul de a-l provoca, stiind ca este un cautator de adevar.
_Da, Arienne, omul e mic, slab, neputicios, in acest corp, dar spiritul lui poate atinge inaltimile celeste.
_Iar intunericul are o atractie irezistibila asupra fiintei dornice de cunoastere. Omul cauta cu nesat sa eploreze acest intuneric sperand ca intr-o zi acolo va gasi un strop de lumina.

_Nu am explorat intunericul, dar el m-a cautat, m-a inconjurat, si simteam cum ma brabusec si ma sufoc in bratele lui de gheata. Atunci, cand simteam ca-mi pierd echilibru interior sufletu-mi se agata de un firicel de lumina care ma ducea spre Domnul.
De cate ori viata m-a invins, de cate ori m-am prabusit in abisuri insondabile, acel fir invizibil de lumina m-a salvat. Acum vreau doar sa visez.
“Inima eu mi-am ascuns-o in tufisul plin de floare,
Unde nu strabate raza unui soare arzator;
Cuib de roze, mult mai albe decat frageda ninsoare,
Inima eu mi-am ascuns-o la racoarea rozelor.
……
Locul ales de mine, e in lumea viselor,
Vreau sa dorm un timp acolo si sa n-aud un cuvant.”(Ch.Swinburne)
Nu stiu ce se intampla cu mine, dar sunt vesnic nemultumit si plin de indoieli. Uneori ma scufund in imperiul vast al tacerii si nu pot accepta nimic fara controlul ratiunii. Eu nu pot fi inchis in carapacea unui sistem sau a unei dogme. Cred ca avea dreptate Heraclit cand spunea ca totul este intr-o continua miscare, intr-o continua schimbare, fiindca pana si sufletul meu mereu se metamorfozeaza… Dar nu pot fi de acord cu Protagora care a zis ca nu poate exista un adevar absolut. Adevarul absolut exista si este unul singur-Dumnezeu.
_Ioane, sa nu devii robul niciunui sistem filozofic, ganditor sau nu stiu carei dogme religioase.

_Chiar sa vreau si nu as putea, fiindca eu sunt un ratacitor solitar care merge pe un drum neumblat, meditand la misterele lumii si ale omului.

Viata este dinamica, supusa mereu la schimbari, cu urcusuri si coborasuri. Doar cunoscand , omul poate tinde spre perfectiune. Totul este in transformare, in schimbare, nimic nu dureaza o vesnicie.

Gandeste-te la misterele eleusine care aproape o mie de ani a fost cea mai importanta manifestare religioasa a grecilor si s-a dus ca si cum n-ar fi existat niciodata. Totul are un inceput si un sfarsit.

Intotdeauna cei din umbra s-au folosit de religii pentru a manipula pe sarmanul om.

_Nu am primit o educatie religioasa, parintii mei au fost atei, dar o atractie spre cer am avut de cand ma stiu. Era ceva in mine care se simtea atras de acest mister inefabil.

_De divin.

_Da. Nu sunt un om religios si nici nu voi fi vreodata, ci sunt doar un om simplu din popor. Nu fac parte din clasa culta care merge la teatru si la opera si nu pentru ca nu as vrea ,ci pentru ca muntele, natura, imi ofera un spectacol mult mai grandios . Am descoperit ca nu am nevoie de intermediari intre mine si Dumnezeu si nici de ritualuri ciudate. Cred ca fiecare om are o relatie personala si speciala cu divinitatea. Am respectatat traditia stramoseasca, dar am ajuns la concluzia ca in ziua de azi omul nu mai poate avea incredere in nimeni si nimic. Toti, de la oamenii politici pana la unii slujitori ai Domnului slujesc banului . Uneori , revolta inimii mele atinge cote alarmante vazand unele lucruri ce se intampla in Casa Domnului. Imi iau crucea si icoana si plec de unul singur pe munte.

_ Ioane, nu trebuie sa generalizezi, fiindca mai sunt in lumea aceasta si oameni cu har, oameni adevarati.

_Atata timp cat in lumea acesta nebuna mai exista Oameni, atunci si speranta mea ramane vie, fiindca stiu ca in inima lor salasuieste o nemasurata iubire pentru tot si toate, o iubire mare incalzita de focul dragostei pentru adevar si lumina.

In lume se duce o lupta accerba intre cei tari si cei slabi. Cei slabi sunt mai puternici decat cei tari, fiindca ei au in suflet samanta dreptatii.

_Unul din drepturile fundamentale ale omului ar fi acela de a-si decide singur soarta, de a nu mai fi robul destinului sau sistemelor.

_Si cand te gandesti ca totul e hotarat de energiile lor…

Suntem controlati, manipulati de aceste energii.

_Energiile intunericului pot fi invinse, captate si transformate din energii distructive in energii constructive.

_Sunt oameni care cred ca ei pot tot si sunt plini de mandrie, ca intr-un final sa cada infranti, dezamagiti.

_Oamenii fideli ai acestor entitati au inceput sa creada ca ei sunt chiar zei, ca pot stapani fortele si energiile Universului.

_ De fapt omul nu stapaneste nimic, ci doar cei din umbra. Chiar daca ei sunt foarte puternici, omul nu poate fi considerat la infinit o marioneta, un sclav. Are si el o vointa proprie, o putere si cu ajutorul cerului intr-o zi se va razvrati impotriva acestei dominatii din umbra care nu-i lasa libertatea.

_Cerului ii este mila de oameni si a hotarat sa-i ajute.

_Omul intotdeauna a fost un luptator pentru soarta sa.

Cred in viitorul omenirii, in fortele ei creatoare, in capacitatea fiintei de a lupta, de a se elibera de orice robie si de a-si fauri un destin fericit.

Lumina ratiunii trebuie sa straluceasca si sa faca din lume un cosmos armonios si frumos organizat.

_Esti un visator, Ioane!

_Stiu, Arienne.

Sunt indragostit de adevar, de lumina. Sunt indragostit de tot si de toate. Iubesc deopotriva si albul si negrul. Nu pot sa urasc pe nimeni.

Iubesc in special omul simplu, modest si plin de demnitate si as vrea sa pot transforma intunericul in lumina, raul in bine si ura in iubire.

Si am vazut ridicandu-se din mare o fiara cu zece coarne si sapte capete…Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie si o stapanire mare…….Ea si-a deschis gura si a inceput sa rosteasca hule impotriva lui Dumnezeu….I s-a dat sa faca razboi cu sfintii si sa-i biruiasca. Si i s-a dat stapanire …peste orice neam…….Apoi am vazut ridicandu-se din pamant alta fiara…..si facea ca pamantul si locuitorii lui sa i se inchine fiarei dintai…..Savarsea semne mari , pana acolo ca facea sa se pogoare foc din cer…..”(Apocalipsa lui Ioan).

Arienne,stiu ca balaurul este Intunericul, iar fiara am crezut ca este o mare putere economica si politica, dar acum cred ca este noua religie pe care ei urmaresc sa o impuna, si a doua fiara este magia .

_Ioane, tu nu ai altceva de facut decat sa interpretezi …..?

_Poate gresesc, Arienne, dar eu asa vad, iar tu nu vrei sa-mi dai o mana de ajutor.

_Ioane, nu am voie sa-ti influentez gandirea. Alegerile sunt doar ale tale!

Si sa stii ca ai intrat intr-o lupta destul de dura, in care s-ar putea sa-ti pierzi viata.

_O! Indivizii acestia mi-ar face un mare bine, fiindca ard de nerabdare sa plec dincolo, sa fiu liber si sa explorez infinitul. Nu imi este frica de moarte, Arienne, ci o ador.
_Ioane !
Cauta, cerceteaza adevarul, fiindca doar el te poate elibera.
-De ceva timp tot caut, dar cu cat cunosc mai mult cu atat ma cutremur si ma revolt.
Arienne, sunt un pelerin care se simte ratacit in aceasta lume ciudata. Ma simt prizonier, legat cu mii de fire invizibile. Parca sunt prins intr-o plasa de paianjen energetica din care nu pot sa evadez. Oricat as vrea nu gasesc un portal .
_Exista unul, Ioane. El a fost creat de Iisus, dar ei au manipulat si acest lucru. Ai citit doctrina lor?
_Da, am citit si sufletu-mi s-a tulburat pana in profunzimile cele mai intime.
_Ioane, cuvantul este un dar pe care l-am primit de la Creator si ar fi fost minunat daca omul l-ar fi facut cat mai frumos pe buzele sale.
_Uneori, cuvintele par, ca au si ele un suflet care ne incanta sau ne ranesc. Am simtit frumusetea, dar si loviturile cuvintelor. Ele ajung la sufletul nostru pe care-l vrajesc sau otravesc. Au in ele o putere magica, care te ridica pana la cer sau te coboara pana in abisurile iadului. Dupa ce am citit cateva din cartile lor, pot spune, ca ma simt sosit din Infern.

Nori viforosi si mari furtuni se imbulzesc, se napustesc, in a mea inima cand vad, ca tot ce este bun si frumos ne lasa reci si muti, iar raul, viciul, grotescul planeaza ca o molima asupra lumii.
Cand vad asta lume cu simtiri reci si inguste imi vine sa ma ascund, sa nu mai simt , sa nu mai vad nimic, ci sa fug dincolo de soare si sa visez la o alta lume cu paduri albastre, cu raze de argint si aur. As vrea sa dorm o vesnicie intr-o lume cu arome de roze la umbra crinilor si sa uit, sa uit, sa uit…..
_Ioane, mai sunt inca suflete pure ca cerul senin, mai sunt inca inimi curate ca focul cel mai pur. Priveste copiii acestei lumi si vei intelege ca omenirea mai are o sansa prin ei.
_Plansul ma ineaca si nu am putere sa inving durerea ce ma apasa, stiind ce li se pregateste acestor fiinte pure si nevinovate.
_As vrea sa ninga cu flori de mar, de piersic, de cires peste tine si sa te umple de soare.
Inima sa-ti devina iubire, iar sufletul iertare, fiindca mangaierea omului e-n iubire si inaltarea in iertare.
Ioan era un tanar fecior cu o fata frumoasa ovala,aproape feminina. Era inalt, avea parul castaniu deschis,care parea blond in lumina soarelui , cu sprancene frumos arcuite de ai fi zis ca sunt pictate. Ochii erau negrii ca mura campului, in care se citea o mare tristete si avea un zambet enigmatic care parca ascundea toate misterele lumii.Trista experienta pe care a trait-o cu Irina l-a demoralizat si l-a dus pana in abisurile iadului, atunci cand a descoperit ca femeia pe care o iubea cu toata fiinta lui ,in realitate ii era un mare dusman. Mai mare durere ca aceasta nu

este pentru un sufet care iubeste cu adevarat. Acum stie adevarul si nu mai spera nimic.Va mai putea sa iubeasca, sa se indragosteasca vreodata? Nu ,nu crede. Dezamagirea a fost prea mare, prea dureroasa pentru sufletul lui pur si sensibil.
Ioan ii spune Ariennei:
_Nu sunt nici inger nici demon, ci doar un sarman om care-si duce viata trista si amara visand la o eterna primavara cu multe flori de cais.Traiesc intr-o atmosfera stravezie si ma joc cu lumini si umbre. Ma rog de izvor sa-mi vorbeasca, de padure sa ma-nveseleasca. Vad cum firului de iarba ii cresc aripi de fluture, cum pietrele danseaza, cum frunza canta imbracata in dantela de spuma a valurilor si cum eu incet,incet, dispar metamorfozandu-ma intr-un fir de nisip hoinar.
_Totul in lume este desertaciune si vanare de vant ,Ioane.
_Ma simt pierdut,singur si tare trist, Arienne. S-a dus,totul s-a dus….S-a dus iubirea mea….
”De-al meu propriu vis, mistuit ma vaiet,

Pe-al meu propriu rug, ma topesc in flacari...

Pot sa mai renviu luminos din el ca Pasarea Phoenix?”(Mihai Eminescu)

_Ioane, nu te lasa invins de dezamagire si de durere, ci renaste din nou ca pasarea Phoenix. Alunga norii cei negrii din inima ta si lasa soarele si iubirea sa te inunde. Nu este deloc important ca

Irina nu te-a iubit, importanta este doar iubirea ta si sa nu uiti asta niciodata.Adu-ti aminte ca tu te-ai nascut dintr-o mare iubire.
_Da, am fost conceput intr-o zi frumoasa de 17 august pe un camp minunat plin cu flori din Vedea.Am fost fructul dragostei dintre un tanar invatator de 23 ani si o proaspat absolventa de liceu care avea 18 ani si o luna. Lumina zilei am vazut-o intr-o zi de joi-13 intr-un spital de pe meleagurile Valcii.
M-am nascut in frumoasa luna mai, cand intreaga natura fremata de iubire. Am deschis ochii cand firele de iarba isi faceau declaratii de amor, cand frunzele copacilor erau stapanite de acel fior nedeslusit al iubirii, cand vita de vie amorezata se agata de tot ce intalnea in cale pentru a ajunge la a ei iubire, cand garoafa se imbujora ,atunci cand soarele o privea si cand primele cirese stau imperecheate sub frunze si isi soptesc cat de mult se iubesc. Am venit pe lume cand intreaga natura canta un imn de dragoste soarelui ,iar el trimitea raze dulci si sarutari nesfarsite intregii lumi din adancul nesfarsit al cerului. Dar totul s-a dus……
"Piara-mi ochii tulburatori din cale,

Vino iar in san, nepasare trista;

Ca sa pot muri linistit, pe mine

Mie reda-ma!"(Mihai Eminescu)-Ioane iti mai spun inca

odat : importanta e doar iubirea ta, te-ai nascut din iubire, existi datorita iubirii si cat timp vei fi iubirea va fi mereu cu tine.
_Stiu , Arienne. Fara iubire nu as putea exista.Iubesc cerul, luna, soarele,stelele, pamantul, apa,aerul, focul, iarba, muntele, marea…..intreg Universul, si as vrea sa fiu poet sa pot canta iubirea sau un pictor …….
_In ce culori ai picta iubirea?
_In toate culorile lumii, Arienne, fiindca iubirea este in tot si in toate.
_Da. Iubirea e peste tot, in orice fiinta, in orice om, trebuie doar descoperita.

Ioane, este ceva in privirea ta , in zambetul tau care-mi aduce aminte de stramosii tai. In urma cu peste 2000 de ani si ei veneau pe acest munte, ridicau altare si aduceau jertfe zeilor.

_Respect si iubesc stramosii, dar eu nu cred in acei zei. Totusi , cred si eu intr-o zeita a iubirii, a dragostei, a puritatii, a frumusetii.

O ador! O iubesc! E atat de frumoasa, de pura, de minunata !

_Ioane, ai devenit un fluture? Ai uitat de Irina si ai gasit alta floare?

_Nu este ceea ce crezi tu.

_Pe zana mea nu am vazut-o niciodata in realitate, ci mi s-a aratat doar in vise. Ultima oara i-am vazut minunatul chip inconjurat de o coroana de trandafiri albi si galbeni.

Arienne, tu vii din Lumina si o cunosti . Cum este in realitate?

_Acum inteleg, tu vorbesti de Mama Luminii, a Dragostei, a Iubirii, a Mantuirii care-n permanenta isi trimite in Univers razele sale pline de iubire.

_De cate ori am fost lovit si m-am prabusit Fecioara Maria imi aparea in vis si din chipul ei radiau mii de raze mai stralucitoare ca soarele, care ma inconjurau cu o infinita iubire si dragoste si ma vindecau de toate ranile sufletesti si trupesti.

O iubesc, Arienne! Si mi-e dor de gratia, bunatatea si zambetul ei minunat.

_Te inteleg. Cine a vazut-o si a simtit-o chiar si numai in vis o va iubi in veci si ii va darui inima sa.

Cand ajungi la o astfel de iubire incepi sa te vindeci si sa te eliberezi.

_Da, Arienne. Daca toate celelalte iubiri leaga omul, aceasta este singura iubire care-l elibereaza si-l vindeca .

_Iisus a venit pe Terra sa invete pe oameni adevarata iubire, dar cati au inteles.....?

Aceasta forma de iubire este singura arma a omului de a invinge raul din el si din exteriorul lui.

Doar ea, Iubirea, ne poate elibera, doar ea e poarta spre libertate. Iisus s-a nascut si s-a jertfit pentru a deschide aceasta poarta, pentru a-i elibera pe oameni. Si cand te gandesti ca totul este atat de simplu, atat de simplu....trebuie doar sa iubesti.

Un vant incepe sa-si faca de cap si aduce cu el o negura usoara. Floarea de colt devine palida si Ioan simte cum un fior de gheata il cuprinde. Vantul pare a fi o fiinta vie, pasionanta care rostogoleste in dansul lui haotic cateva pietricele, ce par a fi fericite de mangaierea lui vijelioasa prin oazele de verdeata. Ioan priveste fascinat la spectacolul naturii ce pare sa se dezlantuie si incepe sa aiba iluzii optice. Cateva puncte luminoase pe munte danseaza un joc clar-obscur de lumini si umbre care ii atrage atentia. Observa cum acele lumini ciudate au o forma triunghiulara si se apropie de ei cu o viteza ametitoare.

_Ciudat! Simt cum o forta foarte puternica a intunericului se apropie de noi. Sangele imi ingheata, iar privirea- mi se incetoseaza. Nu mai rezist. O sa-mi iau zborul spre Fagaras. Sa ai grija de tine, Arienne!

_Si tu sa ai grija de tine, Ioane!

Dupa ce Ioan a plecat totul a amutit. O tacere adanca si misterioasa pune stapanire peste munte. Arienne priveste cum acea lumina galben -rosiatica se opreste langa ea si se transforma intr-o fiinta aparent umana.

Parea un inger picat din cer .Avea parul lung si blond, o fata alba ca laptele si din ochii lui albastri ca cerul senin de vara radiau mii de raze intr-o multitudine de nuante cand o priveau pe Arienne.
_De ce ai venit dupa mine, Arulu? Iti era teama ca o sa evadez? Stii prea bine ca nu pot trece de zidul vostru energetic.
_De ce ma vezi ca pe un dusman? Nu eu ti-am luat mereu apararea in fata tatalui meu?
Prin mintea ei se deruleaza tot felul de imagini, de amintiri, in care Arulu mereu a ajutat-o.
_Iti multumesc, Arulu, dar.....
_Dar nu poti sa ai incredere in mine, fiindca sunt fiul Intunericului

"Nu credeam sa-nvat a muri vrodata;

Pururi tanar, infasurat in manta-mi,

Ochii mei naltam visatori la steaua

Singuratatii

Cand deodata tu rasarisi

In cale-mi, Suferinta tu, dureros de dulce...

Pan-in fund baui voluptatea mortii

Nenduratoare.

Jalnic ard de viu chinuit ca Nessus,

Ori ca Hercul inveninat de haina-i;

Focul meu a-l stinge nu pot cu toate

Apele marii. (Mihai Eminescu)

_Arulu, chiar ti-au placut aceste versuri, srise de un Om?
_Se potrivesc foarte bine cu starea mea interioara si sa nu crezi ca noi nu admiram geniile.
_De asta ii innebuniti.
_Uneori, nu este vina noastra in totalitate, ceilalti oameni de langa ei ne dau un mare ajutor.
 Arienne, simt cum timpul si destinul incepe sa-mi macine neincetat sufletul. Poate ca viata ne-a fost data si oamenilor,dar si noua demonilor pentru a ne cunoaste.

Ma simt imbatranit si obosit ca stanca aceasta batrana pe care stam.
_Ce te framanta, ce te doare, Arulu?
_Ce ma chinuie atat de tare, incat as prefera sa nu mai fiu?
Arulu se apropie de Arienne, ii cuprinde fata in mainile sale si spune:
_Priveste-ma, Arienne!
Intelegi ce spun ochii mei?
Arulu era cunoscut pentru forta extraordinara ce o emana ochii sai albastri hipnotizatori. Arienne stia ca a sosit timpul sa-l infrunte. Fie ce o fi o sa priveasca in acei ochi mai stralucitori ca stelele de pe cer.
Privirile lor se intalnesc si Arienne are senzatia ca patrunde intr-o lume stranie, necunoscuta si intunecoasa care o atrage intr-un mod misterios si simte ca incepe sa se piarda printr-un labirint fascinant cand zareste o lumina spre care intinde bratele si uimita spune:
_Nu pot sa cred !Si in tine este o scanteiuta de lumina ! De unde vine?
_De unde crezi, Arienne?
Ea vine din iubirea mea pentru tine si am tot sperat ca ai sa intelegi si tu intr-o zi.

Arienne se transforma intr-o sfera de lumina si dispare peste varfurile Bucegilor.

Arienne s-a ascuns langa o cascada spumeganda. Dintr-un copac se auzea cantecul unei pasari indragostite care-si chema perechea. Verdele crud din imprejurimi incanta privirea si te indemna la visare. Un vantulet cald si bland incepe sa mangaie florile care se bucurau si se infiorau de aceasta atingere delicata. In departare se auzeau dangatul clopotelor de la o manastire. In fata era un parau cu unde dantelate de spuma alb verziue. Era un peisaj virgin,salbatic cu stanci abrupte,cu paduri de conifere,cu vagauni intunecate,cu prapastii adanci. Arienne sta langa cascada,privea dansul stropilor de apa si se gandea la tatal sau la cat de trist ar fi daca ar sti ca inima sa a fost cuprisa de fiorul dragostei pentru un demon care nu este altul decat mostenitorul Intunericului.

Stia ca tatal sau i-ar spune:"Fugi de el! Fugi de fiul amagirii si al minciunii!"

Si, totusi a vazut lumina in ochii lui. Simturile nu o mint, Arulu o iubeste.

Nu-si termina gandul ca Arulu apare langa ea.

_Aici te-ai ascuns de mine? De ce?

Privirea lui o copleseste si simte cum un curcubeu minunat ii cuprinde inima si zice:

_Mi-e teama. Facem parte din lumi diferite care se razboiesc intre ele. Niciodata lumea ta nu ma va accepta,la fel cum nici

lumea mea nu te va vrea. Intre noi nu ar trebui sa existe astfel de sentimente.
_Arienne, sunt chinuit de patima iubirii...Toate entitatile, ca sunt bune sau rele apartin Universului, toate avem acelasi tata, acelasi Creator.
De cand ma stiu inima mi-a fost vesela si m-am bucurat la fel ca oamenii de un rasarit de soare, de lumina blanda a lunii,de o ploaie calda de vara, de o nisoare, ...de frumusetea stelelor. Alergam prin roua diminetii si admiram acel diamant stralucitor si efemer de pe firul crud de iarba. Ma imbaiam in unda izvorului cristalin de munte si ma bucuram de soare ca un copil. Alergam prin campuri,gradini, paduri si ma luam la intrecere cu pasarile cantatoare. Asta a fost pana ai aparut tu cu lumina ta de inger si am inteles ce este iubirea.
Chiar daca intreaga natura canta:"Dumnezeu este iubire!", eu nu am inteles sensul pana ai aparut tu . Nu am inteles ce-mi spuneau forile,iarba,apa,pasarile,soarele,stelele.
Dar acum stiu ca tu esti tarmul,iar eu sunt valul. Tu esti floarea eu sunt vantul.
_Arulu, tu esti muntele,eu sunt marea, tu esti pamantul,eu sunt ninsoarea.
_Tu esti lumina,eu sunt intunericul,tu esti albul stralucitor,eu sunt negrul adanc.

_Tu esti eu si eu sunt tu.

_Soare si luna,noapte si zi,senin si furtuna.Am alergat si te-am cautat neincetat pe pamant,sub pamant si prin aer sperand ca o sa te gasesc si in sfarsit te-am gasit. Daca nu te gaseam te-as fi cautat in intreg Universul fiindca nu mai pot sa concep viata mea fara privirea ta, fara zambetul tau, fara blandetea ta,fara lumina ta de inger. Intunericul mi-a fost mama si tata pana ai aparut tu,lumina, iubirea mea pe care o cautam cu disperare. Chiar daca nu inteleg si nu stiu multe lucruri despre lumina ,ador lumina ta si inima-mi tanjeste dupa ea si as vrea sa-mi imbaiez sufletul in razele ei.
_Arulu, amandoi suntem prizonieri ai intunericului, atata timp cat suntem pe Terra. Lumina este dincolo de zidul energetic care inconjoara pamantul ca un sarpe de foc si oricat ne-am dori nu putem sa trecem dincolo de acel zid, de acel sarpe.
_Doamne! Tu care ai creat tot si toate si ai grija de toate fapturile din Univers,ai grija si de Arienne si de mine,protejeaza, te rog, dragostea noastra!

O sa reusim Arienne, puterea dragostei noastre va invinge orice obstacol.
_Sper, iubirea mea.
Arienne si Arulu simt cum sunt inconjurati de o armonie incantatoare,de o mangaiere misterioasa,dulce si gratioasa care le invaluie sufletele. Se privesc unul pe altul si inteleg ca aceasta este iubirea divina care-i binecuvinteaza si ii invaluie cu razele iubirii.

Batranul sta in fata pesterii cand apare Ioan care-l saluta cu profund respect si privindu-l il intreaba:
_Ce s-a intamplat de sunteti atat de trist?
Va cunosc de cand eram copil, dar nu-mi amintesc sa va fi vazut vreodata atat de suparat.
_La orice ma asteptam, Ioane, dar la asta nu.
_Nu inteleg.
_Concentraza-te, gandeste-te la fiica mea si spune-mi ce vezi.
_Nu vad nimic.
Batranul isi pune palmele pe capul lui Ioan si zice:
_Acum vezi?
_Doamne! Vad pe Arienne cu un inger,in locul unde pe timpul hiperboreenilor mandrul Apollo isi avea salasul, unde cerul comunica cu pamantul langa Izvorul Alb in Ceahlau.

_Acela nu este inger, ci demon. El poate lua orice forma doreste, chiar sa para si un inger de lumina. Asculta ce-i spune.
Arulu privind-o cu multa dragoste zice:
_Arienne, vreau sa te privesc o vesnicie, fiindca doar tu imi inseninezi sufletul iubito. Inima de inger pur, lasa-ma sa-ti sarut aripile albe si inima sa ti-o ating.

Tu esti steaua mea frumoasa, radioasa si sfanta .
Te iubesc cu disperare si-ti inchin viata mea doar tie, doar tie stapana inimii mele.
Tu inger minunat, creat din lumina cea mai pura ai reusit sa-mi topesti gheata din inima si ai facut din ea o gradina cu flori scaldate in raze de lumina.
Iti multmesc ca existi, ingerul meu drag.
As vrea sa-ti ating cu mii de sarutari frumosul tau par balai si sa ma pierd in aceste minunate fire de matase, de aur si de lumina. Imi doresc ca al tau zambet sa-mi mangaie intotdeauna ochii mei.
In ochii tai, ochii fericirii vreau sa ma scufund iubito.
Vreau sa te tin la pieptu-mi lumina mea si cu sarutari fierbinti sa te invelesc, iar mainile-mi reci la sanul tau sa mi le-ncalzesc.
As vrea sa gust nectarul acestor doua mere rotunde coborate din rai si albe ca neaua.
As vrea sa ma imbat de aroma crinului ce-l tii in mana si cu razele tale dulci sa ma duci in lumina.
_Ochii tai mari ma fac sa rosec, iar vorbele iesite din gura ta fierbinte ma topesc.
_O, inger bland si frumos, a fost scris de la inceputurile lumii in stele, ca tu sa-mi mangai inima cu zambetul tau dulce si curat.

_Cand am privit in ochii tai , am zarit doi astrii mai stralucitori decat orice stea din inalt, iar pe fruntea ta senina am zarit un luceafar luminand.
Inger intunecat ce cauti iubire si lumina, in zambetul tau m-am imbaiat.
Arulu, daca inima ta este pura intr-o zi, Domnul, te va auzi si vei devenii ce ai fost candva, lumina si iubire.
_Inima-mi este plina de iubire si as face orice pentru tine, chiar si viata mi-as da, doar sa te tin in brate iubito.
Batranul isi ia mainile de pe capul lui Ioan si spune:
_Ajunge! Nu mai suport sa-l vad pe demonul acesta.
_Pare sincer si tare indragostit.
_Demonii se iubesc doar pe ei.
_Poate ca Arulu nu seamana cu tatal sau, ci cu bunicul. In lumea noastra, in general copiii seamana mai mult cu bunicii decat cu parintii.
_Ioane, el este fiul minciunii.
-O fi el fiul intunericului, dar se pare ca o iubeste pe Arienne.
_Ioane ai inebunit si tu? Ai uitat ca demonii au vrut sa te ucida?

_Nu, nu am uitat, dar iubirea lor este atat de frumoasa….,iar a mea a murit.
_Ce a murit, Ioane?
_Iubirea mea a murit si am ingropat-o intr-un nor care a dus-o in zare. Sufletu-mi plange mereu dupa acel nefericit amor.
Am distrus si ultima farama de speranta, si de atunci durerea s-a adancit. De dureri sunt invins si simt cum incet, incet, lumina din mine se tot stinge. Fara iubire totul in lume e zadarnicie. As vrea sa fiu orb sa nu mai vad al marii val si a muntelui stanca fiindca norocul iubirii mele a fost o prapastie adanca.
As vrea ca lumina sa ma topeasca si a ei raza albastra sa ma scufunde in uitare sa uit tot ce ma doare, ca am iubit o visare. Simt ca am murit. Parca sunt o fantoma care traieste in ceata si nu gaseste nicio carare.
_Ioane, trezeste-te! Nu te lasa prins in capcana dezamagirii, in capcana intunericului.
_Va rog, nu interveniti in dragostea lor. Iubirea este cel mai frumos dar, nu toti avem parte de ea.
_Ma doare inima, Ioane. Copila mea, copila mea……..
Doamne! Doamne, apara-mi copila!
_Doamne, apara iubirea !

Venit-am in Calea Cerului sa te intalnesc, Arienne. M-am rugat de vant, de poaie, de soare, sa-mi spuna unde te ascunzi.

_Iar vantul strengarul ti-a soptit ca sunt langa stanca Dochiei.

_Deschide-mi poarta spre Lumina, iubire!

Saruta-ma, rapeste-ma si du-ma cu tine in Lumina!

_Arulu, eu nu pot sa deschid Poarta Cerului.

_"Ca pecete pe sânul tău mă poartă, poartă-mă pe mâna ta ca pe o brăţară! Că iubirea ca moartea e de tare şi ca iadul de grozavă este gelozia. Săgeţile ei sunt săgeţi de foc şi flacăra ei ca fulgerul din cer.
Marea nu poate stinge dragostea, nici râurile s-o potolească."(Cantarea Cantarilor)

Soarele imprastia cu darnicie razele sale peste apele ravasite si verzi ale lacului Balea. Ioan privea cateva colturi de stanca ce ieseau din apa si pareau niste balauri adormiti pe vesnicie. Nu de putine ori urca in varful muntelui pentru a privi undele linistite ale lacului glaciar care parca-l chema pentru a-i spune o poveste veche de mult uitata.

Uneori se intampla sa nu vada nici la un pas din cauza cetii dese, care din cand in cand coboara mandra si mejestuoasa ca o mare doamna pentru a imbratisa cu bratele sale reci muntele batran. Ioan sta pe o stanca neagra si admira florile roz-liliachii ale muschilor si lichenilor care se bucurau ca niste copii de mangaierea darnica si calduroasa a soarelui. Cateva firicele de iarba se ridicau mandre spre soare si cantau impreuna cu pietrele si lacul un imn soarelui drag.

De cate ori se intorcea in acest loc prin celulele mintii treceau tot felul de amintiri dragi din copilarie. Isi aminteste cum sta in iarba deasa sub marul batran din curtea bunicilor si cum isi umplea sufletul pur de copil cu seninatatea cerului, cu mireasma

florilor, cu adierea vantului care-i soptea mereu ceva de neinteles la ureche. Iarba din curtea bunicii parea o mare verde, leganata de valuri, iar fluturii zburdau fericiti printre florile campului. De cate ori isi aminteste de bunica lui draga care-l chema cu un glas dulce si melodios inima ii tresare in piept, setoasa de viata, ca in vremurile acelea de demult. A fost fericit. Se multumea cu atat de putin…Era incantat cand vedea soarele rasarind, fascinat de frumusetea stelelor, fericit cand vantul il mangaia, cand picaturile ploii il saruta si cand fulgii de nea dansau in palmele lui. Se simtea tare iubit cand bunica o femeie plinuta cu obrajori rosii ca macul campului, cu parul castaniu si ochi verzi ca smaraldul il mangaia si-l saruta cu mare dragoste pe frunte.
Acum a alergat ca un nebun dupa vise, a muncit zadarnic, a cautat raspunsuri la intrebari care-l chinuiau, dar nu a gasit nimic, doar vanare de vant.
Fericirea a fost cu el in copilarie, in casa bunicii, in gradina plina cu flori, in livada plina cu miresme imbatatoare, in paraul din fata casei bunicilor unde intra descult si isi baga manutele pe sub toate ragaliile malului sperand ca o sa prinda un pestisor micut cu ochi sticlosi, in zavoiul plin de tamaioare, in padurea de fag si de stejar plina de manatarci, mure, fragi si zmeura.
Ii este dor de acele vremuri, de bunicul lui, un batranel frumos de statura mijlocie, slab, cu parul frumos ondulat, cu ochi caprui,vioi, adanci si pus mereu pe glume. Era tamplar,facea usi, ferestre, butoaie, asa isi castiga existenta si mereu

spunea:”Taica, meseria e bratara de aur. Daca nu as fi avut aceasta meserie cu ce-mi hraneam cei cinci copii?” Se culca la 10 seara si se scula la 3 dimineata,intra in atelier si se apuca de lucru, tragea la gealau, la rindea si canta.
Daca pentru altii munca era o corvoada ,pentru el era o placere. Era fericit cand dintr-un lemn brut iesea din mana lui o usa, o feresatra pentru o casa.Se simtea un creator de fumos. Era renumit ca cel mai bun meserias, veneau la el oameni din multe localitati. De fapt era un artist desavarsit plin de nenumarate talente. Seara inainte de culcare ii spunea povestea lui Zamfirica, o poveste care-n fiecare seara era alta, o poveste in mii de variante. Mintea lui inovatoare mereu scornea noi intamplari,noi personaje, iar cand mai bea si o dusca de pruna batrana vorbea numai in versuri de ai fi crezut ca este un mare poet.
Strasnic om! Frumos, bland, milos si generos ii era sufletul.Isi aduce aminte cum bunicul a salvat de la inec pe timpul inundatilor o batranica. Bunica plangea de frica ca o sa se inece si el,fiindca nu stia sa inoate,dar s-a prins de o craca de anine si a reusit sa ajunga la mal cu acea femeie, care nu mai inceta sa-i multumeasca. Stie ca bunicul i-a spus: “Nu-mi multumi mie, ci lui Dumnezeu.”
Cat de dor ii este lui Ioan de ai sai bunici,ar vrea sa dea timpul inapoi ,sa fie iar copil.
Bunicul si bunica au murit de mult si odata cu ei s-a dus si acea lume de basm in care Ioan a fost atat de fericit si de iubit. A

plans mult pe mormintele lor, dar stie ca ei de acolo de sus vegheaza asupra lui.
Doamne! Ce timpuri! Cum era el un ghemotoc de copil, blond, cu ochi caprui si cum dormea cu nasucul intre sanii mari ai bunicii care miroseau a busuioc si cum ea il mangaia pe spate cu mana aspra de la munca campului pana adormea.
Amintirea povestilor bunicilor spuse la gura sobei si la lumina lampii atarnate in cui, sfaturile, mangaierile lor, ii provoaca o emotie profunda si lacrimile il podidesc.
In valmasagul norilor vietii, chipurile celor doi batrani au fost intotdeauna coltul lui de cer senin. De cate ori dezgustat de viata, nu ridicase ochii la cer, amintindu-si de ei, de rugile lor la icoanele din perete.

Ioan coboara muntele si patrunde intr-o padure frumoasa de conifere, cu izvoare tainice, cu pasari cantatoare, cu blande adieri de vant, cu tufisuri de trandafiri salbatici care se agatau dragastos de crengile brazilor.Vantul incepe sa ridice in forme ciudate praful drumului, frunzele incep sa danseze un joc straniu, iar brazii par a spune o poveste tanguitore. Freamatul ciudat al brazilor ii aminteste lui Ioan de matusa sa. Parca ii aude vocea in plansul brazilor:”Ioane, invata din greseala mea!"

Matusa lui a iubit, a fost indragostita o viata intreaga de un singur om si isi facuse din el un ideal unic, absolut. Intamplarea, destinul a facut ca ea sa se marite cu altul, dar sa ramana indragostita de acel om, fara sa renunte la visul ei de iubire, traind mereu cu speranta ca intr-o zi va fi al ei. Chiar daca era casatorita cu altul mirele inimii ei era in alta parte, plecat departe. Era un suflet visator, imaginativ si care traia cu nostalgia primei iubiri, asteptand mereu, sperand ca intr-o zi, totusi, el va aparea. Anii treceau

pe langa ea, dar tot tanara si frumoasa era. Fire argintii au inceput sa apara in parul ei,iar ochii ii erau melancolici si ganditori ceea ce ii sporeau farmecul. A dus o viata simpla, modesta si resemnata. A fost curtata, dar nimeni nu s-a putut apropia de ea, fiindca traia in puritatea visului de odinioara. Uneori, barbatii ii provocau un profund dezgust. Era o femeie care evita orice relatie si cunostinta noua. Ea traia cu visul din copilarie si in sufletul ei stia ca cel iubit va veni odata si odata. L-a visat si l-a asteptat mult si intr-o zi cand nu se astepta el a aparut. S-a reintors pictisit de viata si ea a observat ca el s-a schimbat mult. Devenise un om cu un caracter schimbator, nelinistit, nestatornic, dus de boarea vantului, care in permanenta juca o piesa de teatru, un om cu nenumarate masti. Pe ea o credea o prada usoara, o faptura slaba , ca toate celelate femei pe care le-a avut.Viata facuse din el un actor seducator, un adevarat magician caruia nicio femeie nu-i rezista, doar, ca ea si-a dat seama de superficialitatea sentimentelor lui. I-a povestit cum il dorise, cum il visase, cum il astepase si cum se bucura ca lunga ei asteptare i-a fost rasplatatita, iata el acum aparuse. Dar nu-si va pierde capul…de fapt ea niciodata nu si-a pierdut capul, chiar daca traieste mai tot timpul cu mintea in nori, intotdeauna a fost cu picioarele pe pamant. Chiar daca trecuse un sfert de veac de cand nu-l vazuse inima ei tot il iubea.Tot ce a purtat in adancurile din inima ei, in strafundurile sufletului sau i-a spus. Dar s-a convins mai mult ca niciodata ca inima ei a gresit enorm cand a facut aceasta alegere. El nu cunostea profunzimea constiintei, a sufletului, a iubirii. Juca in fata ei rolul de arhanghel inaripat vorbind de viitor. Dar ea si-a dat seama de rolul lui, un rol pe care-l jucase de zeci de ori in fata femeilor, slabe, credule, naïve si dornice de aventuri . Ea i-a vorbit de iluziile ei inselate, de viata lui usoara, sperand ca se va indrepta, dar totul a fost in zadar. El ii vorbea frumos, linistit si patetic, dar ea simtea minciuna si prefacatoria din vocea lui. Si-a dat seama ca el nu a cunoscut niciodata acea forta care innobileaza sufletul si trezeste constiinta. Era un om care juca permanent un rol al

aparentelor. Cand si-a dat seama, cand a citit in adancul sufletului, in inima si constiinta lui a cazut din al noulea cer in prapastia cea mai adanca a iadului. Parca o vad palida, negasindu-si locul si umland de colo pana colo, agitata si plansa. Si, totusi, luciditatea, prudenta nu au parasit-o nicio clipa. A fost sincera in exprimarea afectiunii, a tristetilor a marilor dureri, a crezut cu patima in dragostea ei si-a aratat pe fata sufletul afectuos, visator si profund.

Ce trista prabusire! Ce mare dezamagire!

A inteles ca acest Fat-Frumos cu tamplele carunte nu-si va reveni niciodata.

Asteptarea ei a fost o asteptare zadarnica, un vis pierdut si risipit in neant. Cuvintele ei ii rasuna in urechi:”Ioane, ai mare grija cui iti daruiesti inima! Invata, baiete, din greseala mea!”

Un vuiet prelung se aude dinspre varful muntelui si o adiere calda si lina imbratiseaza brazii de pe malul apei si parca mii de strune de argint risipesc cristalele apei in caderea lor printre stanci. Ce locuri minunate! Ce poveste! Povestea de dragoste dintre un inger al luminii si un inger al intunericului il copleseste pe Ioan. El e convins ca cei doi se iubesc. Ce or mai fi facut? Dar povestea lui de iubire? A iubit cu tot sufletul ,dar Irina l-a inselat. Nu, el nu o sa faca greseala matusei… E convins ca intr-o zi va simti un brat moale incingandu-i gatul si o gura parfumata lipindu-se de a lui. Este tanar, are doar 18 primaveri si stie ca intr-o zi va intalni pe fata care-i este sortita.Tresare. Un fior prelung ii sfredeleste inima. In departare se aud trilurile pasarelelor si o adiere parfumata care izvora din mijlocul florilor, din interiorul mugurilor de brad, din tremurul ierbii, ii imbata simturile. Isi simte inima batand ca niciodata, iar tot corpul e cuprins de o tresarire dulce, neinteleasa. Se simte ca un ghiocel care-si scoate capul din zapada rece, dornic de lumina si iubire.

Inima ii tresare de admiratie in fata colinelor minunate ale Sarmisegetuzei.

Intotdeauna ruinele de aici ii provocau o nostalgie usoara si ii destepta in suflet speranta ca intr-o zi va putea sa evadeze .Credinta ca ziua aceea se apropie o pun pe ganduri.Amintiri ale acelei lumi din care a venit o napadesc.

”Mi-i dor de lumea mea!”sopteste printre lacrimi Arienne. Un curcubeu minunat inconjoara colina din fata sa si o rapeste din lantul amintirilor trezind-o la realitate.

Un raulet rece si limpede ca cristalul se unduieste ca un sarpe printre dealuri.Vantul cu miresme culese de prin padurile apropiate si colinele inverzite ii imbujoreaza fata alba ca portelanul si ii invioreaza ochii ei frumosi si adanci ca cerul, in care niciun muritor nu a reusit sa priveasca. Arienne parea o zana buna si frumosa coborata dintr-un basm cu paduri fermecate si parca asteptai din clipa in clipa sa se intample o minune, zana sa-si foloseasca bagheta magica.

Arulu sedea nemiscat in iarba cruda si pare ca nici numai respira.

O urmarea pe Arienne si se simtea ca un animal care-si asteapta prada. Ochii lui o urmaresc cum inoata prin valurile de frunze ale padurii din apropiere si cum se topeste printre copacii care vroiau sa o ascunda de privirile lui indiscrete. I-a pierdut urma. Nu se mai zareste si totul parca a incremenit. O va gasi? Cine stie! …poate…

Un gand tainic ii spune ca azi se va petrece ceva.

Pentru el Arienne devenise un vis, un vis care-i deschidea inima spre intreg Universul. Era un sentiment nou si necunoscut. Simtea ca zarile nesfarsite, muntii cu crestele lor in nori, marea cu tarmurile ei senine, gradinile inflorite si padurile scaldate in lumini trandafirii, care au ascuns-o de privirea lui, ii dau un sentiment de euforie.

Pe cer norii pareau si ei aprinsi si inflacarati de fiorul dragostei din inima lui si cutreierau zarea. Deodata o lumina puternica, alba, izbucneste de dupa niste culmi.

Arulu inchise ochii, isi trecu mana peste frunte si simte cum ceva ciudat ii strapunge inima. O bucurie neinteleasa ii navalea in piept. Sufletul il indemna sa paseasca spre acele tainice coline, de unde se zarea acea lumina superba pe care o zarea pentru prima data in existenta sa. Pasii il duc spre o poteca alba care parea ca urca spre cer, spre soare. La capatul drumului in fata lui apar zari nesfarsite, pline de scanteieri de argint.

In departare o zareste pe Arienne, intr-o pajiste inconjurata de izvoare si porneste ca vantul spre ea. Soarele ardea destul de puternic, dar razele lui, racorite de vant cadeau ca niste adevarate mangaieri.Arulu se aseaza pe iarba cruda si verde care parea ca atunci ar fi rasarit. Cantecul de iubire al soarelui mangaia intreg pamantul, cutreiera muntii, lacurile, izvoarele, si se risipea cu repeziciune printre firele de iarba din frumoasa poienita plina cu flori,brazdata de trei izvoare cristaline. Arulu tresare. Priveste spre rasarit unde Arienne era inconjurata de o lumina alba pura. In palma stanga avea ceva care semana cu o piatra alba. Frumoasa fiica a Luminii incepe sa murmure ceva privind albastrul cerului. Dintr-o data un izvor de energie izbucneste si uneste cerul cu pamantul prin mana Ariennei. Arulu priveste uimit si ar vrea sa stie de unde a aparut acea energie. A venit din cer, din piatra care o tinea in mana, sau din corpul Ariennei?

Cu ochii atintiti spre acel izvor minunat de energie care unea cerul cu pamantul Arulu pierde notiunea timpului si ochii i se bucura de acea minunatie, iar sufletul se umple de farmecul acelei energii. La un moment dat coloana de energie dispare si odata cu ea si acea piatra alba din palma lui Arienne. Arulu se apropie de Arienne si ii spune:

_Cat esti de frumoasa! Cat de frumoasa esti, tu, Arienne! Cat de dragastos e zambetul tau!

_Arulu!

_Esti cea mai frumoasa fiinta pe care am vazut-o vreodata. ..Sunt bolnav de iubire! Sunt bolnav de dragoste! Iarta-ma ca te urmaresc, dar simteam nevoia sa te vad. Ochii mei ardeau de nerabdare sa te priveasca, inima mea a devenit un foc viu care arde pentru tine, iar sufletu-mi tanjeste dupa o privire si un zambet al tau.

_Arulu! Te-ai gandit ce s-ar intampla daca ar afla tatal tau despre noi?

_Da. M-am gandit si stiu ca ne-ar inchide in cea mai adanca inchisoare din interiorul Terrei si ne-ar desparte pentru totdeauna, de aceea am vorbit cu cel mai intelept batran al intunericului.

_Despre ce?

_Despre energii. Arienne. Putem sa evadam de pe Terra.

_Cum? Care este portita?

_Nu o sa-ti vina sa crezi, dar salvarea noastra este omul.

_Omul?

_Da, doar el poate sa distruga aceste centre energetice malefice, fara ca Terra sa nu explodeze. Lumina ar fi facut-o de mult, dar o singura raza de a ei ar fi aruncat Pamantul in aer.

_Lumina vrea sa-i ajute pe pamanteni, nu sa-i ucida.

_La acest lucru s-a gandit si intunericul cand a construit aceste centre energetice.

_Ei au construit mai multe astfel de centre malefice in apropierea centrelor benefice ale Terrei cu scopul de a neutraliza energia benefica si a deconecta omul de la Lumina, pentru a-l manipula in sensul dorit si a-l tine in intuneric.

_Un singur centru daca omul ar distruge, noi doi am putea sa evadam .

_Arulu, gandeste-te numai aici in Carpati la cateva locuri malefice si la cati oameni au disparut doar fiindca s-au apropiat de acele locuri. Cum poti sa spui ca omul poate sa lupte si sa domine o asemenea energie? Amandoi stim prea bine cum actioneaza aceste energii, asupra campurilor energetice ale omului, cum influenteaza, psihicul, simturile……

_Arienne, iti spun adevarul. Doar omul poate anihila puterea acestor energii si exista o profetie pe care intunericul o tine ascunsa, in care se spune ca intr-o zi nestiuta de nimeni, sapte oameni, sapte feciori puri vor lupta cu aceste energii, le vor distruge si va reda lumii libertatea si oamenii se vor putea conecta din nou la Lumina.

_Unde sa gasim un om pur?

_Ioan, prietenul tau din muntii Fagaras.

Era o padure deasa cu colti de stanca ce pareau ascutiti de un mester si nu de vanturi si de ploi, cu vagauni intunecate prin care curgea un parau cu apa cea mai limpede. In lumina soarelui pietrele pareau adevarate briliante care iti luau ochii, iar in fosnetul frunzelor si in murmurul apei se auzea o dulce melodie ce-ti mangaia sufletul. Ioan zareste un pastrav in unda cristalina si nu rezista ispitei de a-l prinde.Alearga descult prin apa rece si cand se apleaca dupa jucausul peste observa in oglinda apei scena dintre Arienne si Arulu la Sarmisegetuza. Era pentru prima data cand vedea la distanta fara ajutorul batranului. Ramane mut de uimire. Emotiile il coplesesc si pare o stana de piatra care priveste in unda apei. Aude ca prin vis vocea tatalui lui Arienne care-l intreaba:

_Ai vazut?

_Da, am vazut ce plan are Arulu cu mine. O fi stiind de planul dumneavoastra? Noi suntem cei sapte despre care vorbea?

_Tu ce crezi?

_Stiu…..

_Ioane, din clipa aceasta ma vei uita pentru totdeauna, si pe mine, dar si pe ceilalti sase. Vei uita scolile cerului unde te-am dus,vei uita si pe batranii frumosi care te-au antrenat ani de-a randul. Capacitatile pe care le ai ti se vor lua. Arienne pentru tine este o tarancuta din satul vecin pe care ai intalnit-o pe munte cand se ducea sa duca merinde tatalui sau .

Batranul isi pune mainile pe capul lui Ioan si spune:

_Din clipa aceasta esti un om obisnuit ca toti ceilalti. Esti un simplu cioban din muntii Fagaras.

Ioan cade intr-un somn profund.

Pe o creasta a muntelui se vedea o turma de mioare ce din departare pareau niste pietre albe umblatoare. Langa un bolovan urias dormea Ioan mangaiat de razele blande ale soarelui. De el se apropie Arulu .

_Buna ziua !

Ioan se freaca la ochi si privindu-l lung pe acel strain zice:

-Buna sa-ti fie inima!

Dar de unde ati aparut? Nu v-am mai vazut niciodata prin partile acestea si dupa cum sunteti imbracat as zice ca sunteti un voievod coborat din negura timpurilor.

_ Se poate spune si asa. Da, sunt un fel de voievod, am multe pamanturi, palate….

_Si ai nevoie de un cioban pentru mioarele tale.

_As avea nevoie de……

_Nu pot sa te ajut. Eu am mioarele mele, de fapt nu sunt ale mele ci ale baciului Vasile.

_Tu muncesti pentru altcineva, Ioane?

_Da. Parintii mei erau de prin partile Valcii, dar au murit intr-un accident de masina cand eu aveam trei luni. Se pare ca Dumnezeu i-a luat la el fiindca nu erau credinciosi, asa mi-a spus bunica intr-o zi cand era suparata. De atunci am fost crescut de bunicii dinspre mama, oameni harnici cu frica de Dumnezeu. Dar cand am implinit 9 ani bunica a murit si dupa trei luni s-a dus si bunicul. Surorile mamei au vandut casa si pamanturile bunicilor . Pe mine ma luau matusile cate o luna, cand una ,cand cealalta.

Dupa trei luni de stat pe la matusile mele mi s-a facut dor de locul unde am trait si m-am dus sa vad casa bunicilor pe care o cumparase un strain de pe alte meleaguri. M-am asezat pe marginea drumului sa privesc casa unde am crescut si am inceput sa plang. Nu stiu cat m-am jelit eu acolo, dar in timpul acela a trecut un cioban cu oile sale si m-a intrebat ce mi s-a intamplat de plang asa de rau. I-am povestit cum eu nu mai am pe nimeni si cum matusile ma arunca ca pe o minge de la una la alta.

Ciobanului i s-a facut mila de mine si mi-a zis daca vreau sa merg cu el in muntii Fagaras si sa am grija de oile lui.

_Si tu ai plecat impreuna cu baciul Vasile.

-Da. Stana lui este in varful muntelui, aproape de lacul Balea.

De ei se apropie Arienne.

_Se pare ca esti cautat, Ioane.

_Dar de unde sti dumneata cum ma cheama?

_Pai toti cu care m-am intalnit pe munte vorbesc de tine.

_De bine sau de rau ?

_Toti te-au vorbit de bine si de aceea am vrut sa te cunosc. O cunosti pe fata care vine?

_Da, am mai vazut-o de cateva ori. E o fata din satul din vale. Din cand in cand se duce la tatal sau care are stana pe versantul celalalt al muntelui.

_Iti place fata ?

_Este frumoasa, dar…

_Dar ce, Ioane?

_E frumoasa, dar nu este pe gustul meu. Mie imi plac fetele brune si mai dolofane. Asta este tare uscativa saracuta.

-Tie iti place de Irina.

_Vad ca stiti tot. Da, imi place de Irina, numai ca ei nu-i place de mine, fiindca sunt sarac si orfan. A gasit alt cioban cu 100 de oi.

Arienne se apropie de cei doi, ii saluta si se uita mustrator la Arulu spunandu-i:

_Eu te caut de trei zile si tu tai frunza la caini cu Ioan…Bravo tie! Hai sa mergem ca suntem asteptati…

_Arienne il trage de maneca pe Arulu si ii sopteste:

_Lasa-l in pace!

_Arienne trebuie sa intelegi ca el este singura noastra salvare. Crede-ma, Arienne!

Te iubesc,draga mea!

_Te rog, Arulu! E un copilandru.

_ Are 18 ani, este un flacau in toata firea.

_Energiile acelea il vor ucide. Vreau sa evadam, dar nu vreau sa-l am pe constiinta .

_Arienne, daca tatal meu afla de noi, ne va inchide si nu vom mai vedea niciodata lumina soarelui si niciodata eu nu voi mai putea vedea ochii tai minunati ca cerul.

Trebuie sa facem ceva. O sa-l antrenez eu pe Ioan, o sa-l invat cum sa domine aceasta energie si cum sa creeze un portal.

_Un demon vrea sa invete un om cum sa domine energia demonica. Suna .....

-Draga mea, iti promit ca nu i se va intampla nimic rau. Nu as face nimic sa te supar. O sa-mi tradez propriul neam si pe tata de dragul tau, fiindca vreau sa fiu cu tine, iubire.

Ioan ii urmareste din priviri cum se tineau de mana si urcau spre varful muntelui care era acoperit cu un strat subtire de zapada.

Era seara si cerul era innorat. Nici o stea nu stralucea si un vant rece dadea tarcoale stanei. Ioan aprinde focul si pune un tuci cu apa pe niste pilostrii . Pe masuta rotunda de lemn, baciul Vasile pune o farfurie cu o bucata mare de branza si o strachina de smantana.

_Ioane, nu m-ai intrebat cati bani am luat pe oi la targ?

_Sunt oile matale, eu nu am niciun drept sa va intreb.

_Am luat bani frumosi.

_Ati vandut jumatate din turma.

_Dar nu ma intrebi de ce le-am vandut?

_Nu.

_ M-am gandit, Ioane, ca trebuie sa-ti platesc pentru cei 9 ani cat ai stat la mine.

_Dar eu nu v-am cerut nimic. Eu m-am multumit ca am avut unde sa dorm si ce sa mananc.

_Ioane, uite, acesti bani sunt ai tai.

_Ce sa fac eu cu ei?

_Sa-ti cumperi haine, pantofi... Sa pui si deoparte ca sa-ti faci si tu o casuta , ca timpul trece. Si mi-ar place sa te vad insurat cu nepoata mea, Irina.

_Nepoata matale iubeste pe altul si pot eu sa ma imbrac numai in aur ca ea pe Costel ciobanul il doreste.

_De unde stii?

_Mi-a aratat Costel un bilet pe care i l-a scris Irina.

_Poate ca nu-l iubeste , ci o fi atras-o banii lui. Asa ca acum ai si tu bani si iti mai dau si jumatate din mioarele care au mai ramas.

_Dar eu nu le merit.

_Ioane, eu nu am copii, iar pe tine te-am crescut cu mare drag si te iubesc ca pe copilul meu, asa ca tot ce este al meu e si al tau.

Afara se aude un latrat puternic.Cainii de la stana parca innebunisera.

_Ioane, ce or avea cainii astia de latra asa?

_O fi vreun vreun lup sau urs prin apropiere.

Ies amandoi afara si dintr-o data totul parca a incremenit. In fata lor inconjurat de caini, care devenisera blanzi ca niste mielusei era Arulu.

_Buna seara!

_Buna seara,omule! Ce vant te aduce la noi la stana? zice batranul cioban.

_Vreau sa vorbesc cu dumneavoastra si cu Ioan.

Batranul il invita inauntru si ii da un scaun invitandu-l sa cineze cu ei. Apa clocotea in tuci si Ioan incepe sa toarne malaiul si sa mestece . Baciul pune trei farfurii, trei

furculite si ii da lui Ioan o bucata de pastrama sa o perpeleasca pe jar. Ioan rastoarma mamaliga pe un fund de lemn si-l indeamna pe Arulu sa serveasca din bucatele lor.

-Ioane, da-i si o palinca de-a noastra omului astuia si ai grija sa nu se arda pastrama.

_Imediat.

Ioan il serveste pe Arulu, care se stramba putin dupa ce inghite acea tarie. Dupa ce au servit masa Arulu zice:

_Am venit fiindca vreau sa-l iau pe Ioan cu mine. E pacat ca un baiat istet ca Ioan sa nu invete carte, sa nu cunoasca.

_Da, cine are carte are parte . Eu nu am putut sa-l dau la liceu, dar sa stiti ca este un copil cuminte, harnic, ascultator….E orfan , nu are pe nimeni, decat pe mine.

_Stiu, mi-a povestit azi pe munte.

_Dar dumneata de unde esti?

_Sunt de pe Insula Alba din Marea Neagra.

_Am auzit de insula aceasta, i se mai zice Insula Fericitilor.

_Da, de acolo sunt. Am nevoie de un om fidel, sa-mi fie mana mea dreapta. Si cand l-am vazut pe Ioan, am stiut ca el este acesta. Dar pentru inceput vreau sa-l trimit la scoala sa invete. Il lasati pe Ioan pe mana mea?

_El hotaraste.

_Stiu ca-l iubiti si ii doriti tot binele, dar aici daca ramane nu are niciun viitor.

_Eu ma gandisem la altceva pentru el. Il ajutam sa-si faca o casa sa-si intemeieze o familie.

_Si sa ramana pentru totdeauna cioban la oi?

_Ioane, ai vazut turistii care vin pe munte, nu vrei sa ai si tu o masina, o vila cu piscina, servitori, sa vezi lumea ...? Eu iti ofer o altfel de viata, tu trebuie doar sa inveti.

_Dar si pe la noi sunt destui ciobani care au vile si masini luxoase. Si am si eu bani stransi si daca nu vrea sa mai fie cioban putem sa facem o mica pensiune.

Arulu isi foloseste puterea hipnotizatoare a ochilor. Il priveste pe Ioan in ochi si vointa lui Arulu, devine si vointa lui Ioan. Arulu zice:

_Ai sa vii cu mine, Ioane?

_Nu te grabi, Ioane, mai gandeste-te. Am multi bani stransi, poate facem o pensiune, ca uite ce de turisti vin…Ioan privise in ochii lui Arulu si de acum totul era hotarat.

_Te iubesc baciule si-ti multumesc pentru tot, dar o sa plec cu Arulu. Promit ca o sa ma intorc.

_ Atunci sa mergem.

_Sa-mi iau si eu cateva lucrusoare.

_Nu, nu este nevoie sa iei nimic. Eu am sa-ti ofer tot ce ai nevoie.

_Ioane, ia macar banii acestia. zice batranul

_Nu are nevoie de bani. Am sa-i dau eu. Sunt foarte bogat si pot sa-i ofer ce niciun om nu a visat.

Ioan imbratiseaza pe batranul cioban care avea lacrimi in ochi.

-Domnul sa te ocroteasca!si lacrimile ii curg

_Nu plange, baciule! Promit ca o sa ma intorc.

_Am sa te astept, Ioane, si sa nu uiti sa te rogi la Dumnezeu sa te fereasca de cel rau.

Batranul ii urmareste cu privirea pe Ioan si pe Arulu cum se pierd in noapte.

Cei doi nu se indeparteaza bine de stana si Arulu ii atinge usor fruntea lui Ioan. Acesta spune:

_Vreau sa stam putin jos. Nu stiu ce se intampla cu mine, dar simt ceva cum ma cuprinde…si se aseaza langa un brad adormind imediat.

Ioan vede ca intr-un vis cum Arulu il ia in brate si pluteste cu el pe deasupra brazilor, muntilor, izvoarelor, dealurilor, campiilor, pana ajung deasupra valurilor

marii. Priveste marea si vede-n departare un val roz leganat de un zefir ce-i canta un cantec de iubire, iar alte valuri sidefate il inconjoara si ghirlande de roze apar din vazduh si se aseaza pe albastrul marii intunecate, cutremurata de fiori, care se rasuceste, se rostogoleste, si da nastere unei unde verzi, care-i zambeste lui Ioan.Vede cum pamant, apa, cer, se metamorfozeaza sublim, cum se unesc si se indeparteaza si iar se unesc , intr-un dans minunat. O muzica adusa de vant ii mangaie inima , iar luna rasarita dupa un nor ii zambeste strengareste. Stelele incep sa apara una cate una pe firmamentul boltii albastre, iar luceafarul inconjurat de raze stralucea ca o adevarata facile pe altarul cerului. In leganaturile bratelor lui Arulu si al undelor clipitoare ale marii, Ioan nu se putea satura de spectacolul grandios pe care-l oferea marea singuratica, nemarginita, cu nenumarate umbre stranii, cu lumini, cu culori. In departare zareste o lumina puternica alba. Pluteste pe deasupra valurilor albastre, stravezii, roz si albe ca laptele, spre acea lumina care venea din adancul marii. Se scufunda in valurile reci si simte ca lesina. Aude glasul lui Arulu :

_Ioane, trezeste-te!

_Visez?

_Nu visezi. Am ajuns la noua ta casa.

Ioan se freaca la ochi, ii inchide si ii deschide nevenindu-i sa creada de ceea ce vede. In fata lor era o cetate alba stralucitoare inconjurata de un camp de roze in toate culorile.

Patrund in acea cetate alba cu zeci de arcade si zeci de coloane frumos scluptate si aurite. Arulu il conduce pe Ioan intr-o camera si ii spune:

_Ioane, te vei dezbraca si vei intra pe rand in toate cele noua izvoare. Unele sunt reci, altele sunt calde, dupa care te vei duce langa stalpul din cristal si vei sta acolo pana o sa-ti spun eu sa iesi.

Baia semana cu o roata cu 9 spite. Spitele erau izvoarele reci si termale care curgeau toate spre un centru unde se inalta un stalp de cristal.

Ioan a intrat pe rand in acele izvoare dupa care s-a asezat langa acel cristal. Arulu ii face semn sa iasa, ii arata niste haine albe cu care sa se imbrace si ii spune ca aceasta a fost o baie de purificare, de intarire, a trupului, a sufletului si a spiritului.

Il conduce pe Ioan sa viziteze acel loc, in care bronzul, aurul, argintul, pietrele pretioase, lemnul, matasea, catifeau, brocartul, impodobeau cladirea si parca erau vii si vroiau sa vorbeasca. In mijlocul acelei cetati stralucea o lumina argintie.

_Ce este acolo?

_Un templu foarte vechi. De mii de ani niciun om nu a mai intrat in el. Hai sa-l vezi !

Acesta este un templu de pe vremea atlantilor, dar nimeni nu stie de existenta lui. Insula pe care ne aflam este singura care a mai ramas din stravechea Atlantida. Aici sunt ascunse multe comori care asteapta sa fie descoprite. Odinioara in aceste locuri era o civilizatie infloritoare. Stramosii tai au fost hiperboreenii care erau urmasi ai atlantilor. Ioan paseste spre altar care era numai din margaritare.

_Ce minunatie!

_Este foarte frumos! Aici este locul de trecere intre doua lumi. Noi suntem in interiorul insulei si atmosfera de aici pare la fel ca cea de la suprafata ,dar nu sunt la fel.

O sa urcam pe aceasta scara spiralata din spatele altarului ca sa vezi cum arata insula la suprafata.

Ioan de cand a plecat cu Arulu din Fagaras e permanent incercat de emotia descoperirii , noului, necunoscutului.

La suprafata insula era cu tarmuri inalte, cu pante abrupte si prapastioase. Avea un aspect stancos, o vegetatie de stepa si o flora saraca. S-au plimbat pe insula si Arulu i-a povestit cum in acel loc cu mult timp in urma s-au nascut zeii Apollo si Diana.

Cum zeita Tethis a nascut aici pe Achile , erou al Troiei si cum dupa moarte, ramasitele lui au fost ingropate tot in aceste locuri.

I-a aratat ruinele templului care a fost construit in cinstea lui Achile.

_A fost un loc minunat, plin de stralucire, dar azi este doar un colt de stanca arida de cateva hectare. Totul trece, totul piere, totul se duce in neant.

Nimic nu ramane, nimic nu dureaza.

_Arulu, in orice parte as privi pe aceasta insula, totul imi vorbeste de existenta efemera a omului.

_Ioane, ai doar 18 ani si ai inceput sa vorbesti ca un batran.

_Cum sa nu vorbesc asa, cand vad aceste ruine? Dintr-o civilizatie infloritoare au ramas doar cateva bucati de calcar, de marmura si niste pietre. Marmura acestor morminte din fata noastra imi creaza o stare de rau, parca ma scufund intr-un abis. Insula aceasta pustie, solitara, ma mahneste, parca aud gemetele si plansul stramosilor mei. Parca fiecare piatra si fir de iarba vrea sa vorbeasca si sa-mi spuna o poveste. Privesc cerul senin, aerul curat si ma gandesc, ca si ei au privit acelasi cer, au respirat un aer asemanator, poate mai pur, mai curat, au privit la fel ca noi valurile acestei mari, au plans, au ras, au iubit..si s-au dus.

Totul e desertaciune si vanare de vant.

_Cand dai un sens vietii tale, atunci vezi totul in alta lumina. Viata ti se pare frumoasa, interesanta, si poti trece peste orice. De mii si mii de ani omul a fost chinuit de intrebari. Cine e? De unde vine? Unde se duce? Care-i sensul vietii?.....

_Bunicul mi-a zis ca sufletele oamenilor vin din cer si dupa ce oamenii mor sufletele se intorc de unde au venit. Omul, spunea el, este copilul lui Dumnezeu, care s-a ratacit aici pe pamant si a uitat de unde a venit.

_Poate ca omul este un experiment al extraterestrilor, fiindca Dumnezeu ar fi creat o fiinta perfecta, ca si el. Ce zici, Ioane?
_Nu m-am gandit la varianta aceasta.
_Cum explici de ce omul are in el si samanta raului?
_Poate ca omul a fost virusat, poate a fost deconectat de la Lumina . El simte in interiorul sau lupta dintre bine si rau, si de aici vine si tragedia sa. Nu poate ajunge la fericire pana nu inlatura raul din el.
Am citit undeva ca Universul este un ocean de energie, ca tot ceea ce vezi si ceea ce nu vezi e energie,chiar si bulgarele acesta de pamant si corpul meu este tot energie, dar o energie condensata. De aceea eu cred ca sensul vietii este cunoasterea.
_Altii cred ca sensul vietii e fericirea.
_Depinde de la om la om, fiecare poate sa-i dea vietii alt sens. Adevarul este ca suferinta o vedem mereu in jurul nostru si de aceea multi tanjesc dupa fericire. Dar cunosc ei ce este cu adevarat fericirea?
_ Crezi ca omul se poate elibera de suferinta .
_Da.
_Cum?
_Gandindu-te la cauza ce ti-a provocat suferinta ,constietizand-o. De exemplu eu am suferit ca un narod din cauza Irinei. Nu-ti spun cat de tare m-a chinuit gelozia....
_De unde vine gelozia?
_Din neincredere.

_Un om cand iubeste este putin gelos, doar cei care nu iubesc, care nu au sentimente, nu o cunosc .
_Cum sa ramai indiferent cand vezi anumite lucruri pe care le face femeia pe care tu o iubesti si care ti-a spus ca te iubeste, dar scrie altuia scrisori de amor ?
Când te-am văzut, femeie, ştii ce mi-am zis în sine-mi?
N-ai să pătrunzi vreodată înluntrul astei inemi.
Voi pune uşii mele zăvoare grele, lacăt,
Să nu pătrunză-n casă-mi zâmbirea ta din treacăt.
Şi cum? dar înţelegi tu cum? Cu-acea gelozie,
Ce gândurile-ţi arde şi inima-ţi sfâşie.
Căci mă-ntrebam, se poate c-atât de-mpodobită
Cu inima şi mintea, să nu fie iubită?
Căci prea, prea e frumoasă... Dorinţa-i guralivă,
Ademenirea-i blândă, putut-a sta-mprotivă
Atâtor vorbe calde şoptite cu durere,
Ce aerul îl împle c-un val de mângâiere?
Putut-a împotriva atâtora să steie
Când e aşa de dulce şi nu-i decât femeie?
Ştiind că o săgeată din arcul cel cu gene
E chiar durerea însăşi a vieţii pământene,
Venin ştiind că este sărutul zânei Vineri,
Venin mi-era suflarea şi ochii tăi cei tineri
Şi nu voiam ca dânşii cu dulce vicleşug
S-aprinză al meu suflet pe-al patimilor rug;
Şi zborul cugetării-mi, mândria din cântare-mi,

Eu nu voiam c-un zâmbet al tău să mi le sfaremi…
Priveai la mine straniu şi te mirai că tac…
Tu nici visai că-n gându-mi eu fălcile-ţi dezbrac
De cărnurile albe şi gingaşe şi sterpe,
Că idolului mândru scot ochii blânzi de şerpe,
Tu nici visai că-n gându-mi eu faţa ta o tai,
Că ce rămase-atuncea naintea minţii-mi, vai!
Era doar începutul frumos al unui leş…
Ba mai treceai cu mâna prin perii tăi cei deşi,
Şi nici visai că gându-mi te face de ocară
Pentru că porţi pe oase un obrăzar de ceară
Şi că priviri grozave, ca mâni fără de trup,
Se întindeau asupră-ţi, cu ele să te rup,
Şi pe cât de frumoasă şi gingaşă la port
Eu te priveam atuncea c-un rece ochi de mort.
Dar m-ai învins… Pătruns-ai a inimei cămări
Ş-acum luceşti ca steaua fatală peste mări
Pe gândurile mele… şi treci aşa frumoasă
Ca marmura de albă, cu gene lăcrămoase,
Şi cum pluteşti n-atinge piciorul de pământ…
Atârni precum atârnă nădejdile… de vânt.
Mă mişc ca oceanul cu suferinţi adânci,
Ce braţele-i de valuri le-atârnă trist de stânci.
Se nalţă şi recade şi murmură întruna
Când lunecă pe negre păduri de paltin luna:
Pătruns el e de jalea luminei celei reci…

În veci de el departe şi el iubind-o-n veci.
De s-ar lăsa pe sânu-i, din cer vrodinioară,
El ar simţi că-nluntru-i cu ceru-ntreg coboară
Şi-ar cadenţa durerea-i pe-al veacurilor mers
C-un univers deasupră-i şi-n el cu-n univers.
Astfel domneşti pe visu-mi şi pe singurătate-mi
Şi mişti în al meu suflet un ocean de patemi.
Iar braţele-mi s-aruncă ca valurile mării
Ah, în deşert nici nu pot ca să te dau uitării
S-aruncă înspre cerul cel luminos, recad
Şi mistuit de chinuri ca Tantalus în iad.
Dar în zadar! căci astfel a fost voinţa sorţii
Ca tu să-mi dai durerea şi voluptatea morţii
Şi să-mi răsai din marea de suferinţi, înaltă
Ca marmura eternă ieşită de sub daltă.

(Mihai Eminescu)

_Cand iubesti pe cineva il accepti asa cum e, cu bune si rele.

_Eu am acceptat realitatea, ca ea iubeste pe altul si astfel, incet, incet, am inceput sa ma eliberez de suferinta, de obsesia acestei iubiri. Am inceput sa ma analizez, sa ma auto-observ si am ajuns la concluzia ca nimic nu este intamplator, ca totul are o cauza . Mi-am dat seama ca dragostea uneori prosteste si chiar innebuneste omul, de aceea am invatat sa nu mai reactionez la provocari, ci mai bine sa actionez cu o minte detasata ,echilibrata.

Suferinta cred ca incepe odata cu nasterea omului, cu atasamentul sau fata de corp, minte,obiceiuri, idei, concepte, sau de o persoana anume. Poate ca scopul vietii este eliberarea de suferinta si obtinerea fericirii, dar pentru a ajunge la fericire trebuie sa inlaturam cauzele care produc nefericirea.

_Si care crezi ca sunt?

_Ignoranta, dorinta, aversiunea. Daca omul ar fi mereu sincer, direct, ar face doar fapte bune si frumoase, ar avea o gandire si o intelegere corecta a realitatii, daca ar putea sa stapaneasca suvoiul nebun de ganduri din minte, daca nu ar mai evalua, judeca, reactiona, nu s-ar enerva, supara si s-ar gandi ca totul in viata este trecator, si ar fi in permanenta constient de efemeritatea sa pe Pamant, atunci ar fi un om constient, perfect echilibrat si ar multumi cerului pentru simplu fapt ca exista.

Daca am ales sa vin cu tine, Arulu, am facut-o pentru ca vreau sa stiu mai mult si tu mi-ai promis ca o sa ma inveti.

_Da, Ioane. De maine o sa fiu invatatorul tau, dar acum s-a facut tarziu si trebuie sa te odihnesti, dar inainte sa adormi sa meditezi la versurile acestea :

"Tu ramâi la toate rece,
De te-ndeamna, de te cheama:
Ce e val, ca valul trece,
Nu spera si nu ai teama;
Te întreaba si socoate

Ce e rau si ce e bine;
Toate-s vechi si noua toate:
Vreme trece, vreme vine" (Mihai Eminescu)

Arulu il conduce pe Ioan in camera sa, care semana cu o chilie dintr-o manastire. Ioan spune rugaciunea:

Craiasa alegându-te
Ingenunchem rugându-te,
Inalta-ne, ne mântuie
Din valul ce ne bântuie;
Fii scut de întarire
Si zid de mântuire,
Privirea-ti adorata
Asupra-ne coboara,
O, maica prea curata
Si pururea fecioara,
Marie!

Noi, ce din mila sfântului
Umbra facem pamântului,
Rugamu-ne-ndurarilor
Luceafarului marilor;
Asculta-a noastre plângeri,
Regina peste îngeri,
Din neguri te arata,
Lumina dulce clara,
O, maica prea curata
Si pururea fecioara,
Marie! (Mihai Eminescu)

Incearca sa adoarma,dar somnul nu se lipeste de ale sale gene. Se tot sfredeleste, se tot invarte de pe o parte pe cealalta ,dar nimic. O voce interioara ii sopteste sa urce sus pe insula. Asculta acea chemare,se furiseaza din cetate, ajunge la templu si urca pe acea scara in fuga. Simte ca a obosit si pana sus mai este mult,tare mult.Vrea sa renunte,dar acea voce ii soptea :"Urca! Nu-ti fie teama!" si el urca si iar urca pana zareste stelele stralucind deasupra capului sau. Se aseaza pe o piatra alba plina de muschi si contempla cerul. Zareste o lumina care se coboara in mare.

"Si apa unde-au fost cazut
În cercuri se roteste,
Si din adânc necunoscut
Un mândru tânar creste.
.....
Parea un tânar voievod
Cu par de aur moale,
Un vânat giulgi se-ncheie nod
Pe umerele goale.

Iar umbra fetei stravezii
E alba ca de ceara ☒
Un mort frumos cu ochii vii
Ce scânteie-n afara.

.....
Din negru giulgi se desfasor
Marmoreele brata,
El vine trist si gânditor
Si palid e la fata;

Dar ochii mari si minunati
Lucesc adânc himeric,
Ca doua patimi fara sat
Si pline de-ntuneric.
.....

Porni luceafarul. Cresteau
În cer a lui aripe,
Si cai de mii de ani treceau
În tot atâtea clipe.

Un cer de stele dedesupt,
Deasupra-i cer de stele ☒
Parea un fulger nentrerupt
Ratacitor prin ele.

Si din a chaosului vai,
Jur-împrejur de sine,
Vedea, ca-n ziua cea de-ntâi,
Cum izvorau lumine;

Cum izvorând îl înconjur
Ca niste mari, de-a-notul...
El zboara, gând purtat de dor,
Pân piere totul, totul;

Caci unde-ajunge nu-i hotar,
Nici ochi spre a cunoaste,
Si vremea-ncearca în zadar
Din goluri a se naste.

Nu e nimic si totusi e
O sete care-l soarbe,
E un adânc asemenea
Uitarii celei oarbe. " (Mihai Eminescu)

Ioan priveste cum Arulu, acel inger cu aripile lui negre, se pierde in intunecimea cerului si intelege ca frumosul lui prieten este un demon si parca il aude spunand:

"Traind în cercul vostru strâmt
Norocul va petrece,
Ci eu în lumea mea ma simt
Nemuritor si rece."Mihai Eminescu

Ioan simte cum aripile melancoliei il imbratiseaza .

Un farmec trist şi nenţeles
Puterea mea o leagă,
Şi cu nimic nu m-am ales
Din viaţa mea întreagă.

E un luceafăr răsărit
Din negura uitării,
Dând orizon nemărginit
Singurătăţii mării.

Îngălbenit rămâne-n veci
Şi-i e aproape stinsul,
Când ale apei valuri reci

Călătoresc cu dânsul.

Cu-atâtea tainici rugăminţi,
Cu-atâtea calde şoapte,
Cu-atâtea lacrime fierbinţi,
Vărsate zi şi noapte,

I te-ai rugat: dorul nespus
Din suflet să-ţi alunge,
Dar el se-nalţă tot mai sus
Ca să nu-l poţi ajunge.

Va rămânea necunoscut
Şi va luci departe
Căci luminează din trecut
Iubirii celei moarte

Şi se aprinde pe-orizon
Pustiu de mări şi stepe
Şi a lui farmec monoton
M-a-nvins făr-a-l pricepe.(Mihai Eminescu)
Iar gandul lui alearga nebuneste printre noianurile de vise frante si poteci de munte.

Să cer un semn, iubito, spre-a nu te mai uita?
Te-aş cere doar pe tine, dar nu mai eşti a ta;
Nu floarea vestejită din părul tău bălai,
Căci singura mea rugă-i uitării să mă dai.
La ce simţirea crudă a stinsului noroc
Să nu se sting-asemeni, ci-n veci să stea pe loc?

Tot alte unde-i sună aceluiaşi pârău:
La ce statornicia părerilor de rău,

Când prin această lume să trecem ne e scris
Ca visul unei umbre şi umbra unui vis?
La ce de-acu-nainte tu grija mea s-o porţi?
La ce să măsuri anii ce zboară peste morţi?

Totuna-i dacă astăzi sau mâine o să mor,
Când voi să-mi piară urma în mintea tuturor,
Când voi să uiţi norocul visat de amândoi.
Trezindu-te, iubito, cu anii înapoi,
Să fie neagră umbra în care-oi fi pierit,
Ca şi când niciodată noi nu ne-am fi găsit,

Ca şi când anii mândri de dor ar fi deşerţi -
Că te-am iubit atâta putea-vei tu să ierţi?
Cu faţa spre perete, mă lasă prin străini,
Să-ngheţe sub pleoape a ochilor lumini,
Şi când se va întoarce pământul în pământ,
Au cine o să ştie de unde-s, cine sunt?

Cântări tânguitoare prin zidurile reci
Cerşi-vor pentru mine repaosul de veci;
Ci eu aş vrea ca unul, venind de mine-aproape,
Să-mi spuie al tău nume pe-nchisele-mi pleoape,
Apoi - de vor - m-arunce în margine de drum...
Tot îmi va fi mai bine ca-n ceasul de acum.

Din zare depărtată răsar-un stol de corbi,
Să-ntunece tot cerul pe ochii mei cei orbi,
Răsar-o vijelie din margini de pământ,
Dând pulberea-mi ţărânii şi inima-mi la vânt...

Ci tu rămâi în floare ca luna lui april,
Cu ochii mari şi umezi, cu zâmbet de copil,
Din cât eşti de copilă să-ntinereşti mereu,
Şi nu mai şti de mine, că nu m-oi şti nici eu.(Mihai Eminescu)
Departe sunt de tine şi singur lângă foc,
Petrec în minte viaţa-mi lipsită de noroc.
Optzeci de ani îmi pare în lume c-am trăit,
Că sunt bătrân ca iarna, că tu vei fi murit.
Aducerile-aminte pe suflet cad în picuri,
Redeşteptând în faţă-mi trecutele nimicuri;
Cu degetele-i vântul loveşte în fereşti,
Se toarce-n gându-mi firul duioaselor poveşti,
Ş-atuncea dinainte-mi prin ceaţă parcă treci,
Cu ochii mari în lacrimi, cu mâni subţiri şi reci;
Cu braţele-amândouă de gâtul meu te-anini
Şi parc-ai vrea a-mi spune ceva... apoi suspini...
Eu strâng la piept averea-mi de-amor şi frumuseţi,
În sarutări unim noi sărmanele vieţi...
O! glasul amintirii rămâie pururi mut,
Să uit pe veci norocul ce-o clipă l-am avut,
Să uit cum dup-o clipă din braţele-mi te-ai smult...
Voi fi bătrân şi singur, vei fi murit de mult! (Mihai Eminescu)
Arulu cutreiera cu aripile intinse intreg pamantul cautand-o pe Arienne si o zareste in Carpati. Coboara lin ca o blanda adiere de vant si se apropie de ingerul lui iubit spunandu-i:

"Am văzut doi aştri,
Strălucind albaştri
Sub o frunte-n vis;
M-a-necat seninul
Când privii divinul,
Blândul lor surâs."Mihai Eminescu)

.....

"Iubind în taina am pastrat tacere,
Gindind ca astfel o să-ti placa tie,
Căci în priviri citeam o vecinicie
De-ucigatoare visuri de placere.

Dar nu mai pot. A dorului tarie
Cuvinte da duioaselor mistere;
Vreau să mă-nec de dulcea-nvapaiere
A celui suflet ce pe al meu stie.

Nu vezi ca gura-mi arsa e de sete
Si-n ochii mei se vede-n friguri chinu-mi,
Copila mea cu lungi si blonde plete?

Cu o suflare racoresti suspinu-mi,
C-unzimbet faci gindirea să se-mbete.
Fa un sfirsit durerii... vin' la sinu-mi."(Mihai Eminescu)

"Cu farmecul luminei reci
Simţirile străbate-mi:
Revarsă linişte de veci
Pe noaptea mea de patemi

Şi de asupra mea rămâi
Durerile de-mi curmă
Şi fii iubirea mea dentâi
Şi visul meu din urmă."Mihai Eminescu)

A doua zi, Arulu il duce pe Ioan intr-o biblioteca imensa si ii pune in brate o carte veche cu coperti ingalbenite.

_Citeste, Ioane!

Ioan rasfoieste cartea si spune:

_Aceasta este o cunoastere luciferica.

_Ioane, trebuie sa cunosti si albul si negrul pentru a invinge.

_Ce sa inving?

_Raul din tine. Nu spuneai tu, ca omul ajunge la fericire,atunci cand reuseste sa invinga raul din el? Iar unul din marile rele este si necunoasterea. Asa, ca treci la treaba....

Ioan gandeste: "Am ajuns sa am invatator un inger al Intunericului. Doamne, ajuta-ma! Fecioara, apara-ma! Sunt atat de singur, doar pe voi va mai am...va rog, ajutati-ma sa ies cu bine din nebunia asta!."

_Ioane, ai terminat cartea ?

_Da.

_Ceea ce ai citit sa nu spui nimanui. Ce-ti notezi ?

_ Dupa ce am terminat cartea pe care mi-ai dat-o nu stiam ce sa mai citesc si am ales la intamplare .

_Ce carte, Ioane?

_ Cartea lui Enoh, si mi-am notat ceea ce mi s-a parut mai interesant.

"Pe cand copii oamenilor se inmultisera in acele zile. s-a facut ca ficele lor s-au nascut gratioase si frumoase.
Si atunci, cand ingerii, copii Cerurilor, le-au vazut, s-au indragostit de ele; si ei si-au spus unii altora: sa ne alegem femei din rasa oamenilor si sa avem copii cu ele."

"Si ei si-au ales fiecare cate o femeie, si s-au apropiat de ele si au convietuit cu ele; si ei le-au invatat vrajitorii, farmece si insusirile radacinilor si arborilor.

" Azayel i-a mai invatat pe oameni sa faca sabii, cutite, scuturi, platose, oglinzi; el le-a aratat cum sa faca bratari si podoabe, cum sa foloseasca vopsele, arta de a-si inegri spancenele, de a folosi pietrle pretioase si tot soiul de spoieli, astfel incat oamenii s-au stricat.

Nelegiuirea s-a intins; depravarea s-a inmultit, creaturile incalcau orice ordin si distrugeau tot ce le iesea in cale.

Amazarak i-a invatat to felul de vrajitorii, de farmece si insusirile radacinilor.

Armers i-a invatat arta de a dezlega vrajitoriile.

Barkayal i-a invatat arta de a urmarii stelele.

Akibeel i-a invatat semnele.

Tamiel i-a invatat astronomia.

Si Asaradel i-a invatat miscarile lunii.
Si oamenii, pe punctul de a pieri, au murmurat si glasurile lor s-au ridicat pana la cer."

"Spiritele uriasilor vor fi ca norii care aduc peste Pamant nenorociri de toate soiurile. Ele nu vor bea si nu vor manca, invizibile pentru toate privirile, ele se vor amesteca intre barbati si femei. Se vor numi spirite rele si vor locui pe Pamant".

"Fiii oamenilor nu vor pierii cu totii, din pricina tainelor pe care veghetorii lor li le-au aratat si pe care ei le-au aratat urmasilor lor".

"ingerii razvratiti s-au facut unelte si servitorii lui Satan; ei au fost ademenitorii celor care au locuit pe Pamant".

"Domnul a hotarat prin judecata sa ca toti locuitorii Pamantului sa piara, pentru ca ei cunosteau toate tainele ingerilor, pentru ca ei aveau in mainile lor puterea raufacatoare a demonilor, puterea magiei.Ei au dezvaluit taine pe care nu trebuiau sa le cunoasca; iata pentru ce vor fi judecati".

"Ei vor călca poruncile Domnului şi se vor crede zei, în acest timp răul se va înmulţi..... "

_Ioane, te-ai intrebat cum invatatura acestor ingeri a rezistat timpului?

_Nu, iar acum sunt tare obosit si as vrea sa dorm.

In capul lui Ioan era un talmes-balmes, o multime de ganduri, de intrebari il asaltau din toate partile. Acum vroia doar sa doarma si sa uite de ingeri, demoni si oameni. Cum pune capul jos pe perna coboara in bratele somnului care-l duce in lumea viselor.

Era in Univers pe o planeta minunata, dar nu avea forma, ci era un abur stralucitor care se lasa purtat de un vanticel zglobiu ce-l duce printre galaxii, minunandu-se de formele si culorile pe care le vede si incantat de acea muzica care-i umple sufletul de fericire si ar vrea sa imbratiseze tot ce intalneste in cale. Dintr-odata simte cum ceva il trage in jos si cum e prins in ceva ca intr-o capcana si cade mai jos si iar ceva il acopera si iar cade tot mai jos, lucrul acesta repetandu-se de 7ori. Ceva il apasa, se sufoca, vrea sa iasa si in sfarsit reuseste, dar se simte ca intr-o inchisoare . Se priveste si vede ca el cel fara forma , acum are o forma, un corp uman.

O voce spune:" Slaviti sa fie zei! Azi s-a nascut viitoarea Preoteasa a druizilor."

Acea imagine dispare si viseaza ca are in jur de trei anisori si alerga pe un camp plin de flori dupa fluturi.

O femeie frumoasa cu parul lung si blond o ia in brate, o mangaie si o saruta pe obrajori ducand-o in mijlocul unui cerc de pietre lasand-o singura acolo si spunandu-i sa nu iasa din acel cerc. In jurul ei erau multe femei imbracate in rochii lungi albe ,cu flori prinse in cositele lor aurii care dansau si cantau. Ea incepe sa se joace cu niste pietricele micute rotunde care aveau pe ele niste

semne ciudate.Ia o pietricica in palma si privind-o vede cum se inalta, cum pluteste singura prin aer, iar femeile se apleaca in fata ei cantand.
Acum are 18 ani, este foarte frumoasa, iar ochii lui o urmaresc dragastos. Si ea il place, dar stie ca nu are voie sa incalce juramantul fata de zei.
Ea nu va apartine niciunui barbat , ci va trebui sa ramana pura si sa slujeasca zeilor, in acel templu, mai ales ca a fost numita Marea Preoteasa a druizilor.
De fiecare data cand il intalneste inima ii bate puternic si simte cum fiorii iubirii isi fac de cap prin corpul, mintea si sufletul ei. El vine mereu sa aduca orfrande zeilor, doar pentru a o vedea si a-i intalni privirea. Ce mult o iubeste! O adora ca pe o zeita.
Ea stie ca el o iubeste si uneori ar vrea sa nu mai fie preoteasa acelui cult si sa slujeasca zeilor, ci ar vrea sa-i slujeasca doar zeului inimii ei, doar lui. O! dar ce gand pacatos ii trece prin minte! Nu, ea trebuie sa fie credincioasa zeilor si nu unui om,.... dar il iubeste atat de mult, atat de mult, incat simte ca ar vrea sa renunte la toti zeii lumii pentru el.
Oracolul a spus ca zeii sunt suparati si vor o jertfa umana.
Sortii au fost aruncati si el va fi jertfa. O! Nu, nu ,el! Cer, pamant, luna, soare, stele ajutati-ma!
Zeii ma pedepsesc, vor sa-mi ia iubirea. Celelalte preotese o vad cum plange, cum se chinuie si si ii spun ca trebuie sa fie fericita ca zeii il vor pe el ca mesager al poporului druid. Ar vrea sa se opuna, sa faca ceva, tremura ca varga, lacrimile ii curg, se simte atat de singura si neajutorata, nimeni nu intelege durerea ei..
El o piveste trist, stiind ca e ultima data cand ochii lui se pot bucura de privirea ochilor ei care acum erau plini de lacrimi. Ea se apropie de tanarul druid si ii pune in jurul gatului o coroana de flori. Ochii lor se intalnesc si ea

tipa :"Nuuuu!" Dar era prea tarziu, o alta preoteasa il injunghie in acea clipa si el cade in bratele ei privind-o . Tipa, plange si cade cu el in brate. Il saruta, il mangaie plangand si de durere isi sfasie rochia si il striga cu disperare sa vina inapoi din lumea mortilor.Dintr-o data tace . Se ridica complet metamorfozata priveste spre cer si cu o voce ca a tunetului vorbeste multimii:

Azi, zeii au vrut sangele acestui druid, dar v-ati intrebat vreodata ce fel de creaturi sunt ? De ce sunt atat de insetate de sangele oamenilor? Deschide-ti ochii ! Aceste creaturi insetate de sange, nu sunt zei, ci demoni.

Un zeu bun, adevarat, nu ar fi luat pe cel mai bun si mai frumos druid, nu ar fi vrut sangele lui, ci ar fi vrut .....

Nu a mai apucat sa termine ce avea de spus, fiindca a fost injunghiata de una din preotesele acelui cult. Se clatina si cade peste trupul lui insangerat imbratisandu-l pentru totdeauna.

Ioan se trezeste si isi duce mana la inima. Il doare atat de tare, simte ca ceva i-a strapuns inima. Vrea sa se ridice din pat , dar picioarele nu-l tin, nu mai are nicio picatura de energie. Se aseaza iar pe pat privind tavanul cand Arulu intra in camera.

_Ce-i cu tine? De ce ai tipat? Esti palid ca un mort! Iti este rau?

_Te rog sa-mi dai o carte despre druizi. Nu ma simt bine din cauza visului ce l-am avut.

_Visul tau are vreo legatura cu druizii? Ei au fost oameni intelepti, doar ca preotesele lor erau foarte crude.

_Da, am visat ca am fost Marea Preoteasa a druizilor.

_Si ai facut multe sacrificii, mai bine zis, crime? Preotesele acestea erau recunoscute ca foarte sangeroase, pe unii ii ardeau pe altii ii injunghiau, in numele zeilor lor.

_Nu, nu am ucis pe nimeni. Alte preotese m-au ucis pe mine, fiindca am spus multimii ca zeii sunt demoni.

_Nu e bine deloc. Daca in alta viata te-ai luptat cu zeii, acestia or sa te caute si acum, mai ales ca se intorc, revin in mare forta.

_Cum adica, revin?

_O sa-ti povestesc altadata . Acum inchide ochii si imagineaza-ti ca esti pe muntele tau, vezi turma de mioare care paste iarba cruda, auzi fosnetul brazilor, murmurul izvorului, cantecul pasarelelor,.....privesti cerul, vezi cum soarele isi revarsa cu darnicie razele peste tine, le simti caldura, mangaierea, nu te mai doare nimic, te simti bine....si adormi in bratele razelor soarelui care te saruta dandu-ti forta si energie.Era pe iarba cruda, iar sangele ii curgea din multimea ranilor de pe corp. Aude o voce care spune:"Ridica-te!"

Incearca sa deschida ochii, dar nu vede decat o mare de intuneric, corpul nu-l mai asculta. Are o senzatie de frig, de sufocare, si e cuprins de o mare ameteala. In pieptul lui arde un foc viu care-l devoreaza si-l dezintegreaza in aer. Acum se simte mai bine, a parasit acel corp rigid si e luat de un curent, pluteste printre taifunuri gigantice, si e dus de valuri de energie. Aude gemetele si plansetele abisului, dar el pluteste pe deasupra si un nor alb de energie il duce spre o lumina.

Zareste lumina si spune:"Eu sunt, Brahma. Eu sunt, Brahma. Eu sunt, Brahma"

Acum isi aminteste. Era copil si se juca in fata colibei cand au venit niste vrajitori si niste astrologi sa-l ia, spunand ca el este viitorul Buddha. De la opt ani a crescut in acea manastire frumoasa de pe culmile Tibetului. Templul era in varful unei coline si de jur imprejur era o mare de padure, care mereu-

si unduia valurile verzi.
Cand a pasit in templu a fost incantat de frumusetile pe care le-a vazut. Totul stralucea, culoarea galbena predomina, iar pe pereti erau fresce frumos colorate cu scene din viata lui Buddha. Staretul era un batranel mic, grasut si ras in cap, care l-a privit in ochi si i-a zambit. Era imbracat cu o roba galbena si avea pe cap o toca tot galbena. I-a spus sa stea in pozitia Lotusului cu picioarele incrucisate si spatele drept, in fata statuetei de aur a lui Buddha. Isi aduce aminte cum calugarii l-au pus sa aleaga acele obiecte, dar nu le-a ales corect si staretul a spus ca el nu este Alesul, dar, daca vrea poate sa ramana in manastire. Anii au trecut si acum este un barbat inalt, frumos, cu ochi patrunzatori, cu o piele frumos bronzata care citeste zilnic din cartea sfanta a tibetanilor si mediteaza dimineta si la asfintitul soarelui cateva ore pe zi. El nu are emotii, sentimente. Inima lui este inghetata. Simte doar o nepotolita sete de pace, de eliberare. Ii place sa mediteze in mijlocul naturii. Coboara o panta usoara prin padurea de pini si patrunde intr-un luminis la marginea caruia curgea un frumos izvor cristalin. Se aseaza pe un covor gros de muschi , la umbra unui pin, in pozitia Lotusului si spune mantre. Este calm si impasibil la tot ce-l inconjoara. Se exploreaza pe el insusi si se minuneaza de ce descopera in interiorul sau. Simte cum sarpele Kundalini se descolaceste si cum il arde ca o flacara. Pe chipul lui se vede o mare beatitudine. E in extaz si aude o muzica ingereasca.

Parca vine un miros de tamaie si santal si ii zareste pe Brahma, pe Shiva si Vishnu pe malul Gangelui asteptandu-l sa-i transmita cuvantul secret, fiindca el s-a dovedit a fi un adept fidel al Cunoasterii. Imaginea dispare si simte un miros puternic de orhidee si are sentimentul ca o zeita minunata coborata din inaltele tarii ale cerului il priveste. Deschide ochii si ...

O! Minune! Zeita era in fata lui cu bratele pline de orhidee si-l privea . Se emotioneaza si inima lui rece, calma si impasibila la tot si la toate vibreaza si e cuprinsa de flacari de adoratie in fata acestei zeitati cu orhidee. Fata ii spune ca ea nu este zeita, ci o fata simpla din sat. Dar el nu o aude ce spune. Pentru el, ea era cea mai frumoasa zeita. De atunci, in fiece zi frumosul calugar tibetan se ducea in luminis, langa izvor, sa-si intalneasca zeita .
Si azi, pasii il duc la izvor sa mediteze, sperand ca o sa-si intalneasca zeita care l-a invatat iubirea. Alearga prin padurea de pini, cu inima mai sa-i sara din piept, cuprinsa de acel fior tainic al iubirii, pe care aceasta zeita i l-a descoperit. Inima lui devine un soare arzator, cand o zareste asteptandu-l cu bratele pline de orhidee langa izvor. Si ea, azi e tot acolo langa izvor asteptandu-l ca de atatea ori, ca de atatea ori.
Dar ce se intampla de-i face semne disperate? O vede cum alearga spre el imprastiind in fuga ei toate orhideele si ii cade in brate lovita de o sageata. In acelasi timp simte cum zeci de sageti se infing in corpul lui. Isi priveste zeita si ii spune:"Te iubesc, zeita mea!" iar ea cu o voce stinsa:"Si eu te iubesc, zeul meu" si se prabusesc amandoi.
Acum intelege ce se intampla cu el. A murit si este in drum spre Lumina.
Sopteste:
O, tu Lumina stralucitoare
Tu, vesnica intelepciune si rabdare,
Tu, iubire nesfarsita si dorinta nestinsa
Tu, forta Cuvantului , energia Creatorului,
Si Mama a Universului, iti multumesc .
Simte cum e inconjurat de acea lumina si o fericire imensa il cuprinde.
Intelege ca s-a eliberat de samsara, se uneste cu Brahma si acum a atins

Nirvana. Iar zeita orhideelor tinandu-l de mana si privindu-l dragastos ii sopteste: "Am ajuns Acasa".
oan se trezeste fericit si plin de energie intra in biblioteca unde-l astepta Arulu.
_Vad ca ti-ai revenit, Ioane.
_Da, am murit si am inviat din nou.
_Ai mai fost in vreo calatorie?
_Da, am fost in Tibet si am intalnit-o pe zeita orhideelor.
_O! Acum inteleg cine te-a vindecat....dragostea.
_Lumina aceea din vis m-a vindecat.
_Arulu, cine sunt acesti zei?
_Zeii sunt un fel de vampiri energetici care se hranesc cu energiile celor care ii adora.
_Vampiri? La asta nu m-am gandit niciodata. Deci, omul ar trebui sa se elibereze de ei si sa nu fie sclavul lor.
_Da, dar sunt si oameni care stapanesc elementele naturii, elfii, gnomii, ondinele, salamandrele si tot felul de zeitati, carora le comanda sa faca tot felul de lucruri.
_Acestia sunt vrajitorii sau magii?
-Da, ei pot sa produca ploi la comanda, furtuni, tornade, cutremure si multe, multe lucruri.
_Sunt oameni care pot face asa ceva?
_Din nefericire, da. Ei sunt imprastiati pe intreg Pamantul, dar cei mai multi si mai puternici o sa-i gasesti in Tibet.
Invatatura lor vine de la fiinte care nu au apartinut acestei lumi.
_De la ingerii veghetori?

_Si de la ei, de la demoni si de la altii. Majoritatea zeilor pe care oamenii ii adorau erau in realitate demoni.
Sufletele vrajitorilor sunt condamnate pe vesnicie, intr-un final ei devin robii acestor entitati.
_Ciudat! Eu nu inteleg ceva.
_Ce anume nu inteleti, Ioane?
_Arulu, stiu cine esti. Te-am vazut cum ai cazut in mare, dupa care te-ai ridicat la cer si ti-ai intins aripile negre. Si tu,... esti... tot un demon.
_Deci, stii cine sunt.
_Da. Esti un inger al Intunericului. Si de asta ma minunez...
_Ioane, tot ce vezi e o iluzie.
_Si Universul este o iluzie?
_Da. Totul e o iluzie. Din mintea ta vin toate,si ingerii si demonii si zeii.
_As vrea sa te contrazic, dar.....
_Trebuie sa devii constient de marile iluzii ale mentalului tau. Sa inveti sa smulgi dorintele, precum a-i trage buruienile de langa o planta si sa fii deasupra sentimentelor sufletului tau. Nu are rost sa te contrazici cu mine, sa te superi, sa te enervezi, indiferent ce as spune sau ce s-ar intampla. Un om cu adevarat intelept, nu asteapta, nu doreste si mai ales nu sufera.
Mandrul Ra stralucea pe altarul cerului senin si isi trimitea razele peste Egipt. Ea sta pe malul Nilului si plangea. Incepe sa se roage cu lacrimi fiicei zeului soarelui si sotiei lui Horus, zeitei cu cap de vaca, Hator, care era zeita frumusetii si a dragostei. Lacrimile ii curg rauri rugandu-se de zeita sa o ajute sa ajunga in Campul cu Trestie al lui Osiris. Are nevoie de un luntras care sa o treca Raul Mortii. Nu-i este frica de Ammit, devoratorul de inimi, fiindca inima ei este curata. Ce bine e sa fii faron! Faraonii nu merg in Campul de

Trestie al lui Osiris, ei dupa ce mor devin zei si se ridica la cer. Doar pamantenii de rand ,ca ea, trebuie sa treaca prin chinuri si probe ale aerului, apei, pamantului si focului. Zareste un vultur care se rotea pe albastrul cerului si crede ca acela este zeul Horus, zeul lumii, al cerului si al bunatatii. Il implora si pe el sa o ajute sa treaca dincolo in lumea mortilor.

De ce plange? De ce doreste sa moara?

Parintii au dus-o de copil sa slujeasca la templul lui Isis, zeita magiei si a casatoriei. Acum a crescut si de azi ar fi trebuit sa fie una din vestalele templului. A vazut ceremoniile, stia ce trebuie sa faca o vestala, dar pana acum preotesele nu au folosit-o, fiindca era doar un copil. Preotesele, ieri i-au pus pe mana o bratara in forma de sarpe si i-au spus ca de maine va fi initiata ca vestala in misterele zeitei Isis. Va trebui sa practice magia sexula si marele arcan. Stia ce inseamna acest lucru, de multe ori sta pitita dupa coloanele templului si vedea acele orgii, in care preotii, preotesele si membrii cultului isi faceau de cap in cinstea zeitei. Azi ar trebui sa fie la templu sa-si faca datoria, adica sa se lase atinsa si pangarita de acei preoti batrani, care au atarnate de gat lanturi grele din aur, cu simbolurile zeilor. Stia ca intotdeauna o vestala noua trebuia sa fie initiata de un preot batran.

O preoteasa care era mare maestra in magia sexuala i-a spus ce trebuie sa faca , cum sa practice marele arcan, care este cheia magiei sexuale. Acest arcan a fost introdus in cultul lui Isis de un mare vrajitor batran care se inchina zeului demonilor. Magia sexuala este practicata de toti vrajitorii si prin aceasta practica Ida si Pingala cele doua canale energetice,yng si yang, soare si luna, care se incolacesc pe maduva spinarii trebuiesc trezite, ca sa puna in actiune curentul sushumnei care e situata in canalul central al maduvei spinarii, pentru ca kundalini sa fie trezita si sa curga arzator prin

acel canal .Aceste trei canale se termina in medulla oblangata si sunt simbolizate in caduceul lui Mercur cu cele doua aripi ale sale deschise, simbolizand puterea de a calatori in corp astral, mental, in vehiculele cauzal, constient si spiritual. Cei care practica calea muchiei de cutit pot iesi din corpul fizic dupa vointa. In momentele acelea de cuplare partenerii trebuie sa ceara ajutorul zeului focului,dar in realitate e vorba de zeul demonilor. Maestra i-a mai spus ca trebuie sa aiba grija, sa faca corect exercitiile de respiratii, sa se concentreze asupra acelor energii de la baza coloanei si sa le ridice sus spre creier, iar in momentul culminant sa-si tina respiratia si sa absoarba energia vitala a partenerului, fiindca scopul acesta este: de a te incarca cu cat mai multa energie si de a-l vampiriza psihic si energetic pe partener pentru a putea tu sa te dezvolti si a face magie cu acea energie acumulata. Toti magii, toti vrajitorii merg pe calea muchiei de cutit, practicand marele arcan, care e cheia magiei.
Ca sa dea rezultate femeia trebuie sa fie tanara ca ea, sa aiba sub 20 da ani si sa nu fi nascut niciodata. I-a mai spus sa fie foarte atenta, ca prin aceasta practica, poate sa innebuneasca, sa moara sau se transforma ea intr-un demon. De fapt omul ajunge robul demonilor si cu ajutorul lor poate practica magia, vrajitoria. Acum depinde ce vrea zeul de la ea. Prin aceasta metoda demonii pun stapanire pe om.
 Ea i-a spus maestrei ca nu vrea sa fie vrajitoare si nici sa-i ia altii energia ei si decat sa se lase atinsa si pangarita de acele maini batrane si noduroase, mai bine prefera sa moara. A inceput sa planga si s-a rugat zeitei Isis:" O,tu zeita ,care ai fost credincioasa sotului tau, te rog, ajuta_ma!" Dupa ce a terminat rugaciunea a vazut-o in fata sa pe Isis cea care niciun muritor nu i-a ridicat valul, fara voal, tinand in mana un trandafir alb, si ii spune cu o voce

cristalina:"Fugi, fiica mea! Fugi din acest cuib de vipere! Ei nu ma slujesc pe mine, ci pe demoni".

Asa, ca a fugit de la templu si acum se roaga de Osiris sa o ia la el in lumea de sub pamant. Aude un sasait si vede in apropierea ei un sarpe. Multumeste zeului, stie ca Osiris i-a ascultat rugaciunea si intinde bratele spre sarpe spunand; "Vino!" Sarpele se unduieste, sasaie si se indreapta spre ea, dar o piatra zdrobeste capul sarpelui.

In fata ei apare un tanar egiptean si frumos ca un zeu care o intreaba: "De ce vrei sa mori?" Ea ii arata bratara.

El ii scoate bratara de pe mana si o arunca in apele Nilului. Se cunosteau, si el lucra la templu si ii placea fata, dar azi auzise ca a fugit. O cautase cu disperare rugandu-se de Ra sa -l ajute sa o gaseasca.

Acum e fericit, or sa fuga amandoi unde or vedea cu ochii. O ia de mana si se urca amandoi intr-o luntre. Stau unul langa altul, neindraznind niciunul sa vorbeasca, doar privesc undele linistite ale Nilului, care-i va duce departe de acel templu, de acele orgii, de acel cult, de acea magie.

Ochii cerului plangeau peste sanctuarul de la Delfi. Nori mari si negrii erau fugariti de un vant tare suparat. Din cand in cand fulgerele brazdau imensitatea albastra si in departare se auzeau tunete si traznete naprasnice ca si cum cerul se revolta si vrea sa-i pedepseasca pe muritori.

Ea era in acel sanctuar si ajunsese una dintre cele mai renumite mediumuri. Provenea dintr-o familie de preoti care slujisera lui Apollo hiperboreanul. In copilarie traise sub puternica influenta a ceremoniilor si a cantecelor sfinte . Era o copila complet diferita de celelalte fete de varsta ei. Avea un profund dezgust fata de dragostea fizica, fiindca intuia ca aceasta este o siluire a sufletului ei feciorelnic. Cand soarele rasarea se ducea sa-l priveasca si

vibratia razelor si a curentilor tainici o duceau in extaz. Simtea inefabilul, sublimul, cum ii umple sufletul, auzea muzica ingerilor si intelegea ca preotii nu cunosteau ceea ce ea vedea, ceea ce ea putea percepe cu simturile ei sensibile. Simtea gratia, iubirea acelei lumi nevazute pline de lumina.

Intr-o zi a venit la tatal sau un preot tanar si frumos care avea o privire patrunzatoare si fascina cu ochii lui negrii ca smoala pe oricine intalnea. Venise de peste mari si tari ,studiase si fusese initiat in multe mistere. De cand l-a vazut si i-a auzit vocea acea duioasa ca o doina, a fost surprinsa de senzatii noi, nestiute, necunoscute de ea pana atunci, pana in momentul cand acei ochi adanci ca marea au privit-o insistent. Cuvintele lui minunate si calde ii vrajesc inima pentru totdeauna.

Sufletul ei pur si inima ei curata este cuprinsa de o pasiune nebuna, care o arde si o mistue neincetat. Vroia sa se elibereze din lanturile acelei iubiri imposibile, nefericite si nebunesti, dar nu reusea.

Pe masura ce timpul trece ea uita de acea lume minunata plina de lumina, de acea lume incantatoare pe care o simtea si la care avea acces.

Datorita pasiunii ce-i ardea inima, devine sclava a vointei, gandirii si dorintelor acelui tanar preot venit din tari misterioase. El a initiat-o in invatura lui secreta si a transformat-o in pytonisa.

Ii spunea sa doarma pe un pat din frunze de laur pentru a capata puteri magice, dupa care o ducea la un izvor sfant unde se scalda , ca sa se incarce cu energie magica si ii da sa bea o gura de apa de la un izvor secret pentru a capata intelepciunea divina . Dupa aceea o punea sa inspire fum de de la diverse ierburi aromatice, sa mestece dafin si o ducea in subsolul sanctuarului si o punea sa stea intinsa langa niste vapori care ieseau din interiorul pamantului.

La auzul vocii lui armonioase si domoale ca o balada, ea se transfigura si patrundea in lumea, in care el o trimitea. si unde avea tot felul de viziuni. Dupa ce spunea tot ce vede in acele lumi, el o readucea din acea stare, si ea cadea intr-un somn adanc. Cand se trezea, era foarte trista si fara vlaga. Cuvintele lui o plimbau printre spirite si ii spunea cu vocea lui de inger, ca acea lume pe care o vede este cea reala si nu cea in care traieste, care este doar o aparenta.
Acum ea este culcata in acel sanctuar de la Delfi si el ii sopteste bland:
_Du-te in lumea Intunericului si spune-mi ce vezi!
La vocea omului pe care ea il adora si-l iubea cu toata fiinta sa, simte cum un fior o cuprinde si pune stapanire pe corpul ei.
_Ce vezi? o intreaba el.
_Cobor intr-un put adanc cu apa rece ca gheata. Cobor in prapastiile cele mai intunecoase ale nepatrunsului. In aceste intunericuri adanci zaresc niste flacari si simt mirosuri insuportabile.
Cand ea se scufunda tot mai adanc in acele intunericuri el ii taie rochia ei cea alba de la piept pana la picioare si incepe sa-i atinga,si sa-i mangaie usor sanii. Iar gura si-o lipeste flamand de pantecele ei sarutand-o in cercuri tot mai jos si mai jos.
Ea tipa:
_Flacarile imi ard trupul, mirosul ma inneaca.
Nu era pentru prima data cand el o atingea si o poseda cand ea era in transa ,plecata in alte lumi, nestiind ce se intampla cu corpul ei in realitate. El a auzit-o tipand, dar era atat de cuprins de nebunia pasiunii carnii, incat credea ca ea tipa de placere la atingerea lui. Ea tipa iar:
_Flacarile ma cuprind, din mijlocul lor iese un monstru care ma ataca.

Nuuuuuu!
Corpul incepe sa-i tremure tot si cu mana tremuranda cauta ceva. Gaseste un obiect si-l strange in mana si loveste cu toata puterea spunand:
_Mori monstrule! Mori! si loveste in nestire.
Vede cum din gatul monstrului tasneste sange si o stropeste peste tot. O fericire nebuna vecina cu extazul o cuprinte si spune :
_Te-am ucis, monstrule...
Simte ca ceva ii apasa corpul, se trezeste la realitate si deschide ochii. Zareste pe adoratul ei, peste ea mort si plin de sange si de lovituri.
Din pieptul ei se aude un urlet ca de fiara salbatica.
Isi duce mainile pline de sange la cap nemaisuportand zgomotele si vocile care le auzea in mintea ei.Paraseste sanctuarul si alearga bezmetica nestiind pe unde calca si vazand in urma ei tot felul de lighioane teribile din Infern care o urmareau. Vocile din capul ei devin tot mai puternice si vrea sa se sinucida,vrea sa-si zdrobeasca capul, sa nu mai simta, sa nu mai auda acele voci. In spatele ei mii de reptile sasiau si ea fuge, fuge....
Zareste un rau si se indreapta cu mainile intinse spre el. Merge prin acea apa pana cand undele apei o acopera.
Vocile au incetat, iar monstrii,reptilele si toate lighioanele teribile din infern au disparut ca prin minune. Se asterne o liniste adanca. Pana si fulgerele si tunetele au amutit si ele.
Doar ochii cerului spala cu lacrimile sale trupul ei care pluteste nepasator pe undele albastre ale raului, care e singurul ce o plange, spunand povestea ei celui ce vrea sa-l asculte si sa invete, ca cel care se joaca de-a mediumul o sa aiba pana la urma soarta ei.
Ioan se trezeste din lumea viselor si alearga pe cararile sinusoidale al

gandului si mediteaza:
Din cele mai adanci grote ale fiintei mele, iubirea erupe ca un vulcan scotand la suprafata abisul meu launtric. Platon zicea ca Erosul il apropie pe om de lumea ideilor, il ajuta la reunirea jumatatilor despicate de Zeus. Pe mine, Eros si zeitele iubirii m-au dus intr-o agonie a iubirii, care m-a apropiat mai mult de Thanatos, fiul Noptii si fratele Somnului.
Inot in universul meu interior incercand sa gasesc un echilibru intre infern si paradis.Alerg prin acest labirint care ma duce cand in trecut, cand in prezent, cand in viitor Poate, Arulu, are dreptate. Totul nu e decat o iluzie. Asa sa fie ? Poate, ca nici nu exist, ci sunt doar un vis fantomatic.
Bat cu putere la usa cunoasterii, dar ea nu vrea sa se deschida. Lovesc puternic, cu mainile si picioarele, dar nu vrea sa cedeze. Imi iau avant si o lovesc cu toata forta si usa se prabuseste si eu odata cu ea. Pasesc cu pasi marunti pe acest drum intortocheat si ma ratacesc pe mii de poteci. Alunec pe pante abrupte, cad in prapastii, in vagauni intunecoase, si iar ma ridic. Ma agat de cate o liana sperand ca ma va scoate la lumina, dar ea ma duce tot mai adanc si mai adanc in intuneric. Ochii incep sa se obisnuiasca cu intunericul si in acele adancuri nestiute de nimeni incep sa vad monstrii hidosi cum colcaie in mirosuri pestilentiale. Ei sunt ascunsi de privirile oamenilor, si au marea capacitate de a se metamorfoza in ceea ce doresc,si ii vad cum rad si se transforma in zei. Iar oamenii nestiutori le aduc ofrande si ii divinizeaza. Ma cutremur si ma inspaimant de ignoranta mea si a altora.....
Constiinta mea tipa:
De ce omul vrea sa fie o vesnicie rob? De ce nu vrea sa se elibereze?
Poate, ca si in intunecimile si adancurile din mine salasuieste un demon, cum salasuieste in fiecare om. Incerc, ma lupt si ma zbat sa-l prind si sa-l

exorcizez.....

De ceva timp, de cand am venit pe insula aceasta,simt ca ma metamorfozez si eu in ceva ce nu stiu .....Inima-mi devine o stanca careia nu-i mai pasa de vanturi, de furtuni, de ninsori , de ploi. Nu-i mai pasa de e soare sau innorat, nu-i mai pasa de nimic.

Pe zi ce trece devin tot mai rece si nepasator la tot ce este in jurul meu. Frigul ma cuprinde si sangele-mi ingheata, doar constiinta incearca sa ramana treaza. Vad cum corpul meu incet, incet, moare, si se disperseaza in neant fiece atom din mine. Parasesc lumea si universul himerelor si al iluziilor si ma arunc ca un nebun in alte universuri, sperand sa gasesc unul pe placul meu. Ma invart , ma rotesc, in rotile spatiului si timpului care vor sa ma tina prizonier.Vreau sa evadez dincolo de spatiu si timp, acolo unde-i.....

Incep sa uit ca mai exist si ma intreb: Eu am fost acel om? Eu am suferit? Eu am iubit? Eu am fost sau a fost doar umbra mea? Acum nu mai simt nimic si seman cu insula aceasta solitara, rece si nepasatoare la tot si la toate. Eu, cel de ieri am murit. Eu, cel de azi sunt un mort viu, care s-a eliberat de obsesii, dorinte, nelinisti, pasiuni sau angoase, iar, eu, cel de maine nu voi mai fi.

Ioan se duce in biblioteca si incepe sa caute ceva.

Ce cauta? Nici el nu stie. Da de un pergament. Simte ca asta e ce cauta. Vrea sa citeasca, dar era scris cu niste litere tare ciudate. "Parca este scris in limba ingerilor", zice Ioan.

Se tot uita la scrisul acela si vede cum literele incep sa se miste de parca ar fi vii. Acum intelege ce scrie acolo.

Se sperie si spune:"Nu, nu. nu..." si incepe sa tremure ca varga. Pune pergamentul la locul lui si fuge ca un nebun din biblioteca spunand: "Nu, nu se poate asa ceva! Nu poate sa fie adevarat! Nu, nu..."

Ce scrie acolo? Incearca sa-si aminteasca cuvant cu cuvant, dar nu mai stie exact.

Da, isi aminteste. In acel pergament scria ca oamenii au facut ritualuri, sacrificii, chemand demonii. Le-a deschis poarta si ei au intrat si patrund mereu . Se plimba liberi, linistiti si nevazuti . Unii dintre ei au inceput deja sa salasuiasca in multe corpuri umane.

In vremurile din urma invatatura demonilor se va intinde ca o plaga peste intreg pamantul. Oamenii se vor transforma in demoni, iar religia lor va fi MAGIA si sexul. Oamenii se vor crede zei. In timpurile acelea pamantul va pieri.

_Ioane, mai ai multe de invatat. Dupa cum ti-am spus, oamenii traiesc intr-o mare iluzie. Voi vedeti ceea ce vrem noi sa va aratam.

_Adica !

_Oamenii sunt manuiti din umbra de zei si de demoni.

_Cum de zei si demoni, nu ai zis tu,ca si zeii aproape toti sunt demoni ?

_De Lumina si Intuneric.

_Si de destin.

_Tot noi ne jucam si cu destinul vostru.

_Voi hotarati soarta oamenilor?

_In mare parte ,da. Scapa de infuenta noastra, doar cei care cred in Dumnezeu.

_In realitate voi sunteti orbi, chiar daca aveti ochi, nu puteti sa vedeti adevarul.

_Dar la origine voi ati fost buni. Nu-i asa?

_Cine-si mai aminteste? Au trecut atatea si atatea milenii.

_Arulu, mie imi pari bun si eu te iubesc ca pe un frate, chiar daca nu stiu cum

e sa ai frati.
Arulu se apropie de Ioan si-l mangaie pe crestet.
_Si eu tin la tine, Ioane. De cand sunt cu tine am devenit mai uman, daca pot sa ma exprim asa.
_Am citit undeva ca omul este o picatura intr-un ocean.
_Picatura poate sa armonizeze sau sa tulbure.
_O picatura e prea putin, e prea mica sa creeze valuri, dar mai multe de s-ar uni ar putea crea un adevarat tsunami .....
_Ioane, traim intr-un ocean infinit de vibratii, de energie si sa stii ca, omul demonizat face ce vrea el, iar omul care are vointa responsabila, constienta, face voia lui Dumnezeu, iar credinta puternica ii creeaza o adevarata invincibilitate. Raul niciodata nu este absolut, Lumina are grija sa intervina si sa indrepte. Acum depinde si de alegerea fiecarui om, de calea pe care o alege. Vrea sa mearga spre Lumina, sau spre Intuneric?
_Baciul Vasile mi-a spus ca in muntii nostri era un pustnic care facea multe miracole. El cum a ajuns sa faca acele minuni, tot cu ajutorul magiei?
_Ha-ha-ha! Ai ramas in cap cu magia asta. El si-a dezvoltat acele capacitati traind in sfintenie si puritate. De aceea putea sa faca miracole si sa invinga demonii. Prin el lucra Lumina, iar prin cei de care am vorbit lucreaza Intunericul.
_Ioane, trebuie sa stii ca cei din umbra au influentat, modificat si crestinismul de-a lungul celor 2000 de ani. Ei sunt infiltrati peste tot, in toate cultele si religiile lumii.
_Arulu, chiar vroiam sa te intreb un lucru care ma framanta de ceva vreme. Am vazut multe simboluri de ale lor pe exteriorul, dar si in interiorul bisericilor noastre.

_Ceea ce ti-am zis . Mesajul lor suna: "Noi suntem peste tot. Ochiul lui Horus va supravegheaza, Noi suntem stapanii acestei lumi."
 Dar oamenii sunt nestiutori, doar cei care au habar de simbolurile oculte observa si raman stupefiati, dar nu trebuie sa mire pe nimeni, fiindca ei chiar controleaza tot. Ei si-au pus amprenta pe absolut toate cultele si religiile lumii. Ei spun ca iubesc toate religiile.
_Am o mare nelamurire .
_Spune.
_De ce in rugaciunea Tatal nostru zicem "si nu ne duce pe noi in ispita"? Nu mi se pare deloc corect, fiindca eu nu-l vad pe Dumnezeu ca un ispititor. Cred ca undeva s-a facut o greseala cand s-a tradus.Nu stiu daca intentionat sau neintentionat, dar mi se pare o grava eroare, fiindca Dumnezeu nu ispiteste. De ispitit, stim prea bine cine ispiteste. Iar daca merg si mai adanc,si mai adanc, incep sa ma cutremur .....
_Ispitirea e domeniul raului. Cred ca intr-adevar s-a facut o greseala si aceasta a fost facuta intentionat, Ioane. Mai marii oricarei religii sunt mana in mana cu cei care conduc lumea. E stiut ca unii dintre ei nu slujeau Lumina, ci Intunericul. Oamenii ar trebui sa se trezesca la realitate si sa vada care sunt adevaratii slujitori ai lui Dumnezeu si care sunt ai satanei, fiindca nu de putine ori sub o roba de preot, de pastor, de guru, de mare maestru spiritual, se afla un slujitor al Intunericului, al banului. Cei de care nu poti sa te indoiesti au fost sfintii. Ei au fost credinciosi Luminii si au murit, si-au dat viata pentru Dumnezeu. Dar nu toti sfintii care sunt trecuti in calendar au fost sfinti adevarati, pe unii i-au facut sfinti tot.....Adevaratii sfinti au trait in singurate, iar oamenii ii credeau nebuni si isi bateau joc de ei. In realitate, Ioane, oameni cu adevarat sfinti au fost foarte, foarte putini.

Ioane, traiesti intr-o lume a minciunii, intr-o lume a desfraului. Cei din varf doresc ca omul sa ramana sclav si nestiutor. De-a lungul mileniilor au ucis pe toti care au incercat sa spuna adevarul, pe toti care au luptat pentru libertate. Cei de la putere se cred zei, egali cu sfintii si cu Dumnezeu.

_Da, am vazut ca unii dintre ei si-au pictat chipurile in bisericile noastre si-l privesc pe sarmanul crestin cu dispret.

_Nu mai este mult si o sa-i vezi pe ei pictati in locul lui Iisus si al Fecioarei.

_Am ajuns la concluzia ca de doua mii de ani noi il rastignim zilnic pe Iisus. Invatatura lui nu a fost pusa in aplicare de niciun cult, de nicio religie, de niciun om.

_Acum exagerezi putin, fiindca au fost si crestini adevarati si inca mai sunt, dar ei nu pot sa se lupte cu fiara asta care conduce lumea, cu sistemul care-i conduce.

_ Se pare ca omenirea sufera de o mare nepasare, de lipsa de rusine si pe zi ce trece se degradeaza tot mai rau. Vad cum mucegaiul, putrefactia se intinde peste tot, peste tot. Prefacatoria, minciuna, marsavia, desfranarea, dorinta nebuna de dominare a unora imi provoaca o mare greata si as vrea sa evadez in alta lume.

_Omul viseaza la dragoste, iubire, frumos, intelegere, fericire.....

_Dar ramane cu visul, cu speranta .Fiindca, in realitate lumea se scufunda pe zi ce trece tot mai mult in mocirla, iar banul a devenit religie mondiala.

_ Am o multime de intrebari.care nu ma lasa sa dorm, legate de religii.

_Ioane, ai mare grija, fiindca ceea ce esti pe punctul de a descoperi poate sa innebuneasca omul.

_Sunt pregatit, Arulu..... Imi aduc aminte cand m-a dus bunica prima data la biserica. Eram mic, nu stiu cati ani aveam, dar stiu ca m-a luat cu fiori si am

inceput sa plang cand am vazut la intrare pictat pe peretele bisericii o aratare neagra cu coarne, coada si copite. Acum, aceeasi imagine am vazut-o si pe placutele sumeriene care prezentau povestea extraterestrilor care au venit sa caute aur pe Terra.

Ceea ce nu am inteles niciodata : Ce cauta dracul pictat pe biserica Domnului ?

_Un preot ti-ar raspunde ca sunt scene din Biblie si cu asta ti-ar inchide gura.

_Am avut un vis in care o voce imi spunea: "Stiu ca mereu te-ai intrebat ce cauta raul pe biserica mea.

Vino sa-ti arat adevarata biserica."

In fata mea au aparut trei batrani cu toiege de lemn in mana. Vocea mi-a zis: "Du-te dupa ei ."

Am mers in spatele lor si am intrat intr-o cladire unde era o camera imensa alba, o masa dreptunghiulara lunga care era acoperita cu o fata de masa de un alb stralucitor si la mijlocul mesei era o cruce stralucitoare galbena.

Vocea zise:

"Vezi, aceasta este adevarata biserica ."

_Ioane, visele sunt vise.

_Cred ca subconstientul meu a vrut sa-mi raspunda la intrebarea care ma framanta.

_Poate a fost inconstientul tau, sau poate nu. Nu ai de unde sa stii. Mintea omului este marginita si incapabila sa priceapa nemarginirea. Cunoasterea limitata a omului nu poate intelege planurile lui Dumnezeu.

Afara a inceput sa suiere un vant

Ploaia ii canta in struna

Roata vietii se invarte nebuna
In ochii lui Ioan lacrimi se aduna
Si o voce-i sopteste:"vanare de vant e totul pe pamant".

Priveste o boaba de roua si zareste in ea un intreg univers care-l cheama. Vede cum cerul instelat, lumea astrilor, trecutul, viitorul, timpul si spatiul se contracta si se dilata intr-un diamant de roua. Poate, marele mister se ascunde in ea, cea atat de fragila si efemera . Ar vrea sa fie si el o bobita de roua, sa traiasca putin si sa se topeasca in bratele soarelui.
Ploaia incepe sa cada marunt, dar bobitei de roua nu-i pasa si se ascunde repede in spatele firicelului de iarba, care o leagana dragastos. Intotdeauna a iubit ploaia. Ii place sa-si intinda bratele si fata si-o ridica spre cer sa simta picaturile dulci si gratioase ale ploii cum se topesc de dragoste pe fata lui. Intotdeauna a fost un melancolic si a citit doar ce se potrivea cu starea lui sufleteasca de orfan, de copil al nimanui. Ii plac lucrurile mistice, misterioase, ascunse, iar subtilitatile metafizice il atrag ca un magnet. Iubitor de singuratate si lipsit de iubire, nu va darui un zambet sau o lacrima nimanui, fiindca nu are cui. E singur.
Arulu a plecat dupa Arienne. De cate zile? Nu le mai numara. Oricum nu are importanta. Simte ca ceva in el se stinge. Nu stie ce, dar.....
Acum a devenit un pustnic, care nu iubeste, nu uraste , nu doreste. Sa fie viata un vis? Ceea ce se intampla sa fie doar un joc al zeilor si demonilor? Sa fie doar un simplu pion pe tabla de sah al jocului dintre Dumnezeu si satan? Lumina si intunericul sa se joace prin mintea lui?
Ploaia inceteaza. Niciodata aici pe insula ploaia nu dureaza mult. Priveste valurile de nori negri-gri-albastrui cum sunt alergati de vant, iar soarele isi

reintra in drepturi trimitand razele spre el sa-l mangaie si sa-i stearga lacrimile ploii. Nu se simte bine . Nici el, nici marea, care pare a plange atunci cand imbratiseaza tarmul.

Priveste campiile albastre ale cerului si vorbeste cu Dumnezeu:

Doamne, nu stiu ce este cu mine, dar cred ca in adancurile din mine salasuieste un daimon al razvratirii care-si face de cap si nu am cum sa-l stapanesc ...

Ajuta-ma tu sa-l tin in frau!

El zice, Doamne, ca lumea asta seamana cu o femeie rea si desfranata care-si arata nurii si-si desface picioarele aratandu-mi goliciunea, chemandu-ma cu ochii ei de capra.

Minciuna salasuieste pe ale ei buze si plina de dorinta la mine se napusteste. Voluptatea ei ma sperie si ma cutremura. E vesnic flamanda, mereu nesatula, mereu mai vrea si mai vrea… Ma uit la ea si-l vad pe Mefisto si astept din clipa in clipa sa se transforme intr-un caine negru.

Pentru ce, Doamne, atata rautate si atata sange varsat in lume?

De ce atata lasitate? De ce atata minciuna?

Pe zi ce trece vad cum aripile lumii se innegresc. Cum fiecare vrea sa-si creeze in jurul sau o aureola de slava , dar pe dinauntru doar tu, Doamne, ii cunosti. Doar tu le vezi sufletele singuratice, triste, sfartecate si obosite.

Dulapurile lumii sunt pline de toalele fatarniciei, de unsorile minciunii, de parfumurile desfaului si ale urii. Pana si fiarele padurii, Doamne, sunt mai cinstite.

De la ele stii la ce sa te astepti, dar de la lume niciodata. In fata iti zambeste, iar pe la spate te ataca. O lume mincinoasa, cruda, lacoma, neinduratoare cu o mie de masti.

Putregaiul si putrefactia a patruns atat de adanc in lume si ma intreb : Cum o sa cureti lumea, Doamne?

Lumea a uitat ca la final ajunge hrana pentru viermii pamantului si in zadar alearga dupa bogatii, functii si onoruri.

Vad cum oamanii drepti, cinstiti, sunt asupriti, ocariti, dati afara, batjocoriti. Cum li se inchid usile in nas si cum sunt saracii luati de vartej, loviti de grindina, de fulger si sunt dusi in deriva de vant si de valurile vietii.

Iar raul asteapata la panda dupa colt sa-i ia si sufletul ce ia mai ramas sarmanului om, ca in rest i-au luat tot bogatasii acestei lumi.

Vreau, Doamne, sa te inteleg, dar mintea mea a devenit intunecoasa si ma lupt cu o mare nebuloasa.

Mintea mea nu te poate pricepe, nu te poate prinde, nu te poate cuprinde. Ochii mei sunt orbi, nu te vad, urechile mele sunt surde, nu te pot auzi. Ma simt mic, slab si marginit in simturile cu care m-ai inzestrat…

Uneori, ma simt ca un nebun ce vrea sa pescuiasca nori de argint din adancul cerului.

Stii prea bine ca te-am cautat de cand am pasit in aceasta lume. Te-am cautat in soare, luna si stele. Te-am cautat in cantecul lin al viorii, in lacrimile bunicii, in versul bunicului, in hohotele pruncilor, in piatra, floare, apa si vant.

De atatea cautari si mintea mi s-a ratacit. Cu cat vreau sa te cunosc mai mult, cu atat imi dau seama ca nu te cunosc deloc , ca nu stiu nimic despre tine.

Ma simt tare neputincios si ma tarasc ca un slabanog pe pietrisul acestei vieti.

Uneori, cred ca nu o sa te gasesc niciodata.

Alteori, insa, te simt aproape. Parca te vad in floarea de mar, de visin, de cais…,in ciorchinul de strugure, in mireasma gradinii, in salcia de la poarta, in bradul de langa stana si in valul acestei mari care se sparge de tarm.

Cateodata parca te aud in murmurul tainic al izvorului, in zumzetul albinei, in tunetul ce sparge norii, in glasul unui copil, in cantul privighetorii….

Parca iti aud pasii, Doamne. Mersul tau este lin ca adierea vantului si usor ca fulgul de nea. Te vad cum mergi cu luna si soarele de mana si cum tragi dupa tine mantau de stele.

As vrea Doamne, sa cobori o clipa, sa vii langa mine, sa te ating, sa te mangai si sa te intreb:

Tu esti, Doamne?

Cred ca tu esti mai fraged decat cozonacul bunicii si mai gratios decat crinii campului si de aceea eu cu mintea mea incetosata nu pot sa te deslusesc.

Te-am cautat, Doamne, printre oameni si carti, dar nu te-am gasit in niciun om si in nicio carte. Am inteles ca oamenii nu se aseamana cu tine, fiindca tu esti mai alb ca neaua si mai pur decat cristalul. Tu esti atat de bun ca daruiesti viata oricui. Tot ce atingi infloreste si se intelepteste. Ti-as cere, Doamne, sa trimiti o raza din soare, luna, din stele, din inima ta sa ma intelepteasca si pe mine cumva, ca in zadar am cautat eu intelepciune printre carti, ca ea nu se lipeste de mine.

Tu ii ierti si ii iubesti pe toti, si buni si rai, si urati si ticalosi si frumosi. Tu mereu esti plin de iubire si iertare. Tu esti si copil si batran.

Numai eu nu stiu cine sunt . Cine sunt, Doamne, eu?

Aude vantul cum sopteste:”Esti si tu unul din copiii lui rataciti”.

Zilele s-au imputinat si devin tot mai mici, parca vor sa se prefaca in furnici.

Oamenii au inceput sa se teama de orele si de zilele ce or sa vina, fiindca viitorul pare plin de goluri, intunecat, iar de tine, Doamne, multi au uitat.

Zilele trec si ei se transforma in niste amarate de umbre, care pasesc obosite si cocosate sub greaua povara a zilelor tot mai grele. Zambetul dupa fetele lor a disparut si lacrimi vezi cum se scurg din ochii tristi.

Uneori, pot patrunde in osemintele de ganduri neinsemnate ale lor, si toate sunt in neguri si ceata.

Da-le Doamne o farama de speranta si o scanteie de lumina!

Viata mea se duce incet si zilele trec nepasatoare pe insula aceasta solitara.Tu stii ca nu a fost zi in care sa nu ma gandesc la tine. Niciodata nu te-am vazut cu chipul pe care ti l-au creat oamenii.

Poate ca tu, Doamne, lor nu te-ai aratat sau poate ca eu am visat ca ma plimbam de mana cu tine pe potecile de munte si-mi mangaiai obrajii. Poate a fost un vis si acela cand printre stele ma purtai. Cine

stie!

Mereu te-am chemat si ti-a vorbit gandul meu. Eu nu am facut matanii, nu am ars tamaie si nici lumanari nu am aprins, ci doar mi-am deschis inima in fata ta.

Cand eram copil credeam ca tu esti fluturele care se juca in gradina printre flori. Te-ai asezat in palma mea si te-am rugat sa zbori spre inalt si sa trimiti razele soarelui peste Pamant. Si tu ai facut minunea , fiindca imediat soarele a aparut si tu ai zburat spre el. Te-am vazut cum te uitai la o frunza de trifoi si cum te jucai cu o buburuza. Te-am zarit cum te leganai pe firul de iarba, cum mangaiai mugurii de brad si cum priveai uimit in oglinda apei.

Mereu iti vorbeam si tu ma ascultai surazand si-mi sopteai: “Nu vrei sa ne ascundem dupa stanci, sa vedem daca mai ma gasesti…?”.si-ti luai zborul, dar eu te gaseam oriunde te ascundeai si tu radeai ca un copil.

De ce? De ce, Doamne, cand imi indrept gandul spre tine ma simt fericit? De ce ma cuprinde bucuria si inima-mi rade, atunci cand sufletu-mi spre tine zboara? Am ajuns sa te zaresc in orice faptura, fiinta, vietate si nu numai. Te vad cum imi zambesti din soare si –mi faci semn cu mana din luna si stiu ca-mi trimiti stelele sa-mi vegheze somnul. Sunt voios si-mi vine sa zburd ca un copil, fiindca te-am regasit Doamne.

O! Cat as vrea sa fiu iar copil si sa ne jucam printre petale de flori, sa numaram bobitele de roua si sa alergam desculti prin unda apei dupa un pestisor zglobiu care nu vrea sa se lase prins. Sa ne jucam cu frunzele de anin, din pietricelele raului sa-ti fac un colier si sa construim un castel din nisip pe care-l vei lua cu tine in zbor sus pe un nor ca sa-ti aminteasca de mine.

Eu nu te-am vazut cum te vad altii, ca un stapan poruncitor, ci ca un copil tare jucaus, iubitor si iertator.Te vedeam ca pe un pusti care se joaca cu stelele si luna si care atunci cand e suparat, tuna si fulgera, cand rade, ninge,iar cand plange incepe sa ploua.

Te vedeam ca pe copilul jucaus al Universului care trimite bucuria si soarele in casele noastre.

O! Cat imi lipsesti acum! As vrea sa-ti mai aud vocea care-mi spunea:” Nu vrei sa ne jucam printre nori si stele?”

Te iubesc, Doamne, si la tine ma intorc eu cel ratacit prin coclaurile vietii.

Vino, Doamne, iar in inima mea , ca atunci cand eram copil.

Vino sa ne jucam de-acunseala printre stanci, sa numaram iar firele de iarba si stelele de pe cer!

Vino, Doamne!

Ridica piatra batrana, alba si plina de muschi care acoperea intrarea in subteran. Coboara scarile, care pareau ca nu se mai termina niciodata.

Obosit ajunge in spatele altarului.Chiar daca a urcat si a coborat de atatea ori pe acea scara, pana acum nu a observat usa care era ascunsa in spatele unei statuete. Se apropie, o deschide si patrunde intr-o sala imensa . Pe toti peretii erau desenate simboluri si desene tare ciudate .

Se apropie si atinge cu varful degetelor un desen si simte cum o unda albastra il inconjoara si-l duce printre nori. Acum pluteste pe bolta intunecoasa indreptandu-se spre o stea albastruie. In drumul sau se intalneste cu Luna care-si revarsa a sa lumina prin marile ferestre ale cerului. Ea ii zambeste si ii daruieste o carte spunand ca in ea e scrisa viata lui si ii sopteste sa nu-i fie teama, strangandu-l la pieptul ei ca o mama iubitoare.

Cerul pare ca se limpezeste si incepe sa devina transparent ca o foita de cristal. Nori albi veniti de cine stie unde se unesc si se transforma intr-un rau laptos care incepe sa se unduiasca printre stele. Se catara si el pe un nor pufos din argint care-l duce tot mai sus si mai sus prin spatii incantatoare. In drumul sau le saluta pe: Bernard, Wolf, Lalande, Sirius, Ceti, Ross si Cassiopea .

Marte zgribulita si inghetata ii vine in intampinare si ii da o farama de curaj, un strop de putere de regenerare si o picatura de pasiune care are in ea multa energie tare jucausa.

Dupa un nor, mandru si frumos Jupiter se arata, ca un gigant gazos, care ii da avantul de a-si explora destinul si forta de a-si crea propria soarta.

Saturn batranul intelept ii spune ca omul din greseli invata si ce seamana aceea o sa culeaga.

Uranus il ajuta sa vada in viitor si ii da forta de a lupta, de a se elibera din lanturile ignorantei, de a se descotorosi de tot ce l-a suparat, i-a intristat inima, si ii sopteste bland:" Adevarul te va elibera".

Neptun stapanul misterelor il initiaza in lucruri ascunse, nevazute, venite din lumea viselor. El il ajuta sa treaca de granitele eului si sa transceada limitele ce ii sunt impuse, sa depaseasca indoiala si-l sfatuieste sa imbratiseze credinta.

Pluto ii face cu ochiul si-l cheama razand. Se apropie de ea si simte ca se metamorfozeaza intr-o omida infasurandu-se in propria crisalida. Se plimba in jurul ei cersind indurare si eliberare. Iar ea sensibila cum ii este firea il eliberaza de toate legaturile si-l ajuta sa evadeze, transformandu-l intr-un fluturas cu aripioare roz, brodate pe margini cu alb si auriu stelar. Ii da si un graunte tare mititel de energie pentru a putea sa exploreze profunzimile nebanuite si a-l ajuta sa iasa din intuneric.

Face o plecaciune in fata mandrei Pluto si porneste mai departe intalnindu-se cu frumoasa Venus cu ale ei stanci ascutite si pline de lava. Ea il pune sa priveasca in oglinda unui vulcan ce vroia sa erupa si il invata cum sa aleaga in viata.Il povatuieste ca trebuie sa se iubeasca mai mult pe sine.

In drum spre Soare se intalneste cu Mercur care-l ajuta sa inteleaga copilul din el.

Se simte putin obosit si priveste spre Soare care-l ridica pe o raza ducandu-l la el pentru a-i da o scanteiuta de lumina si un graunte de incredere in sine. Ii multumeste Soarelui si simte mangairea razelor sale atingandu-i constiinta .

Se gandeste ca trebuie sa se intoarca pe Pamant si-n drumul sau se intalneste cu un pulsar care plangea in lunga-i agonie. El se apropie si-l mangaie cu aripioarele sale gingase si ii sterge lacrimile de lumina. Iar mandra stea induiosata vrea sa-i daruiasca un cristal frumos rupt din inima ei care are in el: curaj, rabdare, prudenta, cumpatare, dragoste, dreptate si intelepciune. Intinde aripioarele spre darul acelei stele neutronice, dar...

Vai! Steluta si cerul au disparut si el se trezeste in acea camera pe jos.

Ioan se ridica si se apropie cu emotie de desenul urmator. Il atinge si se trezeste pe un varf de munte.

Soarele se pregatea sa apuna, cand zareste un izvor alb ce rasarea din inima muntelui. O dorinta ascunsa

il impinge spre acel loc. Ajunge aproape de acel izvor si urmareste unda apei ce alearga vesel si sare printre stanci ca un copil zburdalnic .

Pietrele pe fundul apei straluceau puternic si-l imbiau sa le mangaie. Apa incepe sa tremure, lumina si umbra se fugaresc, iar florile au culori parca din alta lume. Un vuiet tainic acompaniat de murmurul apei ii face inima sa-i tresara si glasul gandurilor sale ramane mut. Simte cum noaptea vrea sa-si intinda puterea si aripile peste acea lume in care a poposit. Observa cum din adancurile acelui izvor incep sa iasa ape tulburi ce semanau cu niste gheizere. Aburi calzi incep sa iasa din adancul pamantului formand un cerc in mijlocul apei. Un miros puternic de roze si de cimbru de padure ii imbata simturile. Deodata doua sfere de lumina rasarira din mijlocul apei care clocotea. Fisii de aburi ce semanau cu norii incep sa cutreiere si sa incercuiasca zona formand un adevarat zid de cetate in jurul acelor lumini. Ioan isi trece mana peste frunte si simte cum o bucurie nespusa ii navaleste in inima. E atat de uimit de ceea ce vede, incat uita de tot si de toate si are sentimentul ca el acum se naste cu adevarat, odata cu acele sfere mici rasarite din unda izvorului.

Sufletul il indeamna sa se apropie de acele sfere stralucitoare . Se gandeste ca ceea ce i se intampla seamana cu un vis care-l poarta spre lucruri nemaivazute si ii deschide poarta spre o lume cu lumini aurii si albastre care-l cheama. Se apropie cat mai mult si se aseaza pe marginea apei cu inima batandu-i puternic si asculta cu sufletul la gura conversatia celor doua lumini minunate:

_Mi-a placut calatoria printre astrii.

_Si mie mi-a placut, dar cel mai mult m-a impresionat povestea omului.

_Este trist sa nu stie ca in el este ascuns un intreg univers.

_Da,e trist sa nu stie ca sufletul sau e cea mai frumoasa floare din univers si ca inima sa ar trebui sa fie o adevarata planeta a iubirii.

_Adevarul este ca el nu poate vedea cu ochii nevazutul, ci doar cu inima.

_Greseala omului este ca-si indreapta privirea spre lumea exterioara in loc sa priveasca in interiorul sau,

sa descopere misterul ce salasuieste in el.

_Nici o scoala, nici un profesor nu l-a invatat pe om cum sa ingrijeasca floarea din el.

_Acea floare este firava, plapanda, si are nevoie sa fie udata, ingrijita,mangaita,iubita….Trebuie ferita de furtuni, de grindina, de omizi, de buruieni, de maracini….

_Cand omul este trist ,e semn ca floarea din el a fost uitata, si e pe cale sa se ofileasca.

_Doar cine stie sa o ude cu apa de la izvorul sfant al intelepciunii si sa vorbeasca in fiece zi cu ea poate sa cunoasca fericirea.

_Pe ce taram fermecat e acest izvor misterios?

_Acest izvor este tot in el, dar omul nu stie si cauta, cauta, mereu in exteriorul lui si nu-l gaseste niciodata.

_El este gasit doar de cei ce-l cauta in propria constiinta.

_Apa acestui izvor canta mai frumos ca o privighetoare si este mai dulce ca mierea. O picatura din acest izvor de ar fi pusa la radacina florii ,ea ar inflori minunat si omul ar fi fericit.

_Din nefericire omul crede ca el este doar acel chip, cand trist, cand vesel, ce-l priveste din oglinda, uitand ca adevarata lui esenta este nevazuta,ascunsa, si plina de mister.

_Da, nu stie ca in el este ascunsa o comoara minunata.

_In om sta ascunsa o mare taina. In el arde o flacara ascunsa si nevazuta pe care nu o simte, nu o cunoaste. Ea arde in el solitara si omul in inconstienta lui mereu o stinge, in loc sa o faca sa straluceasca ca soarele, asa cum a fost ea creata de Dumnezeu.

_Stelele iubesc omul si fac drum lung ca sa ajunga la el si sa-i sopteasca :

”Trezeste-te omule! Uda-ti floarea de pe planeta iubirii cu apa de la izvorul constiintei si lasa flacara din tine sa straluceasca!”

_Dar el nu aude glasul melodios al stelelor si chemarea Universului.

Sferele au disparut in apa. Ceata se risipeste si unda izvorului devine lina si cristalina.

Se intreaba: Unde sunt?

Nu stie. De unde era se vedeau cateva dealuri inalte si frumoase care pareau adevarate piramide inverzite. Spre rasarit se zareau un brau de munti ca o cetate pe crestele carora stralucea zapada. Merge alene pe malul acelei ape unde brazii, fagii si stejarii traiau intr-o armonie deplina unindu-si crengile si inaltandu-si capetele spre cer.

Ii este dor de locurile copilariei lui, de muntii uriasi ale caror varfuri se pierd in nori, de padurile intunecoase, de stancile prapastioase, de vaile racoroase, de luncile imverzite, de livezile mirositoare,de paraiele reci si nebunatice care se pravalesc peste stanci si pietre facand un zgomot asurzitor.

O pasare viu colorata incepe sa cante in apropierea lui cu un glas de portelean. Cantul ei e plin de frumusete, cand lin ca apele care curg linistite, cand repede, vijelios, ca izvoarele de munte.

Pe aici, pe aceste meleaguri or fi trait oameni? se intreaba Ioan.

O voce ii spune:

_ Daca asculti pietrele, vantul, iarba,apa, iti vor spune povestea celor care au locuit de milenii aici.

Ei au suferit, au rabdat, s-au razvratit si si-au dat sangele pentru a fi liberi. Mai marii lumii i-au impilat, batjocorit, le-a lovit trupul, i-au chinuit, i-au ucis. Trupurile lor insangerate s-au zvarcolit, au gemut si au fost omorate de cei ce asupresc, dar sufletele lor s-au ridicat la cer si-ti vorbesc acum, Ioane.

_Unde sunt ? intreaba Ioan.

_Are importanta? raspunde vocea.

_As vrea sa stiu.

_Toate la timpul lor. Ioane, cand te rogi sa te rogi asa :

Duhule Sfant vino in inima mea si invata-ma sa te cunosc, sa te iubesc si sa am deplina, deplina incredere in Tine !

Invata-ma sa ma rog, sa traiesc in pacea sufletului, si-n echilibrul spiritului!

Invata-ma sa traiesc intelept, sa fiu rabdator, smerit, modest, sa iert, si sa inteleg valoarea suferintei !

Ajuta-ma si invata-ma sa fac fapte bune !

Ajuta-ma sa-mi vad greselile !

Curateste-ma de tot intunericul, de toate intinaciunile si de toate spiritele malefice!

Ajuta-ma sa cunosc mestesugirile diavolului si sa ma lepad de ele!

Duhule Sfant ,sfarama, distruge, risipeste si spulbera tot raul care vine de la lucratorii raului, de la toate duhurile rele ori de la fortele oarbe care se nasc in Univers !

Transforma tot intunericul din noi si din jurul nostru in lumina sfanta vindecatoare!

Ocroteste-ne si intareste-ne cu puterea Ta!

Ajuta-ma sa las toate cele ale mele intru purtatrea Ta de grija si de la Tine sa nadajduiesc totul !

Duhule Sfant, lumina mea, mantuirea mea, vindeca-ne, protejeaza-ne de cel rau si lumineaza-ne ca sa ne intoarcem catre Tatal Ceresc!

Ajuta-ne, Doamne!

Ajuta-ne, Maica Domnului!

Iti mutumesc si te iubesc Doamne!

Vino, Duhule Sfant si Te salasuieste in mine!

Vino,Duhule Sfant si Te salasuieste in oameni !

Vino, Doamne!

Priveste cerul si vede cum se lumineaza. Acum este zi, acum este noapte. Ce loc straniu!

Zareste o potecuta si urca in serpentine ajungand intr-o frumoasa poienita. Negura ceturilor incepe sa se ridice de pe varful muntilor si soarele inunda totul cu lumina sa.

Ioan se aseaza langa doua stanci care erau lipite una de alta si se intreaba: Cum e mai bine, a iubi sau a nu iubi ?

Iubirea e calea care duce spre fericire, dar se poate intampla sa te duca si spre nefericire, spre durere si suferinta asa cum m-a dus pe mine. Cand ajungi la suferinta incepi sa-ti spui o multime de intrebari si realizezi ca ceea ce credeai tu ca este iubire e de fapt o mare greseala, o mare eroare, o mare minciuna, fiindca iubirea inseamna fericire si nicidecum suferinta si durere. Incepi sa fii sincer cu tine insuti si chiar daca te doare recunosti ca nu a fost iubire, ci doar o mare amagire. Recunosti ca te-ai inselat.

Tare greu se mai cunosc oamenii!

Intotdeauna au pe fata o multime de masti si destul de greu poti vedea ce se ascunde in sufletul lor. E dureros sa vezi superficialitatea , golul sufletesc si incapacitatea unora de a putea iubi, de a putea darui macar un zambet si nimic mai mult. Eu nu am experienta in iubire. Am iubit decat o singura data si am fost tare dezamagit . Am suferit atat de mult ca nu mai vreau sa mai aud de iubire in vecii vecilor.

Mare narod am fost! Cat am suferit! Dar sunt altii mai narozi decat mine, nu pot trece peste aceasta suferinta si isi pun capat zilelor pentru cate o femeiusca, care dupa aceea danseaza cu altul samba pe mormantul lui. De ce sa-ti iei viata pentru ca ea nu te iubeste? Lumea nu incepe si nu se termina cu o femeie. Stiu ca suferinta pe care o simti e foarte mare, simti ca te sufoci, ca viata nu mai are sens, dar sa te gandesti ca nu esti singurul om care sufera si altii au trecut prin asa ceva si totusi au supravietuit. Ma doare sufletul, cand imi amintesc de acea poveste tare trista. O tanara de 21 ani s-a spanzurat. De ce? De ce, Doamne? Fiindca a iubit prea mult un barbat, in loc sa se iubeasca mai intai pe ea. A facut aceeasi greseala pe care am facut-o si eu. Suna a egoism, dar uneori e necesar pentru a putea supravietui in jungla umana. Poate ca si in iubire trebuie masura. Cand iubesti prea mult, asta se intampla: o iei razna. Ce-ti aduce iubirea?

O, iti aduce multe: durere, suferinta, gelozie, prostie, nebunie....si in rare cazuri fericire, liniste. Iubirea a fost cea mai grava boala de care am suferit . Mare prost ai fost, Ioane! Mare tantalau! Cum i-am spus Irinei: "Te-am iubit, te iubesc si te voi iubi mereu". Ce mi-a raspuns ea? Nu are nicio importanta.

Atunci mi-am dat seama cat de retardat pot sa fiu. Da, am inteles in sfarsit adevarul, ca ea nu ma iubeste. Si pietrele, si capra aceea neagra care salta vesela printre stanci si vulturul care se roteste deasupra mea ar rade de mine, daca ar sti cat de tampit am putut sa fiu si cat am suferit ca un prost. Asa, ca nu vreau sa mai aud de iubire. Nu se merita. Am fost cel mai mare narod ca am iubit.

Poate gnosticii au dreptate cand spun ca lumea a fost creata de demiurgul cel rau.

O! Doamne! Daca mi-ar auzi gandurile baciul Vasile mi-ar spune: "Rau te-ai mai ratacit, Ioane!"

Poate ca m-am ratacit sau poate ca acum ma trezesc si eu la realitate. Cine stie!

Nu vreau sa mai aud de iubire in viata mea. Dar pot sa traiesc, sa exist fara iubire? Nu, nu pot si stiu asta foarte bine, chiar daca am doar 18 primaveri.

Baciul Vasile mi -a spus: "Iubirea e totul, Ioane. Daca El nu ne-ar iubi noi nu am mai exista".

Si Iisus a fost cuprins de febra nebuniei iubirii pentru oameni si drept rasplata omenirea l-a ucis si-l ucide in fiece zi, in fiece ceas.

Auzi, sa iubesti! Dar se merita sa iubesti ? Oamenii l-au ucis pentru ca El ii invata despre iubire, despre adevar, despre libertate si despre Dumnezeul cel adevarat pe care oamenii nici azi nu-l cunosc si nu-l inteleg. Are dreptate gnosticul Samael cand ii numeste pe oameni animale?

Nu, nu are dreptate, fiindca jigneste specia animalelor. Cine are animale stie ca acestea sunt fidele si iubitoare.

Oamenii sunt asa? Nu.

Sa fie omul un demon? Nu, omul este mai rau decat demonul, fiindca este stiut ca demonii l-au recunoscut pe Iisus ca fiind Fiul lui Dumnezeu, dar oamenii nu au fost in stare sa vada acest lucru.

Mi-am dat seama ca uneori, omul intrece in rautate, crime, desfranare, perversitate, minciuna...orice entitate din Univers.

Doamne! De ce m-am nascut om? Mai bine eram un fir de iarba, o piatra, o frunza sau un fir de nisip, fiindca in ele nu exista rautate. Ce sa astepti de la oameni? Nimic. Ce poti astepta de la o rasa care a ucis cu bestialitate pe cel care-i invata iubirea?

Ce poti astepta de la o specie care de-a lungul mileniilor au ucis pe toti care au vrut binele omenirii? Ei nu stiu decat sa ucida si sa distruga tot ce este bun si frumos.

In lumea oamenilor gunoaiele si nonvalorile ies in frunte, iar pietrele pretioase zac in adancul pamantului.

Doamne! Cum de ii mai suporti? Ti-au ucis Fiul, te-au uitat, fac numai rau si totusi ,in marea ta iubire ii ierti si ii iubesti.

Imi este rusine ca fac parte din rasa asta care ti-a ucis copilul.

Mare e rabdarea Ta!

As vrea sa inteleg iubirea Ta infinita, dar eu nu o pot pricepe. Poate ca tu esti indragostit de oameni cum e un om indragostit de a lui iubita si saracul tot spera ca intr-o zi ea se va trezi si isi va reveni. Dar eu nu cred ca oamenii se vor mai trezi vreodata.

Iarta-ma, Doamne!

Adevarul este ca atunci cand vezi cate un pui de om, nu poti sa nu-l iubesti si sa nu doresti sa-l ocrotesti. Poate ca pentru ei, pentru puii de om tii Doamne, pamantul. Cine stie! Cine poate pricepe gandul tau!

As vrea sa zic si eu ca Sfantul Augustin:

"Încurajat să intru în mine însumi, călăuzit de Tine, am intrat în adâncul inimii mele... O, adevăr veşnic şi iubire adevărată şi scumpă veşnicie! Tu eşti Dumnezeul meu, după tine suspin ziua şi noaptea... Târziu Te-am iubit, frumuseţe atât de veche şi atât de nouă, târziu Te-am iubit! Şi iată, Tu erai înăuntrul meu şi eu eram afară, şi acolo Te căutam... Tu erai cu mine şi eu nu eram cu Tine. Mă ţineau departe de tine acele creaturi care, dacă nu ar fi în Tine, nici măcar nu ar exista. M-ai chemat, ai strigat, ai spart surzenia mea. M-ai luminat, m-ai străfulgerat, şi, în cele din urmă, ai vindecat orbirea mea. Ai suflat peste mine parfumul Tău şi eu l-am respirat şi acum mă topesc după tine. Te-am gustat şi acum mi-e foame şi sete de tine!".

Acum admira covorul verde crud al ierbii care este presarat cu flori rosii, roze, albe, galbene si albastre. Ar vrea sa alerge pe colinele inverzite si strajuite de brazi care se zaresc in zare, Ar vrea sa imbratiseze un brad si sa-i spuna: Te iubesc bradule! Tu esti infinit mai bun decat oamenii...

Vantul aduce un sunet dulce si catifelat,ce parea ca o ploaie de margaritare ce se revarsa peste fiinta sa . Ciripitul pasarelelor, clopoteii florilor, strunele melodioase ale apei ii incanta auzul purtandu-l pe aripi de ceata in lumea gandurilor. Priveste o frunza stinghera luata de vant cum se aseaza in genunchi si saruta iarba inainte de a muri.

El simte ca seamana cu acea frunza cazuta din copac si care acum doarme linistita si nepasatoare pe covorul moale si inflorat al ierbii.

Dintr-o data incepe sa ploua cu picaturi mici, Un vant rece il inconjoara si ii da fiori de gheata.Se

gandeste la acea frunza care odata a fost si ea un mugure care s-a desfacut intr-o frumoasa zi de primavara sub mangaierea duioasa a razelor soarelui.

.El, mandrul soare a facut-o sa tremure de placere la atingerea gingasa a razelor lui si sa inforeasca fericita sub sarutul lui.

Cat de indragostita era ea de soare!

Cum il astepta in fiece dimineata sa apara pe cer, sa o mangaie, sa o imbratiseze, sa o sarute cu toata dragostea lui !

Si astfel frunza a crescut sub protectia dragostei lui devenind o frunza mare, frumoasa si verde. A trait fericita, indragostita, asteptandu-si zilnic iubitul din inaltul cerului, pana azi, cand acest vant hoinar si obraznic a imbratisat-o si a aruncat-o pe pamant moarta.

Se pare ca dragostea, iubirea, guverneaza peste tot in Univers,doar la oameni e putin diferita.

Ce face, cum se comporta un om atins de aripa lui Eros? Am vazut indragostiti si chiar eu am fost , asa, ca imi este destul de usor sa caracteriz un om atins de sageata lui Cupidon.

Un indragostit e in stare de orice ca sa fie pe placul iubitei. Dorinta ei devine lege pentru el. Tot timpul el vorbeste despre iubita lui, de marile ei calitati.

Ea este cea mai sfanta dintre sfinte, cea mai harnica furnica, cea mai frumoasa floare si cea mai inteleapta dintre inteleptii lumii. Tot ce vorbeste iubita, fiecare cuvintel al ei ,indragostitul il soarbe si-l repeta si el de parca ar fi un robotel.

Sa nu te miri cand o sa-l vezi mereu spunand:"Si cum zicea ...."

Intotdeauna el stie tot ce face ea, ii cunoaste si urmareste fiecare gest, miscare, stie ce-i place si ce nu ,si urmareste ca tot timpul sa-i fie pe plac,sa intre in gratiile femeii pe care o iubeste.

Tot timpul despre ea vorbeste cu mare entuziasm si gingasie si se vede din fiecare cuvintel cat de mult o iubeste.

El este primul care observa orice schimbare la ea, nu numai daca e vesela sau trista, dar imediat observa cand isi schimba culoarea parului, daca s-a tuns sau in ce nuanta si-a vopsit unghiile.

Cand ea nu mai da niciun semn ,el ca un disperat ii trimite tot felul de mesaje intreband-o ce s-a

intamplat, fiind tare ingrijorat de tacerea ei.

O! Si cand ea apare saltand ca o caprioara inima-i bate impacata. Simte ca l-a prins pe Dumnezeu de picior atunci cand o priveste.Ce fericit este el!

Cum ii mai bate inima cand ii aude vocea ei cristalina la lelefon!

Cum ochii lui se pierd in ochii ei spunandu-i cat de mult o iubeste, o doreste!

Da,este fericit, fiindca ea a venit la intalnire si spune asta lumii intregi.

Dar cand nu vine,e tare suparat si spune intregului univers cat de trist este el, cat este de suparat, fiindca nu a zarit ochii de curcubeu ai iubitei si cum viseaza cu ochii deschisi la clipele petrecute impreuna si cum adora acele vechi momente petrecute impreuna care l-au facut fericit.

Da, fericirea lui are chipul, zambetul si vocea iubitei .

O! Si cum asteapta el sa treaca timpul, ca sa se intalneasca cu iubita lui! Cum ii tremura mainile cand o atinge! Cum ochii lui se pierd in ochii ei atunci cand o priveste !

Iar cand cineva obseva chinul unui indragostit si vrea sa-l ajute spunand adevarul femeii, indragostitul, ca un mare cavaler scoate sabia pentru a apara onoarea fiintei iubite si loveste cu sange rece si fara mila pe strainul bagacios si idiot, care a indraznit sa dezvaluie marele secret ce trebuia tinut ascuns .

Asa, ca loveste cu putere fiara, bestia, ciopartind-o in mii de farame azvarlind-o in abisul iadului si catalogandu-l pe intrus drept nebun si obsedat sexual.

Daca indragostitul vrea sa tina secreta marea lui pasine, marea lui iubire, cum indrazneste un dobitoc, un tantalau sa spuna adevarul?

Dupa ce-l elimina pe dusman urmeaza o perioada de acalmie, de fericire, in care indragostitul isi face de cap.

Dar se mai isca cate unul sa observe pasiunea lui nebuna si acea mare dragoste din privirea indragostitului .

Atunci, indragostitul se imbraca in armura, isi pune coiful pe cap, isi ia platosa, se urca pe un piedestal ,ridica sabia in vant si cuvanta multimii:

"Am ajuns la concluzia ca lumea este o mare jungla si va avertizez: Cine va indrazni sa atenteze la

onoarea, inocenta, virginitatea copilei pe care eu o admir si o iubesc, acea fiara, acea lighioana va avea de-a face cu ascutisul sabiei mele."
"Fiarele junglei" isi dau coate, zambesc ironic, isi incovriga cozile si dau afirmativ din cap, semn ca au inteles si-l lasa in plata Domnului , stiind ca este un caz irecuperabil.
E bine de stiut, ca daca cineva indrazneste sa-i atinga magar cu un cuvintel iubita, acea " fiara" sa se astepte la ce este mai rau. Cu siguranta pe loc va fi decapitata de marele cavaler al onoarei, moralei si iubirii.
Adevarul este ca oricat ar incerca cineva sa-si ascunda iubirea, oricate identitati false si-ar lua, dragostea, pasiunea iubirii se vede in privirea lui, in gesturile lui, in cuvintele lui si mai ales in faptele indragostitului.
Pierdut in lumea gandurilor, Ioan nici nu a observat cum timpul a trecut si ploaia rece l-a inghetat si l-a transformat intr-o stana de piatra care se integreaza perfect in acele locuri stranii.
Simte o durere ,cum un cutit i-ar strapunge inima si are senzatia ca zboara spre inaltul cerului unde intalneste Mireasa Universului care-i daruieste un trandafir galben care-l va ajuta sa se intoarca in camera cu desene misterioase de pe Insula Alba. Aluneca prin cercurile spatiului si timpului inconjurat de o mreaja de vapaie albastra.
Ioan se trezeste in camera ascunsa care mereu il teleporta in alt timp, in alt spatiu, in alta lume. Se apropie cu sfiala de alt desen si se trezeste intr-un loc cu cerul limpede ca lacrima.Prin iarba verde ca matasea se vedeau zari intregi de albastrele. Fluturi albi de nea sarutau florile si le mangaiau cu aripiorele lor dantelate. La atingerea lor minunata florile isi desfaceau petalele si isi aratau frumusetea in fata soarelui care le dezmierda cu razele sale.
Din frunzisul frumoasei paduri care se intindea cat vedeai cu ochii in fata lui se auzeau strunele minunate ale pasarilor si ale gazelor care alergau fericite prin iarba. Trilurile pasarelelor se intetesc ca si cum ar fi cuprinse de o mare bucurie si fericire, iar mintea lui Ioan incepe sa toarca fuioare de ganduri .
Poate pasarile canta atat de frumos in cinstea soarelui, a cerului sau poate or fi si ele indragostite de natura, de frumos sau de Dumnezeu.Cine stie! Cum sa-l inteleg eu pe Dumnezeu, cand nu inteleg nici

pasarelele acestea de ce sunt asa vesele? O sa ajung vreodata sa inteleg? De nenumarate ori m-am indoit de tot si de toate. Si, totusi, exista ceva de care nu m-am indoit niciodata. De cand ma stiu niciodata nu m-am indoit de existenta si de iubirea ta,Doamne. Merit eu iubirea ta? Ce am facut de ma iubesti?
Nu am facut nimic sa merit iubirea ta si tu tot ma iubesti asa cum sunt, cam naiv, ignorant si putin retardat,
Sunt un orfan amarat din Carpati, care nu are pe nimeni si nimic.
Si totusi , Doamne, ma simt multumit si fericit de parca tot Universul ar fi al meu.
Ma tot intreb mereu daca omul poate sa cunoasca adevarul? Nu cred ca poate in totalitate, fiindca suntem inconjurati de umbra si orbecaim precum orbii in intuneric, chiar daca lumina ta ne inconjoara.Nu stiu de ce am sentimentul ca realitatea s-ar putea sa fie altceva decat ceea ce vad cu simturile .
Simturile mele sunt limitate si din cauza aceasta si cunoasterea mea este limitata. Dar simt ca mai este ceva in mine, nu stiu nici eu ce, care are acces la divin, dar si in alta parte.
Doamne, te rog sa ma ajuti sa nu intru din greseala pe vreo poarta care duce spre intuneric, ci ajuta-ma sa gasesc poarta care duce spre lumina, spre tine.
Mare prost mai esti, Ioane! Nici atata lucru nu stii ca poarta spre Dumnezeu este iubirea si rugaciunea? zice a mea constiinta.
Stiu prea bine ca poarta spre tine este iubirea si rugaciunea, dar,vezi,Doamne, in fata ta uit tot.
Simt ca cineva imi pune in fata o bariera si nu ma lasa sa trec mai departe, nu vrea sa ma lase sa cunosc. De ce? Cine este"Marele Anonim" care ma cenzureaza? Esti tu, Doamne? Nu cred ca tu imi interzici sa cunosc, ci altcineva . Platon zicea ca important in cunoastere e reamintirea . Cred ca are dreptate.
Doamne, lumineaza-ma si ajuta-ma sa-mi reamintesc cine sunt, de unde vin si ce caut pe Pamant ! Fara ajutorul tau sunt pierdut, ma ratacesc si umblu ca un nebun prin hatisul asa zisei cunoasteri umane care ma duce cu zi ce trece tot mai mult in abisuri, in loc sa ma duc spre lumina.
Eu sunt un empirist, cred doar in experientele traite si nu cred in filozofiile lumii, chiar daca ma atrag ca un magnet si nu cred nici in axiomele stiintifice chiar daca si acestea ma fascineaza.

Stii prea bine ca pentru mine experienta, trairea, e singura care ma convinge si nimic altceva. Iarta-ma, Doamne!

Cred ca omul are nevoie de forta, intelepciune, frumusete si mai ales de iubire pentru a pasi pe drumul cunoasterii .

Trimite Doamne, gratia ta peste mine si peste oameni ca sa putem vedea adevarul!

Zareste o livada cu pomi in floare care-si risipeau petalele marunte ca o ninsoare peste covorul ierbii crude ce era impanat cu banutei galbiori de papadie. Un porumbel cu aripi de argint urca in zbor si se pierde in lumina soarelui arzator. Ioan se tolaneste pe iarba printre petale de mar, de cires, de gutui si spune:

O! Doamne! Ce frumoasa este creatia ta! Ce minunate sunt florile, iarba, copacii, pasarelele...! Peste tot unde privesc, vad lucrul minunat al mainilor tale si ma minunez. Iti multumesc, Doamne!

Simte ca este luat pe sus de brate nevazute si se trezeste in muntii Sierra Nevada. Nu admira mult acele locuri incantatoare cand simte iar acele maini nevazute care-l plimba pe deasupra Pirineilor si-l lasa in Alpi pe varful Mont Blanc. Nu se desmeticeste bine si se trezeste in muntii Caucaz.

Aici a fost chinuit Prometeu, pedepsit de zei pentru ca i-a ajutat pe muritori daruindu-le focul si i-a invatat multe lucruri. Legenda spune ca barbatul a fost creat de Prometeu, iar Pandora de Hefaistos la porunca lui Zeus care i-a daruit o cutie in care erau tote relele.

Ciudat! Ioan simte durerea si suferinta titanului razvratit. Parca intre el si Prometeu exista o legatura stanie, care vine din negura timpului.

Doamne! A suferit atat de mult! Atat de mult! Cum s-o fi simtit?

Sa fii inlantuit pe o stanca, biciuit de crivat, invelit de zapada, ars de soare si chinuit de acel vultur care ii sfasia mereu ficatul. ...

Ce mult a iubit oamenii! Ce suflet nobil! Ce inima mare! Prin venele lui chiar curgea sange dumnezeiesc si inima lui era mult mai mare si mai frumoasa decat a zeilor.

Cat de frumoase sunt legendele!

Nu-si termina bine gandul si se trezeste in Hymalaya pe Everest. Gandul lui Ioan incepe sa se plimbe

prin istoria lumii si se intreaba: Unde sunt marile imperii? Unde sunt acele civilizatii infloritoare ? Prin fata lui trec ca niste umbre figuri legendare din istoria "Tarii dintre rauri", din istoria "Tarii purpurei" si din istoria intregii omeniri.

Unde s-a dus Imperiul akkadian, babilonian, asirian, Egiptului, Persiei, Indiei, Chinei, Greciei , Romei....

Unde e Cartagina? Unde sunt:Darius, Hanibal, Alexandru Macedon, Pericle, Traian...? Unde sunt zeii lor?

Toate s-au dus, au murit . Nimic nu dureaza in lumea oamenilor, totul curge si se duce precum apa printre stanci. Toate trec si mor. Pana si iubirile au in final aceeasi soarta. Nimic nu dureaza.

Timpul nu iarta pe nimeni.Vine o vreme cand totul se transforma in praf, cenusa si uitare. Omul poate sa uite tot, dar un lucru nu trebuie uitat: Dumnezeu este etern.

Toate vor trece si se vor duce, doar Dumnezeu ramane de-a pururi si naste, creeaza mereu alte si alte universuri.

Ioan este dus de acele brate invizibile intr-o poienita. Zareste un salcam imbracat in alb si nu rezista tentatiei de a se aseza langa el. Ciorchinii plini de flori ai salcamului il imbata cu aroma lor puternica si se simte cuprins de o mare vraja alba. Se simte inlantuit de magia candelabrelor albe, pure si frumos mirositoare care se revarsa cu darnicie si gratie peste capul sau. Mireasma florilor ii inunda simturile si se gandeste:

Doamne, ce mi-ar fi placut sa fiu si eu o floare asa frumoasa, pura si parfumata ca aceasta floare de salcam ce-mi mangaie fruntea. De ea cine are grija ?

Numai tu, Doamne ai grija de ea ,cum ai grija si de mine si de tot ce exista. Doamne, tu esti in gandul meu si as vrea sa vii si in sufletul si in inima mea.

Vino, Doamne!

Tu esti mai minunat ca floarea aceasta ce m-a vrajit, iar parfumul tau e mai imbatator decat al ei. Tu stralucesti mai tare ca soarele si splendorile tale ma orbesc cu fumusetea lor.

Nimeni si nimic pe lumea aceasta nu este ca tine. Mi-e dor de tine, Doamne! Mi-e dor de inima ta de

lumina! Mi-e dor de crucea de lumina! Mi-e dor de acel curcubeu minunat...!

Vino, Doamne! Doar cu tine sufletul meu este fericit! Doar cu tine inima si spiritul meu sunt in armonie! Vino si salasuieste-te in inima mea!

De ce, Doamne, noi oamenii alergam si cautam mereu iubirea semenilor, in loc sa cautam iubirea ta frumoasa, pura si neconditionata?

Iubirea ta e singura iubire care aduce omului liniste, pace, armonie si fericire.Tu nu faci pe nimeni sa sufere, sa planga, fiindca iubirea ta este nesfarsita si bunatatea ta este infinita.

Cand iubim oamenii se intampla ca acestia sa ne raneasca. Sunt doar un om si tare, tare greu imi este sa iert pe aceea care mi-a sfasiat inima si ucis sufletul.

Ajuta-ma, Doamne, sa iert, sa uit si s-o iubesc! Chiar daca timpul trece, ranile tot mai ma dor si spiritul meu se intristeaza si plange cand isi aminteste.....

Ajuta-ma, Doamne sa pot ierta! Ajuta-i pe toti oamenii sa ierte si sa iubeasca ! Ajuta-ne, Doamne!

Ioan se trezeste iar in camera ascunsa plina de mistere si atinge alt desen intrebandu-se pe unde o sa-l mai poarte.Dar spre uimirea lui ramane pe loc si-n fata ii apare un ecran urias pe care incep sa se deruleze imagini din istoria poporului din spatiul carpato-danubiano-pontic.

Acele imagini il prezinta pe regele Burebista, pe preotul Deceneu. Arata razboaiele dintre daci si romani si moartea regelui Decebal. Prezinta transformarea Daciei in provincie romana si nasterea poporului lui Ioan. Poporul sau a avut o istorie zbuciumata. Pentru a putea supravietui, pentru a putea trai si a se mentine pe acest pamant de multe ori de-a lungul existentei sale a trebuit sa faca uz de ascutisul palosului, iar atunci cand sabia nu a mai folosit la nimic,a facut uz de inteligenta. Din acele imagini se vede ca a trait perioade de dezvoltare economico-sociale dar si perioade de decadere.Acest fapt s-a datorat si faptului ca acest pamant binecuvantat de Dumnezeu este asezat la o raspantie de interese geostrategice ale marilor puteri ale lumii. Acest teritoriu de-a lungul secolelor a asigurat hrana si bunastarea poporului, dar de multe ori cand romanul trebuia sa-si duca painea la gura ii era furata de altii.

Acest popor s-a nascut crestin.

E un neam credincios iubitor de Dumnezeu. Intotdeauna a fost pasnic. El nu a cucerit alte teritorii, nu a ridicat sabia impotriva altor natii, nu a hartuit, nu a exploatat alte popoare.

Acele imagini care se derulau in fata ochilor sai, il impresioneaza pana la lacrimi pe Ioan. Are sentimentul ca a trait in toate perioadele istorice importante. Vede cum de-a lungul timpului au navalit popoarele migratoare la fel ca valurile marii.

Menomorut, Glad, Gelu, Litovoi, Farcas, Ioan, Jupan Dimitrie, ii zambesc de pe acel ecran si ii spun:"Sa nu uiti, Ioane!"

Basarab I, Bogdan, Dobrotici ii zic:"Spiritul stramosilor tai vegheaza, Ioane!"

Mircea cel Batran,Vlad Tepes, Stefan cel Mare si Mihai Viteazul spun :"Curajul si iubirea de adevar sa nu te paraseasca niciodata! "
Vede bataliile de la Posada, Rovine,Vaslui, Codrii Cosminului, Calugareni, Stanilesti, Grivita, Rahova, Plevna, Smardan,Vidin.....
Doamne! Atata sange ! Rauri de sange au curs de-a lungul timpului.
Sangele stramosilor striga din tarana, iar pietrele plang.
Revolta taranilor de la Bobalna, razboiul taranesc condus de Gheorghe Doja, rascoala lui Horea ,Closca si Crisan ,revolutia de la 1821 , revolutia de la 1848..... incep sa-l puna pe Ioan pe ganduri.
Putine momente de fericire a avut poporul sau, acelea au fost cand s-au unit si cand si-au castigat independenta. Ioan vizioneaza si imaginile care prezentau primul si al doilea razboi mondial, continuand cu secvente din perioada prezenta.
In final pe ecran apare un batran inalt, frumos cu ochi albastrii, imbracat cu o camasa lunga si alba la fel ca dacii.
Ioan il cunoaste, dar nu stie de unde. Stie sigur ca l-a mai vazut undeva, dar nu poate sa-si aminteasca nimic.
Batranul ii spune:
Ioane, tu ti-ai ales parintii, tu ti-ai ales destinul. Ai venit aici pentru a invata iubirea si iertarea. Sa nu uiti ca toti oamenii sunt frati indiferent de religie, sex sau culoarea pielii. Toti sunt copiii ai aceluiasi Dumnezeu.
Increde-te cu toata fiinta ta in Dumnezeu!
Uneste gandul cu sufletul cu inima si spiritul rugandu-te lui Dumnezeu sa protejeze Pamantul si oamenii.
Cufunda-te in oceanul de armonie al Universului si incarca-te cu energie pentru a putea merge mai departe si a-ti implini menirea.
Uneste intelepciunea cu iubirea si adevarul pentru a putea sa devii liber.
Ioane, o mare si adevarata forta sa stii ca exista in spiritul omului calauzit si luminat de Dumnezeu.
Roaga-te lui Dumnezeu sa te lumineze, sa te calauzeasca si sa te ocroteasca !

……
-Ce ai, Ioane?
_Nu stiu. Simt cum ma cuprinde un frig, de incep si dintii sa-mi clantane.
_Du-te si te imbraca si nu mai dardai atata !
Lui Ioan i se face rau si lesina. Arulu il prinde in brate si speriat il intreaba:
_Ioane, te rog, revino-ti! Ce se intampla cu tine, baiete?
Ioan s-a ingalbenit de tot si mainile incep sa i se invineteasca.
Arulu il pune jos si tipa la el.
_Auzi! Mai copile , sa nu mori! Tu auzi? Sa nu mori! Am nevoie de tine !Tu esti singura mea salvare.....
Ioane, gandeste-te la zeita ta, la Fecioara si cere-i ajutorul. Nu lasa intunericul sa puna stapanire pe tine! Ma auzi!
Ioan parea ca-si da duhul.

Arulu incepe sa planga.
_Ioane, nu muri! Te rog, nu muri! Te iubesc, Ioane! Te rog, revino-ti!
Dupa ceva timp Ioan isi revine, deschide ochii si spune:
_A inceput sa ploua.
_Nu ploua, narodule! Sunt lacrimile mele.
_Si ale mele.
_Tu cine esti?
Ma orbesti cu stralucirea ta. Esti ingerul pe care-l iubeste Arulu ?
_Da. Eu sunt Arienne.

Acum Ioan are doi maestrii care-l initiaza in tainele Universului si al energiilor. Erau toti trei pe insula si priveau valsul valurilor. Un vanticel se juca prin parul de aur al lui Arienne, iar Arulu o privea cu multa duiosie si spune:

_Ioane, fericirea noastra depinde de reusita ta.

_Mi se pare ciudat, nebunesc, si totodata de necrezut, ca eu, un amarat de cioban din Carpati sa ajut doi ingeri care se iubesc.

_De regula noi ii ajutam pe oameni, dar acum noi avem nevoie de ajutor. zice Arienne.

_Chiar si atunci cand le punem bete in roate oamenilor, o facem cu scopul sa se trezeasca la realitate, sa vada adevarul si sa invete din greseli.

_Ai dreptate, Arulu. De multe ori invatam din greselile pe care le-am facut.
Doamne! Ce mult va iubiti! Atata tandrete, dragoste, nu am vazut niciodata!

_De unde stii ,tu, Ioane, ca noi ne iubim? Esti sigur ca o iubesc pe Arienne? Daca te inseli? spune Arulu zambind strengareste.

_O sa-ti argumentez ca tu o iubesti pe Arienne.

_Hai sa te vad.

_Esti fascinat de tot ce face, spune si gandeste, Arienne. Urmaresti tot ce face. Simti o mare bucurie, fericire, cand e langa tine, iar cand nu este sau nu poate sa vina esti tare suparat si spui asta in gura mare sa stie si sa auda tot Universul, cat de mult suferi tu si cat de mult iti lipseste. Cand nu e langa tine, tu o simti mereu aproape, simti cand e suparata, sau bucuroasa. Prezenta ei te umple de fericire si radiezi ca un soare cand o privesti.. Se citeste in ochii tai, dupa felul cum o privesti, cum ii zambesti,

cum ii vorbesti, cum o alinti, cu diminutive, complimente, declaratii de dragoste. Am observat ca si atunci cand vorbesti cu mine tu numai la Arienne te uiti, ii sorbi fiecare cuvintel, o admiri, respecti si repeti si tu tot ce spune ea, cuvant cu cuvant ca un robotel.Cand nu vine, fugi ca un nebun peste tot sa o cauti, arzi de nerabdare sa o vezi si faci tot posibilul sa stai cat mai aproape de ea, sa o atingi, si nu-ti vine sa te mai desparti . Pentru Arienne ai fi instare sa faci orice, sa-ti depasesti si propriile limite,si deja le-ai facut, dintr-un demon, acum, ai devenit un inger si asta datorita dragostei, iubirii ce-i porti. Am vazut ca pentru tine este un adevarat deliciu sa vorbesti despre ea, si nimic din ce i se intampla nu-ti scapa.

Arienne, cand nu esti cu noi, Arulu, uita sa mai ma invete, tot timpul vorbeste doar de tine.

Arienne, Arienne, doar atat mai stie sa zica.

_Ioane, trebuia sa te faci psiholog.

_Pentru a vedea dragostea din ochii cuiva nu-ti trebuie scoala, fiindca un indragostit nu poate sa-si ascunda iubirea. Ochii, zambetul, cuvantul, il tradeaza,si oricat ar vrea el sa ascunda cei din jurul lui tot vad.

_Acum va las singurei, ma duc sa inspectez insula.

Ioan vede cum cei doi ingeri se imbratiseaza si zice in sinea lui: Ce frumoasa-i dragostea!

Numai a mea a fost urata. Nici macar nu vreau sa-mi mai amintesc. Banuiesc ca acum e in bratele lui Costel Ciobanu care o saruta cu foc. Dar, nu-mi mai pasa. Fiecare cu drumul lui. Sa fie fericita!

Mare narod am fost ca am iubit-o! Chiar narod rau de tot..... Pana si pescarusii astia ar rade de mine, daca ar sti... Cum am putut sa fiu atat de naiv? Ce mai conteaza.!

.....

Acum vreau sa ma bucur de razele tale, soare, de mangaiera ta, vantule, de puritatea ta, apa si de daruirea ta, pamantule. Aer, apa, pamant, foc va chem, va unesc si va iubesc !

Arulu si Arienne sunt inconjurati de zeci de mici sfere in culoarea curcubeului.

_Priveste, Arienne! Sunt minunate!

_Asta e opera lui Ioan. Ti-am zis eu ca-i doar un copil. Uite-te la el cum se joaca cu energiile, facand sfere din curcubee.

_Cand plecam de pe Pamant vreau sa-l luam si pe Ioan cu noi.

_Sa speram ca o sa vrea sa mearga cu noi.

_Arienne, mi-ar place sa avem un ingeras care sa semene putin cu Ioan.

_Eu credeam ca vrei sa semene cu mine, Arulu.

M-am nascut din praful acestui pamant si stau pe un colt de iarba privind marea tumultuoasa. As vrea sa

zbor dar aripile imi sunt legate si un nor greu ma apasa.
In inima simt mugurii cum pocnesc dornici de viata, de lumina si de speranta . Prin mintea mea curg izvoare care inconjoara o floare rasarita pe o piatra alba milenara in care se aude sangele stramosilor vibrand.
Gandu-mi se plimba prin hrisoavele vechi ingalbenite de timp cautand adevarul.
Simt ochii lui albastrii cum ma privesc si-mi zambesc.As vrea sa vorbesc cu el si sa-i soptesc:Te iubesc,Cerule!
Mi-e dor de Batranul meu invatator cu haina lui lunga, alba si simpla, care ma plimba printre nori si stele aratandu-mi energiile demonice care chinuiesc si asupresc omul spunandu-mi:"Ioane,
atata timp cat aceste sapte coloane de energie vor exista oamenii nu or sa fie liberi niciodata. Pentru a le domina trebuie ca 7 oameni sa-si dea viata,sa se sacrifice."
Mi-e dor de ochii lui surazatori si de vocea lui vesnic tacuta care rezona in mii de nuante in celulele mintii mele. Mi-e dor de mana lui obosita care se odihnea pe crestetul meu atunci cand vroia sa-mi arate nevazutul, nepatrunsul. Mi-e dor de sufletul lui cald, generos si iubitor de oameni. Parca-l vad stand in fata pesterii asteptandu-ma sa-l imbratisez, bucurandu-se ca am reusit sa-mi amintesc trecutul.
Da, mi-am reamintit de El la putin timp dupa ce l-am vazut pe acel ecran.
Am inteles ca intotdeauna a fost cu mine si a vegheat asupra mea de cand m-am nascut in aceasta lume.
Inima-mi este grea si plansul ma ineaca.
Te iubesc, Batranul meu drag ! Mi-e dor de tine!
O sa-mi iau zborul si o sa vin la tine, chiar daca aripile imi sunte grele de parca ar fi de plumb.Nimeni nu te cunoaste,doar cei sapte pe care-i inveti, indragesti si ii iubesti ca pe proprii copii. Doar ei pot sa te priveasca cu ochii sufetului,ai mintii, si sa simta pulsatia momentului istoric si spiritual.
Cand ai venit prima oara in viata mea eram un copil care adora soarele, iar Tu m-ai cufundat intr-o baie de lumina si iubire.
Stiu ca nu poate exista prezent fara trecut, iar trecutul si prezentul incep sa se armonizeze minunat in mintea si inima mea pregatind viitorul.
La fel ca un porumbel imi iau zborul pe intinsul nemarginit al marii ascultand vrajit cantecul de dor al valurilor.Privesc fruntile de piatra ale batranilor Carpati si sufletu-mi este incantat de mireasma verde a cetinilor ganditoare, iar lacrima-mi curge cand te zaresc langa un parau rece si limpede ca cristalul.
Cautandu-te mi-am bucurat ochii de frumusetile generosului covor al pamantului si inteleg de ce iubesti Tu Pamantul si oamenii. Imbratisarea Ta imi da forta si energie de a infrunta orice.
_Deci,ti-ai adus aminte !
_Da.Si am venit fiindca imi era tare dor,atat mie cat si celui ce locuieste in corpul meu.
_Ioane,ai reusit...?
_Da. Stiu ca de mult timp asteptati sa-l vedeti, sa vorbiti si sa hotarati impreuna.....
_Acum ai inteles de ce Intunericul te-a urmarit de cand erai copil si vroia sa te ucida?
_Da, acum am inteles ....
O sa ma intind aici si o sa dorm pana cand o sa vorbiti cu cel din interiorul meu.O sa aveti o mare surpriza.....
Ioan inchide ochii si o paloare il cuprinde in timp ce o sfera minunata de lumina apare deasupra corpului sau.

Sfera se transforma intr-un tanar frumos care semana cu Arienne,dar avea ochii stralucitori ca ai lui Arulu.
_Bunicule, nu ma imbratisezi?
_Tu vii din viitor?
_Da.Lumina s-a gandit ca pentru a avea succes actiunea ta,pentru a salva prezentul, pentru a salva Pamantul si rasa umana trebuie sa uneasca trecutul cu viitorul.
_I-am vazut pe ceilalti sase, dar la un asemenea dar din partea Luminii nu ma asteptam.
Batranul il imbratiseaza si lacrimile-i curg in timp ce mangaia minunea de inger .
_Bunicule, Lumina a spus ca atunci cand va sosi momentul noi doi trebuie sa devenim unul, pentru a invinge alaturi de ceilalti sase .
_Stiam ca intr-o zi o sa-mi unesc forta si energia cu cel mai puternic cavaler al Luminii pentru a invinge Intunericul ,dar nu am crezut ca acela va fi chiar nepotul meu.Multumesc,Doamne!
-Parintii tai stiu ca tu esti in corpul lui Ioan?
_Nu,si nimeni nu o sa stie in afara de tine si ceilalti sase.
_Cand ai vorbit cu Ioan?
_Prima data am vorbit inainte de a se naste si a doua oara pe Insula Alba.Intotdeauna i-am lasat libertatea si niciodata nu am intervenit in deciziile lui.Stie ca el si ceilalti sase oameni sunt doar niste vehicule pentru noi cei sapte fii ai Luminii.
_Stie ca in lupta cu acele coloane de energie corpul lui nu va rezista si va muri?
_Da,bunicule, Atat el cat si ceilalti sase stiu ca vor muri si nu regreta alegerea facuta.
-As fi vrut ca acesti sapte oameni sa nu moara, dar este nevoie de sapte jertfe umane plus forta, energia, intelepciunea, daruirea si iubirea celor sapte fii ai Luminii pentru a invinge pentru intotdeauna Intunericul.